

ANDENS LAG av N.P. Wetterlund

Språkligt moderniserad – PRELIMINÄR VERSION

Innehållsförteckning:

TOLFTE KAPITLET

Solkvinnan 1

FÖRSTA DELEN

Solkvinnan i allmänhet..... 1

I. Solkvinnans utrustning 1

II. Solkvinnans födelse..... 3

III. Solkvinnans skeden..... 15

1. Den gammaltestamentliga solkvinnan..... 15

2. Den nytestamentliga solkvinnan..... 16

A. Hemmakvinnan 16

B. Ökenkvinnan..... 17

a. Martyrkvinnan..... 18

b. Örningekvinnan..... 20

c. Byssuskvinnan..... 25

Byssuskvinnans dräkt 26

Byssuskvinnans skydd..... 28

Byssuskvinnans mission 28

Byssuskvinnans strid 29

ANDRA DELEN

Solkvinnan närmare betraktad från två synpunkter..... 30

I. Solkvinnan är den vattenbesprutade kvinnan 30

II. Solkvinnan är de kvarblivna ättlingarna..... 37

1. De kvarblivna ättlingarna 37

A. Vad menas med de kvarblivna ättlingarna? . 37

B. Vad är de kvarblivna ättlingarnas kännetecken? 48

a. Jesu vittnesbörd i allmänhet 50

b. Jesu vittnesbörd på profetisk grund 51

2. Drakens krig mot de kvarblivna ättlingarna 54

A. Drakens krig mot de kvarblivna ättlingarna under det sjätte världariket 55

B. Drakens krig mot de kvarblivna ättlingarna under det sjunde världariket 60

TOLFTE KAPITLET

Solkvinnan

Vi låter vår framställning utgöra två delar, nämligen: solkvinnan i allmänhet, och solkvinnan närmare betraktad från två synpunkter.

FÖRSTA DELEN

Solkvinnan i allmänhet

Här tar vi tre synpunkter: solkvinnans utrustning, födelse och skeden.

I

Solkvinnans utrustning

Ett stort tecken visade sig i himlen: en kvinna klädd i solen och med månen under sina fötter och en krona av tolv stjärnor på sitt huvud.
(Upp 12:1)

Detta är solkvinnan. Så ser hon ut. Alltså en krönt, majestätisk gestalt, strålande varm och vit som solen. Och under hennes fötter gör måne och jord sina varv. Hon står högt över dem, högt över hela skapelsen. *Så* är hon utrustad.

Solkvinnan kallas ett "tecken". Alltså är hon i *synen* en bild som betecknar någonting. Och vad? Jo, Guds församling eller Herrens heliga eller tubudsdömet, som är motsatsen till det falska profetdömet.

Att solkvinnan betecknar Guds församling, det får vi ofta se i det följande. Och det visar redan hennes krona. Den består av tolv stjärnor. Och tolvtalet är församlingens tal. De tolv stjärnorna betecknar de tolv stammarna i betydelsen av Guds folk. Solkvinnan är det krönte Israel.*

Och hon kallas inte bara ett tecken, utan ett "*stort*" tecken. Hon avbildar alltså någonting stort. Och vad är det? Jo, i vidsträcktaste mening Guds församling bland *alla* folk och i alla kyrkor och under alla sol- och månvarv ända intill tusenårsriket, som vi snart får se. Denna mångtusenåriga kvinna är ju någonting stort. Och i detta stora ingår det största av allt i himmel och på jord: "den eviga kärleken", som gjort och gör henne till vad hon är: den krönte himladrottningen. Solkvinnan betecknar alltså i sanning någonting stort.

Var befinner sig solkvinnan? Jo, hon "visade sig i himlen". Därmed betecknas församlingens himmelska väsen och därmed hennes överjordiska och övervärldsliga ståndpunkt. Det är "det första, största och yppersta budet", det eviga evangeliet från himlens mitt, som ställt henne i himlen och håller henne där.

* "Att Kvinnan klädd i solen är ett med församlingen, om det är man så gott som allmänt ense" (se prof. Myrbergs Förklaring över Uppenbarelseboken, sid. 188).

Alltså är Herrens heliga *alltid* i himlen. Ja, i himlen även på "den onda dagen". Ja, i himlen även i förgårdshelvetet. Märk detta!

Ty de heligas himmel är inte en känsla bara, utan en Guds *skapelse*, som inte kommer och far med växlande känslor. Det ser vi ju tydligt på kvinnan. Hon var ju i himlen, men hon "ropade i barnsnöd och födslovärkar" (v. 2). Skulle hon själv ha sagt var hon tyckte sig vara, då hade hon sagt: "Jag känner det ofta, som om jag vore i helvetet, men jag är i himlen".

Och hon föll inte ned från himlen då hon ropade i förskräckliga kval. Nej, hon stod kvar där mitt i sitt "helvete". Inte heller miste hon kronan. Nej, den satt kvar mitt i "helvetet". – I känslan hade kvinnan ingen himmel. Men hennes himmelska skapelseväsen stod orubbligt fast. Det var just detta väsen som led och ropade.

Alltså, ni heliga, ni ropande solkvinnoandar, det är inte så svårt som ni ofta känner det, inte så farligt som ni tror. Ert "helvete" ligger i himlen, och er himmel ligger i det. Ja, ligger ofta i det som ett barn som ska födas till en *högre* himmel.

Solkvinnan är i himlen, men hon är på samma gång här på jorden. Det ser vi av hennes födslokval. Hennes himmel är alltså det samma som Sions berg. Solkvinnan och de etthundrafyrtiofyra tusen är *ett*. (Upp 14:1)

Solkvinnan visade sig i himlen. Det betecknar de heligas himmelska väsen, som vi sett. Men det betecknar också deras evighetsväsen, deras upphöjdhet över tiden. De befinner sig alltid inom det eviga, inom det oförgängliga, det som förblir när tiden försvinner, det som står när allt det förgängliga och fåfängliga faller. Detta känner ni också, ni varma och vita solkvinnoandar. Där är något *inom er* – ja, vad? Där är något *utom er* i allt skapat – ja, vad? Jo, någonting högt, fast och orubbligt i alla väder, i alla skiften – det är solkvinnans eviga himmel.

Denna himmel sväller tidtals ut till en Tabors-himmel, till något överväldigande. Ja, övernaturligt, som lyfter människan upp över tiden, så att hon liksom inte finns till i den. Allting avslöjar sitt eviga kristallväsen. Allt är vitt och varmt, och allt talar. Ja, talar sitt himmelska och eviga modersmål.

Men ibland drar denna himmel ihop sig till den lilla femtebergspunkten i hjärtats djupaste djup, vilken ropar: "Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?" Denna ropande punkt är himmelpunkten i "helvetet". Den ligger inne i kors-Kristus, och ingen makt på jorden och ingen makt i avgrunden kan rubba densamma. Det har ni ofta erfarit, ni smärtornas söner och döttrar. Och vad den trospunkten kräver vet ni. Den kräver att ni drar ihop er och blir lika små som kors-Kristus, "den lille", vilken endast på denna väg blev uppståndelse-Kristus, den store.

Så föds det eviga. Tiden är evighetens havandeskap och födslovånda. Därav alla dessa otaliga rop under alla sol- och månvarv. In i den himmelska evigheten hoppar ingen. Denna evighet **föds** på det 5:e berget. Ja, både Guds och hans Sons och den Helige Andes nuvarande evighet är född på det 5:e berget. Den Gud, som de heliga "tjänar i evigheternas evigheter", är *den* Gud, som "dog" med sin Son på korset (Andens Lag, kap 6 sid. 12 f.).

Alltså: "Kvinnan i himlen" – det är de heligas evighetsväsen, deras upphöjdhet över tiden med all dess fåfängliga strävan och tävlan, med alla dess bröllops- och begravningslekar på torget, i vilka tidens barn slösar bort sin dyrbara tid (Matt 11:16–19). Men hon står även *inom* tiden. Det visar hennes födslokval, som vi sett. Det visar också bilderna av solen och månen. Kvinnan i vår text är inte himladrottningen under "evigheternas evigheter", ty där finns inga kval och ingen sol eller måne. Där är ingen natt och behövs ingen sol ty Gud är ljuset (Upp 22:5). Solkvinnan i vår text är Smyrna- och Filadelfiakvinnan, den förstabuds-fullkomliga och ostraffliga på jorden och i tiden.

Alltså: inget förnämt och överspant himla- och evighetsväsen! Inget fåfängligt gapande i vädret! Inget dröm- eller drönarliv! Ingen jakt efter ofruktbara känslor!

De heliga är även i tiden och på jorden. Och deras tid är mödornas dag. Utan den ingen salig afton.

Mal på kvarnen, gå ut på marken, lägg dig om kvällen! Endast så är du den himmelska evighetsvarelse som står beredd till upptagandet i den himmel där ingen tid finns mer. Sköt alltså din jordiska kallelse i den vita och varma solkvinnoanden – om inte, så blir du "kvarlämnad".

Varje solvarv* är dyrt och återkommer aldrig. Varje minut vill lägga ett korn, ur vilket eviga skördar växer upp ovan solen och månen, före deras avslutade tidsvarv.

Varje dag vill föda en evighet åt den himladrottning, som aldrig mer ropar i barnsnöd.

Ja, all världens pärlor och guld är mindre än ingenting mot det värde, som ligger i en enda sekund av ett solkvinnoliv.

Fruktansvärda allvar under solen och månen! Men ack, människorna slösar, slarvar och leker bort alla sina solvarv och månvarv! Dvaladrycken, dvaladrycken!

Kvinnan har solen till sin klädnad. Det är i synen vår lekamliga sol, men hon är här bara en bild nämligen en bild av vår andliga sol. Och vad är den? Naturligtvis **Tubuds-solen**. Ty någon annan andlig sol finns varken i himmel eller på jord. Solen är tubuds-Kristus.

De heligas kläder är den eviga tubudskärleken, den eviga tubuds rättfärdigheten, den eviga tubudsnåden, den evige tubudsanden.

De heliga står som ljus-subjekt eller ljus-barn inne i det eviga ljus-subjektet, vilket är han som sa: "Jag är världens ljus."

Utanför Jesus – inget ljus, inga kläder.

Utanför Jesus – slocknad och naken.

Men, inne i Jesus – tänd och klädd.

Guds folk kring hela jordens rund har sin nationaldräkt. På den känns Herrens heliga igen. Den är enkel och varm, ledig och lätt. Dess insida är förstabudskärleken, dess utsida är andrabudskärleken. Det krönte Israel är solfolket, det vita och varma folket.

Denna dräkt har en härlig doft. Den doftar himmel. Lukta på en

* Vi talar ju här i den föreställningen, att "solen går upp och går ned".

solmänniska, och du känner att hon luktar överjordiskt och övervärldsligt. Hon doftar starkt av "det första, största och yppersta" (2 Kor 2:15–16).

Kvinnorna brukar ju bestänka sig med välluktande vätskor. Det gör solkvinnan också. Hon bestänker sig oavlåtligen med det himmelska luktvattnet. Det är det 5:e förbundets heliga vatten. (Hes 36:25–27). Det ger en obeskrivligt härlig doft, ty det ger förstabuds-**allhet** och andrabuds-**helhet**. Man får liksom en elektrisk stöt av dessa himmelska ångor och lyfts upp över tiden, jorden och världen, då man träffar en sol-människa.

Ni Herrens heliga, stå alltid bestänkta med det himmelska förbundsvattnet till kärlekens allhet och helhet. Ty "världen" luktar på er och särskilt *den* värld, som går med en dragning till en högre värld. Denna "vädrande" värld känner mycket väl var det luktar sköka eller solkvinna, ty skökan luktar rus, träsk och padda. Och många sådana världs-människor har av en sol-människas himmelska doft dragits till den värld, där ängeln svänger det doftande rökelsekaret.

Solkvinnan har månen under sina fötter. I grundtexten står ett starkt ord: *nedunder* sina fötter. Det tyder på att månen inte är någonting som bär upp henne, utan något som hon kommit *uppöver* och håller *under* sig.

Månen är vår lekamlige måne. Men han är här en bild av en andlig måne. Och vad är den? Jo, tänk efter. Kvinnan är ju krönt. Det tyder på att månen är någonting som hon besekrat och håller under foten. Och hon strålar av det starka, klara och varma solljuset. Det tyder på att månljuset, som är svagt, dunkelt och kallt, är ett ljus som hon kommit ifrån och som hon nu står högt över.

Men vad vill detta säga? Jo, tänk efter. Kvinnan står ju även här på jorden. Och månen hör ju till jorden och upplyser jorden om natten. Han är nattens ljus. Här måste alltså finnas på vår jord en andlig natt med en andlig måne, som kvinnan besekrat och håller under foten.

För att förstå vad denna natt och denna måne är, måste vi göra några antydningar ur vårt första kapitel: *Keruberna*.

Den eviga kärlekens sol strålade en gång på paradiset. Där vandrade två keruber bland gnistrande ädelstenar. Men den välbehagliga solen subjektiverades inte till klädnad. Mörkret togs i hennes ställe och keruberna blev nakna (1 Mos 3:7). Då drog sig solen mot väster. Hon sjönk och gick ned. Och över jorden bredde sig natten.

De två keruberna hade "människoansiktet". Varje barn har ett sådant. Även hedningen Ithobal var en härlig kerub. I "Eden, Guds lustgård, bodde han tills orättfärdighet blev funnen hos honom" (kap 1, sid. 30–32).

"Människoansiktet" är förnuftet (kap 1, sid. 20–24). Det har till uppgift att göra det förnuftigaste av allt på vår jord: göra Gud till sin "Gud och ingen mer" och göra nästan till broder. För att kunna detta har Gud skrivit de tu buden i varje människohjärta och omslutit dessa med den världsförsonande och världsruvande tubudsanden.

Under "människoansiktet" lyder de tre övriga ansiktena och därmed alla en människas gåvor, krafter och sinnen och därmed hela den under-mänskliga skapelsen.

På det heliga berget stod de två keruberna ansikte mot ansikte med "människoansiktet" på tronen. Detta tron-ansikte var den välbehagliga kärlekens sol. Och så länge de stod så, ägde de "människoansiktet" som är tubuds-förnuftet. De hade tubudsljus i förnuftet. Så var de i sanning förnuftiga, ännu inte förtrollade och galna.

Men provet kom. Och då vände de sig bort från solansiktet på tronen. Och då vände sig detta ansikte bort ifrån dem. De tu buden dog i deras hjärtan och de två motbuden inskrevs i dem. Därmed slocknade tubudsljuset i de två kerubernas ansikten. Tubudsförnuftet blev förmörkat. Så blev det natt, och den blev en världsnatt. "Mörker övertäcker jorden och mörkret folken" (Jes 60:2). Det är den "andliga natt" som vi nyss nämnde.

Det kerubiska människoansiktet, som är tubuds-förnuftet, skulle stått vänt mot solansiktet på tronen och sekundligen subjektiverat detta. *Då hade detta människoansikte varit den starka, klara och varma tubudssolen på vår jord**, men nu blev det bara jordens "måne". Det fallna förnuftet blev "denna världens" enda ljus, världsnattens ljus. Det bortvända människoansiktet eller det förmörkade förnuftet är den "andlige måne" som vi nyss nämnde.

Så försvann människoansiktet, som skulle varit den eviga kärlekens, rättfärdighetens, livsnådens och andens tubudssol under jordens tubudsdag. Ja, detta solansikte försvann och månansiktet, det förvridna, sneda och kalla, trädde i dess ställe.*

Detta skrynkliga och fula månansikte har slagit under sig och förvridit och förvänt de tre övriga ansiktena och därmed hela människan och hela den lägre skapelsen.

Vår lekamlige måne får sitt ljus ifrån solen. Men det värmer oss inte. Så också den andlige månens, det fallna förnuftets ljus. Det kommer visserligen från ansiktet däruppe, men inte från den välbehagliga kärlekens ansikte, utan från *det* ansikte på tronen, som är överdraget med misshag och "avogt mot de vrånga" (Ps 18:26–27). Det fallna förnuftets månljus ligger under dödsdomen. Detta ljus är bara det bleka och kalla skimret från ett dött eller döende ansikte.

Vår värld är bara "månens" värld. Därav dess dunkel och köld. I dess ljus kan ingenting ses sådant det verkligen är, inte ens då det är "fullmåne", d.v.s. då det fallna förnuftet lyser som bäst. Stora områden av vår jord har ofta bara "halvmåne" eller "nytändning". Ja, ibland "svartmåne" eller inget månljus alls. Det är oförnuftets och galenskapens svarta tider.

Vår värld är "månens och nattens värld". Och natten är rovdjurens tid. Då är de i rörelse. Mån-mänskligheten är natt-mänskligheten. Och natt-mänskligheten är vilddjurs-mänskligheten. "Månens värld" och vildjurets värld är samma värld.

I "månens värld" är skökan drottning. Hon är gift med "Gubben i månen", som är kattbjörnen. Hon lever och regerar i månskenet. Ty hennes ljus är det ofödda eller halvfödda förnuftet med två lamm-horn. Hon saknar det första, största och yppersta ljus-budet. Därför är hennes ljus så blekt och kallt, kallt även då när hon sjuder av "värme", ty hennes värme är bara berusning och fylleri.

* Matt 5:14.

* Även vår lekamlige måne visar ju ett sådant ansikte.

Skökan har bara månljuset. Det känner ni, solmänniskor, då ni kommer in i en skökokyrka eller ett skökoböhus. Det är bara "månen" som lyser därinne. På talarstolen står mån-ansiktet, det förvridna och sneda, och vrider hela läran och livet på sned. Fly alla mån-kyrkor och mån-böhus! Ty där utbredds mån-fördärvet, som fördärvar alla jordens folk.

"Jag sitter som drottning", säger mån-kvinnan. Hennes välde är månskensväldet, det kristliga skumrasket, och det är ett världsvälde. Det har solkvinnan fått erfara och får det ännu. Otaliga lidanden och strömmar av blod har det kostat henne att hålla gubben och karingen i månen under foten.

Natten är trollens tid. Mån-karingen är trollkaringen. Och hon söker att med både list och våld förtrolla solkvinnan med sitt förstabudslösa evangelium. Men solkvinnan har satt foten på hennes nacke, och så kommer hon att stå så länge trollpackan finns.

Natten är berusningens tid. Månkvinnan dricker flitigt ur styggelsens kalk och berusar alla folk. Och hon har ofta sökt locka eller tvinga solkvinnan att dricka ur den förstabudslösa kalken. Ja, hon har använt kejsare, konungar och furstar med all deras makt för att med våld *hälla i* henne horerivinet. Men omöjligt! Den krönte himladrottningen trampade på alla krönte månhuvuden och höll dem vanmäktiga under foten och det in i bittraste död. Och så kommer hon att göra, om nya tvångstider inträder under skökans världsskede.

Men efter detta skede kommer en tid, som sätter solkvinnofoten på de hårdaste prov sedan världens begynnelse. Under padd- eller demondömet blir den antikristiska vetenskapens "måne" jordens beprisade "sol". Det är det fallna förnuftets glansperiod. Då är "gubben i månen" gift med paddan. Då är paddan mån-kvinna och världsdrottning. Och då blir det "svartmåne" och kolmörkt. Men detta den gudlösa vetenskapens mörker kallas ljus, ja, själva ljuset. Och det blir ett tvångsljus vid vite av alla Harmagedoniska kval. Det blir "förödelsens" tid. Ingen annan fot än solkvinnofoten kan då hålla månen under sig. Men den foten kommer att stå på det demoniska mån-parets nacke och det så stadigt och fast och med en så väldig himmelskraft och evighetstyngd, att hela mån-världen blir till agnar under den kröntas krossande häl och den långa världsnatten viker för tusenårig dag.

Nu förstår vi vad det betyder att solkvinnan har månen "*under*" sina fötter. Hon står ansikte mot ansikte med "människoansiktet" på tronen. Därmed har hon det kerubiska människoansiktet, som är det fullfödda tubudsförnuftet, vilket sekundligen gör Gud till Gud **En** "och ingen mer" och gör nästan till broder. Genom denna oavlåtliga stamgärning är hon klädd i den eviga tubudssolen, som är Kristus. Därmed står hon *uppöver* månen, som är det fallna och ofödda eller halvfödda förnuftet. Och därmed har hon hela natt- och mån-världen med all dess månskenshärlighet och makt och med alla dess beprisade ljus, både sköko-dankar och padd-dankar, under sina fötter. Och där håller hon allt detta mån-välde. Och det kostar henne fruktansvärda födslokval.

Och därför ropar hon. Strax mer om dessa.

Alltså är solkvinnan utrustad av Gud med en krona av tolv stjärnor och med solen till klädnad och med månen under fötterna. Genom denna härliga utrustning är hon "människoansiktet" på vår jord, eller världens klara ljus och varma sol mitt i den mörka och kalla mån-världen. Och denna utrustning hålls vid makt genom hennes födelse. Vi övergår nu till den.

II

Solkvinnans födelse

Hon var havande och ropade i barnsnöd och födslovärkar.

Och ett annat tecken visade sig i himlen, och se: en stor eldröd drake med sju huvuden och tio horn och sju kronor på sina huvuden. Hans stjärt svepte med sig en tredjedel av himlens stjärnor, och han kastade ner dem på jorden. Och draken stod framför kvinnan som skulle föda, för att sluka hennes barn så snart hon hade fött det.

Och hon födde ett barn, en Son som ska styra alla folk med järnspira, och hennes barn rycktes upp till Gud och hans tron.

(Upp 12:2–5)

Här har vi "solkvinnans födelse". Med detta uttryck menar vi inte *den* födelse genom vilken hon själv blivit till som solkvinna, utan *den* födelse genom vilken hon föder.

Och vem är det då som hon föder? Det säger texten tydligt. Det är *han* som ska styra alla folk med järnspira, och det är Kristus. "Solkvinnans födelse" är alltså en Kristus-födelse.

Men det kan inte vara Kristi lekamliga födelse som det här är fråga om. Ty Uppenbarelseboken skulle ju närmast ställas till de sju församlingarna. Och att underrätta dem om en redan så väl känd sak som Kristi lekamliga födelse, det vore en överflödighet som profetians ande inte gör sig skyldig till. Utan här är fråga om en Kristusfödelse som hade en särskild vikt för dessa församlingar. Det var just bristen på denna födelse, som hade störtat två tredjedelar av dem från det prima förstabudsplanet. Strax mer om denna.

Sant säger bibelforskaren Godet: "Vilken mening skulle i profetian en återgång till en för länge sedan förfluten och så fullkomligt bekant historisk tilldragelse ha? Denna syn är inte tillbakavisande, utan förberedande". Och sant säger Bengel: "Svenbarnet betecknar Kristus på ett förtäckt sätt, och inte personen som för länge sedan i tidens fullbordan föddes av jungfru Maria i Betlehem, utan som han föds i sitt konungarike.*"

"Solkvinnans födelse" är en *andlig* Kristus-födelse. Och vad menas med den? Jo, lägg märke till beskrivningen på barnet. Det beskrivs så: "Hon födde ett gossebarn". I grundtexten står: "Hon födde en manlig son".** Ordet "manlig" vill tydligenvis inte beteckna könet, ty könet är ju redan angivet med ordet "son". Utan det vill beteckna något annat. Och

* Dessa yttranden anförs av prof. Myrberg i hans Förklaring över Uppenbarelseboken sid. 189–190.

** *hyon arrena*, en manlig son.

vad det är ser vi av den 13:e versen, som ordagrant lyder så: "Och när draken såg att han var nedkastad på jorden, förföljde han kvinnan som hade fött den manlige." Här står i grundtexten varken ordet "son" eller ordet "barn", utan bara: "den manlige".*** Det är alltså på sonens *manlighet* som vikten ligger. Den Kristus som solkvinnan föder är sonen *mannen*. Hon är manföderskan.

Men vad vill detta säga? Jo, det finns två andliga Kristusfödelse, den första och den andra. I den första föds Kristus som barnet, i den andra föds han som mannen. Den första är pingstfödelsen, den andra är den dagliga födelsen eller den dagliga förnyelsen.

I pingstfödelsen tar Kristus barngestalt i människan. I den dagliga födelsen hela livet igenom tar han mansgestalt i människan.

Alltså är Kristi andliga födelse och människans andliga födelse en och samma födelse, sedd från två olika sidor.

Att föda barnet Jesus är det samma som att själv bli född till barn i och genom honom. Och att föda mannen Jesus är det samma som att själv bli född till mannen eller till den daglige *övertinnaren* i och genom honom.****

Alltså ska de heliga föda "*den manlige*". Det innebär, att Kristus får framträda i och genom dem som övertinnaren, eller att de i och genom honom framträder som övertinnare.

Denna födelse är alltså det samma som den oavbrutna första kärleken eller de oavbrutna första gärningarna, alltså denna kärlek och dessa gärningar fortgående i den stigande mannagestalt, som de alltjämt stigande uppgifterna och frestelserna kräver.

Ja, ni solmänniskor, ni ska föda "*den manlige*". Denna födelse är just den smyrnensiska och filadelfiska helgelsen, som står ostrafflig inför mönstrarens blick, och som han kräver vid vite av de sju löftenas förlust.

Det är alltså inte nog att ni föder barnet och därmed blir barn, ni måste föda "*mannen*" och därmed bli "*män*". Att föda barnet går väl an, men att föda "*mannen*" det är värre.

Solkvinnan är manföderskan. På denna födelse ligger oändlig vikt. Ty endast genom densamma kan de heliga hålla sig uppe och bestå som solmänniskor. Utan manfödelsen sjunker de ned i "*månens*" värld och blir sekunda, där barnfödelsen är delvis upplöst, och slutligen ned i det under-sekunda, där den är helt och hållet upplöst.

Detta ser vi tydligt i de sju breven, som innehåller grundlinjerna till Uppenbarelseboken. Vad **var** felet i Efesus? Utebliven manfödelse. Vad var felet i Pergamus, i Tyatira, i Sardes, i Laodicea? Utebliven manfödelse. Här är månvälde överallt.

Men i Smyrna är sol. Där har vi solkvinnan. Och hon är havande och ropar i barnsnöd och födslovånda. Mönstraren beskriver henne så: Jag känner din bedrövelse och din fattigdom och den försmädelse du utstår av Satans synagoga. Se där födslokvalen. Men han fann den fattiga rik och den lidande ostrafflig. Se där manföderskan. I sin fattigdom och vånda födde hon dagligen, ja, sekundligen "*den manlige*". Därmed

*** *ton arréna*, den manlige.

**** Fastna inte vid den lekamliga bilden. Andlig födelse är samma som det oförlorbara människoväsendets förnyelse (kap 6, sid. 55; kap 7, sid. 13 f.). Att föda "*den manlige*" är alltså samma som detta väsendets förnyelse till manlighet eller till vad Paulus skriver: "Var manliga och starka" (1 Kor 16:13).

föddes hon själv till "mannen", till övervinnare. Just genom denna födelse räddade hon sin stjärnekrona och sina solkläder och kunde hålla Smyrnas svarta hednamåne och bleka synagogsmåne under foten. Stadigt stod hon på mån-parets nacke. Allt hängde på manfödelsen. Och på den upphängde mönstraren allt, genom slutordet om det oeftergivliga övervinnandet, som är manfödelsen.

Och i Filadelfia är sol. Där har vi solkvinnan. Och hon är havande och ropar i barnsnöd och födslovånda. Mönstraren beskriver henne så: Du har en liten kraft, men du har tagit vara på mitt ord och inte förnekat mitt namn, och du har ståndaktigt uthärdat anfallet från Satans synagoga. Se där födslokvalen. Och mönstraren fann henne ostrafflig. Se där manföderskan. I sin djupa svaghet och bittra vånda födde hon dagligen, ja, sekundligen "den manlige". Därmed föddes hon själv till "mannen", till övervinnare. Just genom denna födelse räddade hon sin stjärnekrona och sina solkläder och kunde hålla Filadelfias mångubbe och månkäring under foten. Stadigt stod hon på månparets nacke. Allt hängde på manfödelsen. Och på den upphängde mönstraren allt, genom slutordet om det oeftergivliga övervinnandet, som är manfödelsen.

Och i det prima Tyatira är sol. Där har vi solkvinnan. Och hon är havande och ropar i barnsnöd och födslovånda. Mönstraren beskriver henne så: Din börda är tung nog. Jag ska inte lägga på dig någon annan. Se där födslokvalen. Och han fann den betryckta ostrafflig. Se där manföderskan. Under den tunga bördan födde hon dagligen, ja, sekundligen "den manlige". Därmed föddes hon själv till "mannen", till övervinnare. Just genom denna födelse räddade hon sin stjärnekrona och sina solkläder och kunde hålla Isebels svartmåne och de sekundas fullmåne under foten. Stadigt stod hon på månparets nacke. Allt hängde på manfödelsen. Och på den upphängde mönstraren allt, genom slutordet om det oeftergivliga övervinnandet, som är manfödelsen.

Och i det prima Sardes är sol. Där har vi solkvinnan. Och hon är havande och ropar i barnsnöd och födslovånda. Mönstraren beskriver henne så: Du har inte besmittat dina kläder. Se där födslokvalen. Vilken vånda att hålla sig ren i döds- och smutspölen Sardes! Men hon stod där ostrafflig. I detta kvava och kvävande döds-Sardes födde hon dagligen, ja, sekundligen "den manlige". Därmed föddes hon själv till "mannen", till övervinnare. Just genom denna födelse räddade hon sin stjärnekrona och sina solkläder och kunde hålla Sardes svartmåne under foten. Stadigt stod hon på mån-parets nacke. Allt hängde på manfödelsen. Och på den upphängde mönstraren allt, genom slutordet om det oeftergivliga övervinnandet, som är manfödelsen.

Alltså lägger den himmelska synen hela vikten på manfödelsen. Johannes såg kvinnans lidande och hörde henne ropa under kvalen. Alltså är solkvinnan inte någon smärtefri lallerska, inte heller en sådan, som har bara ett tillfälligt lidandespjoller då och då, eller som har lidandet som ett löst bihang, vilket man spottar och sparkar åt och söker göra sig kvitt, för att bara ha "saligt och roligt". Den kvinnan är hemma i sköko- eller månkyrkorna. Och av sådana lallare och lidandesskygga rolighetskristna vimlar det i alla mänskenskyrkor både stora och små.

Nej, i den himmelska synen står solkvinnan som den lidande manföderskan. Därmed är tydligt och orubbligt fastslaget att manfödelsen är de heligas djupaste livssak, utan vilken de inte finns till. Ta bort manfödelsen, och både krona och kläder och härskarefoten på månen är försvunna.

Vi har nu talat om solkvinnans lidande. Men det är bara den ena sidan av saken. Ty märk: hon framställs inte bara som födande, utan även som den som har fött. Och nu är det ju så: ingen födelse utan moderssmärta, och ingen födelse utan modersglädje. Så även här. (Men fastna inte vid bilden: det är fråga om *andlig* födelse.) Daglig manfödelse, och därmed daglig moderssmärta, men också daglig modersglädje. "Bedrövade men alltid glada", "suckar tungt i detta tält, men alltid vid gott mod" (2 Kor 6:10, 5:4–6). Så beskriver Paulus manföderskan. – Ty märk det är inte "barnet", utan "mannen", som hon föder. Hennes glädje är alltså "mannens" stilla, stadiga och mogna glädje. Den vill inte ta bort bedrövelsen och vandan ty det vore ju att ta bort födelsen, ur vilken glädjen alltjämt framgår. Det förblir alltså vad Paulus har sagt: "Vi är bedrövade men alltid glada". Se, det är solkvinnan i himlen och på jorden på samma gång.

Men utom denna dagliga manfödelse finns det även en periodiskt återkommande sådan. Den är den "förnyade grundskolan" med ny "skräckvecka" och ny "återställelse" och nytt "valplan" och ny pingstdag, som är man-pingstdagen, vilken ger en djupare och högre pingst-ande än någonsin förut (kap 7, sid. 30–31). Denna skola är den dyrbara rensningen av en "gren som bär frukt, för att den ska bära mera frukt" (Joh 15:2). I sådana födelsetider blir bördan ofta, som för Paulus "mycket tyngre än vi kunde bära" (2 Kor 1:8). Men vilken härlig modersglädje efter sådana moderskval!

Den himmelska drottningen i vår text är, som vi sett, inte en bild av den himladrottning som bortom solen och månen uppnått den syndfria fullkomligheten. Just hennes födslovånda och rop visar att hon inte äger denna evighetsfullkomning, utan är stadd i ett eldigt farande efter densamma. Att i ur och skur och i ondan och godan dag föda "den manlige", det går inte utan synd och brist. Men med sådant tiger mönstraren. Inte ett ord om det varken i Smyrna eller Filadelfia, inte heller i det prima Tyatira eller prima Sardes. Gud är aldrig småaktig. Han är storslagen i nåd och barmhärtighet mot den storslagna manföderskan som aldrig prutar på förstabuds-alltet. Alltså, ni födande, lidande och skriande solkvinnoandar, gruva er inte för den sekundliga synden och bristen. Ni står inne i försoningsanden, som ett vatten står inne i det vatten med vilket det blandats. Där fortgår sekundlig rening. Gör inte stor affär av småsaker, ty då glöms och skadas den stora huvudsaken som är manfödelsen. Det blir en "födelse bara utanpå", som aldrig föder någonting. Och så blir man petig och pjoskig, en Kaifaspedant som silar myggor och sväljer kameler.

Nej, blick, blick för det första, största och yppersta! Blick för det fördolda förstabudslivet med Kristus i Gud, det liv som levs i solen ovan jorden och månen, den safiriska lösgjordheten från "självet", tiden och tingen! Ja, brinnande hjärta och lågande blick för den konungsliga stamgärningen, det oavlåtliga förstabudsgreppet, **allt**-hjärtegreppet

kring Gud **Allt** och Gud **En**! Just detta förstabudsväsen är manfödelsens grundväsen. "Den manlige", som himladrottningen föder, är framför allt **förstabudsmannen**, som på altaret lägger sin Isak.

Kvinnan syntes i himlen. Och märk: där syntes också draken. Just där stod han framför henne. Och Johannes blev nästan förskräckt. Därför utropar han: "Och se, där syntes en stor eldröd drake!"

Även draken kallas ett "tecken". Alltså betecknar han någonting. Och vad det är, vet vi. Han är i synen en bild av Satan, som är draken, den gamle ormen.

Sålunda finns draken i solkvinnans himmel. Ja, hon har ingen himmel utan drake. Han är med henne där. Och han vill uppsluka hennes barn. Och barnet är Kristus, som kommit till manlig gestalt i den övervinnande solkvinnan. Barnet är solkvinnan själv, oavslåtligen född som drakens besegrare.

— På det andliga området är den födande och den födde eller modern och barnet samma person (kap 4, sid. 34; kap 6, sid. 17–18).

— Övervinnarna är det barn som draken vill åt. Ty Kristus själv lyckades han inte uppsluka, men nu söker han uppsluka honom i de heliga.

Om någon tvivlar på drakens tillvaro, så finns det bot för den sjukan. Föd "den manlige", och du ska få se att det finns en drake. Det fick du redan se då du födde "barnet". Men då hölls han på vederbörligt avstånd av "den vita handen", så att hans anfall var bara ett "barnverk". Ty mer uthärdade du inte som "barnföderska". Men när du föder "mannen", då släpps han alldeles in på dig.

Nu tror man ganska allmänt att draken inte finns. Den tron är vanlig i tider, som framför andra är drakens tider. Och den tron blir allt allmännare och starkare, i samma mån som draken i spetsen för österns barbarer rycker in på jorden. Ty denna inryckning sker genom avlelse, havandeskap och födelse, som vi sett i vårt (Andens Lag) 10:e kapitel. Och just därmed avlas och föds den tron att han inte finns. Ingen besatt tror, att han är besatt. Det tillhör besatthetens väsen att inte kunna tro det. Så på det andliga området. I samma mån som människorna blir besatta av österns barbarer, i samma mån blir det dem omöjligt att se sin besatthet och därmed omöjligt att tro på en ond andevärld. Det ligger nu i luften att inte tro på drakens tillvaro. Ty själva luften är havande med drakens ande och ska föda demonrikets hemska atmosfär.

Och den moderna skökans vetenskapsdankar har letat efter draken överallt, men inte funnit honom, säger de. Ja, undra på det då ni bara har månljuset, som inte visar någonting sådant det verkligen är. Ni föder ert barn i månskenet, och där ser ni inte att det är en liten kattbjörnsunge med två vetenskapshorn, som liknar ett lamms. Åt gubben i månen är fött ett barn av hans gemål. Och aldrig i världen vill farfar uppsluka det. Och så får ni ingen känning av draken på erfarenhetens väg. Och så tror ni att han inte finns. Så lätt gick det att få bort honom. Prosit!

Nej, upp i solkvinnans himmel och föd "den manlige!" Då står draken framför dig. Och då får du i fullaste mening veta att han finns. Och då får du se honom sådan han verkligen är, nämligen sådan han ser ut i "*solljuset*". Och hur ser han då ut? Jo, han har en utrustning även

han. Och den är fasansfull. Låt oss betrakta densamma.

Även draken är krönt. Sju kronor bär han på sina sju huvuden. Dessa krönte huvuden är bilden av de sju vilddjursrikerna på jorden, i vilka han har konungavälde. Detta är en förfärande sanning. Det får manföderskan erfara. Draken har världsvälde. "Hela världen är i den ondes våld" (1 Joh 5:19) och står på *hans* sida *emot* henne. Allt är i rörelse för att omöjliggöra manfödelsen eller för att tillintetgöra den födde, som är ett med den födande.

Och han har tio horn, bilden av hans världsvälde under det sjätte riket. Detta rike är visserligen det söndrade och försvagade världariket, men dock det farligaste för solkvinnan. Ty under detta uppstiger avgrundsmakterna på jorden – "i Guds och Kristi namn". Ja, i så förklädd och hemlig gestalt, att hela kristendomen i stort sett inte märker dem, utan övergår i demonriket med förbundna ögon. De tio hornen talar ett förfärande språk inför kvinnan. Ty de säger henne att under detta rike söker draken utrota manföderskan genom skökans evangelium, som lägger den personliga frälsningen utanför både barnfödelsen och manfödelsen.

Och märk väl, att omedelbart efter synen av kvinnan och draken i Uppenbarelsbokens 12:e kapitel kommer synen av de två vilddjuren i 13:e kapitlet. Det är just genom dem han träder solkvinnan in på livet och det under strömmar av blod, som vi sett i vårt kap. 10 om det falska profetdömet.

Även draken är klädd. Men hans kläder är röda som eld. De är en utstrålning av den eld som han bär inom sig. Denna eld är mot-elden till den tubudseld som kvinnan har inom sig. Den är alltså de två brinnande och brännande mot-buden, det dödliga hatet mot Gud, hans bud och hans heliga. Denna eld står i högsta brand då kvinnan ska föda "den manlige". Ty denna födelse är drakens undergång. Ett stycke av hans världsvälde går förlorat i varje sekund, då en solmänniska föder övervinnaren. Undra då på att han glöder, så att han är eldröd av vrede mot alla vita och varma solkvinnoandar.

Till drakens utrustning hör även en förskräcklig stjärt. Den uträttar stora ting. Ty Johannes såg att den svepte med sig en tredjedel av himlens stjärnor och kastade ner dem på jorden (Upp 12:4).

Detta är också en bild. Men av vad? Jo, att det är en bild av en seger som den krönte draken vinner, då han står inför den krönte, det ser vi tydligt.

Men vad är det för en seger? Jo, han besestrar "himlens stjärnor" eller åstadkommer en stor förödelse bland dem.

Vad menas då med "himlens stjärnor"? Det kan inte vara de änglar som Satan drog med sig i sitt fall. Ty detta fall skedde innan någon solkvinna fanns, och kan följaktligen inte bli föremål för en syn i Uppenbarelsboken. Ty denna bok skulle enligt Herrens föreskrift innehålla bara detta: "*vad som är*", nämligen är på Johannes tid, "*och vad som ska ske efter detta*" (Upp 1:19). Och vi ser hur troget Uppenbarelsboken följer denna föreskrift. Hon går aldrig tillbaka utöver Nya testamentets tid. Hon bara bygger *vidare* på den grund som profeterna har lagt.

Också "*nedkastar*" inte draken sina änglar till jorden. Det är Mikael

och hans änglar som gör det. Och draken kämpar förtvivlat för att få ha dem kvar i himlen, där han själv ville stanna som anklagare (Upp 12:7–9).

Ävenså passar talet om "en tredjedel av himlens stjärnor" inte väl tillsammans med änglarnas fall. Ty att Satan skulle lyckats dra med sig en tredjedel av himlens otaliga änglar (Upp 5:11), det stöter på överdrift. Vi har nog att söka denna tredjedel på ett annat och närmare håll.

Alltså frågar vi än en gång: Vad menas med "himlens stjärnor" i vår text? Jo, det säger oss Daniel i dessa ord: *"Det nya hornet växte ända upp till himlens här och kastade ner en del av hären och av stjärnorna till jorden och trampade på dem. Det förhävde sig till och med mot härens furste och tog ifrån honom det dagliga offret, och platsen där hans helgedom stod revs ner."* (Dan 8:10–11).

Här har vi alltså två furstar och två härar, nämligen Jehovah med sin här och "det nya hornet" med sin här. Detta horn är inte det "romerska" utan det "grekiska" hornet (kap 2, sid. 4). Och att det betecknar konung Antiochus Epiphanes, "det erkännes av alla"*. Och det är denne konungs fasansfulla raseri mot judafolket som Daniel såg i sin syn, och som utförligt beskrivs i Mackabeerböckerna. Det var just detta för sin religion och frihet kämpande judafolk som i Daniels syn kallas "himlens här" eller himlens "stjärnor". Och vi läser i de nämnda böckerna om härliga "stjärnor". Sådana var Eleasar och modern med sina sju söner, vilka in i den gräsligaste död behöll sin plats "på himlen". Men där läser vi också om sådana, som genom lockelser eller hotelser bragtes till avfall. Dessa "stjärnor" lyckades draken, i gestalten av "det nya hornet", att kasta till jorden och trampa på. Där har vi stjärtens "förödelse" bland stjärnfolket på den tiden.

Alltså framställer skriften de heliga både under bilden av solkvinnan och under bilden av "himlens stjärnor". Detta senare ser vi ju tydligt hos Daniel. Också säger han på ett annat ställe: "De som fört många till rättfärdighet ska lysa som stjärnor för alltid och för evigt" (Dan 12:3). Och Paulus säger, att de heliga ska en gång stråla som stjärnor av olika härlighet (1 Kor 15:41).

Guds folk är alltså både solfolket och stjärnfolket. Och bland detta folk anställer drakens stjärt stor förödelse i alla tider. Och vill vi se hur denna förödelse ter sig i det Nya testamentets tid, så har vi givetvis att vända oss till de sju breven. Ty de är, som vi sett i vårt 9:e kapitel, inte bara en historisk framställning av församlingens dåtida sakläge utan även en profetia om detta sakläge ända intill tusenårsriket. Och vilken fruktansvärd förödelse hade inte drakens stjärt åstadkommit i de sju församlingarna! De kristna i Efesus var en gång härligt strålande stjärnor. Men i mönstringens stund var de fallna från sin himmelska höjd, om också ännu inte "till jorden". Likaså nästan alla i Pergamus: stadda på fall. Så också flertalet i Tyatira. Men i Laodicea var alla "nedkastade till jorden", ävenså de flesta i Sardes och Isebelspartiet i

* Sid. 362 i prof. Myrbergs bok om Daniel.

Tyatira samt en liten grupp i Pergamus.*

Sålunda: en hel församling (Laodicea), större delen av en annan församling (Sardes), en stor del av en tredje församling (Tyatira) och en liten del av en fjärde församling (Pergamus). Ja, en så stor del av alla sju församlingarna låg nedkastad till jorden. Och denna del är även profetisk eller förutsäggande det kommande sакläget. Där har vi den förskräckliga "tredjedelen" i vår text.

Och vad var felet? Utebliven manfödelse. Stjärten gjorde sina listiga svängningar i alla sju församlingarna. I de sekunda hade han fått fäste så att han kunde dra nedåt, i de undersekunda så starkt fäste att han kunde göra kastet och så låg de som paddor på jorden. Men i Smyrna, Filadelfia och i de prima grupperna i Tyatira och Sardes föddes "den manlige". Där fick stjärten inget fäste.

Vi har nu betraktat draken sådan han står inför solkvinnan. Han är väl utrustad för sitt hemska verk. Och det förfärligaste i denna rustning är hans sju kronor. Ty de säger oss att han är denna världs krönte furste. Mot honom förmår människan inget. Det behövdes krona från höjden för att kunna bestå inför den krönte. Den kronan erhålls endast genom pingstfödelsen, som är kraftbeklädningen från höjden. Och den bibehålls endast genom manfödelsen, som är den dagliga kraftbeklädningen från höjden.

Men här visar det sig att draken inte bär sina kronor förgäves inför solkvinnan. Han lyckas visserligen inte besegra henne, så att han totalt utrotar henne. Nej, hon står inför honom som *outrotlig*, vilket vi ju ser i den himmelska synen. Men han lyckas åstadkomma en förfärande manspillan eller förödelse bland solfolket, som vi sett. Och det är just denna manspillan, som betecknas genom de av stjärten nedkastade "stjärnorna". Och annorlunda kunde den ju inte framställas här. Ty att i synen framställa drakens seger på det sättet att han tog bort "en tredjedel" av kvinnan som stod framför honom, det var ju inte möjligt. Här ser vi, hur fint profetians ande begagnar sig av rotprofetian hos Daniel för att åskådliggöra den förödelse, som den krönte åstadkommer bland solfolket, som är *ett* med stjärnfolket.

Och så blir nedkastandet av "himlens stjärnor" en verklig, ja, djupt ingripande del av den himmelska synen, vilket naturligtvis är meningen. Men en sådan del blir detta nedkastande *inte*, om man tar det som änglarnas fall, eller – vilket somliga gör – som genialiska och rikt begåvade människors fall i allmänhet, oavsett om de hör till solkvinnan eller inte. Ty då kommer den förfärande saken att väsentligen stå utanför synen, som ju vill framställa drakens strid med *solkvinnan*.

Nej, "himlens stjärnor" är det samma som solkvinnan. Det ligger ju också antytt i hennes krona som består av stjärnor. Solfolket och stjärnfolket är samma folk. Och så blir nedkastandet av stjärnorna en för de heliga fruktansvärt allvarlig och närgående sak. Det visar till fullo den nedkastade delen av de sju församlingarna.

Stjærtens förödelse är, som vi antytt, bara en bild av drakens snärjande list. Också känner ni, stjärneandar, det lömska, lirkande och ringlande stjärtväsendet. I varje känsla, tanke och begär söker draken sticka in stjärten för att göra dem förstabudssvaga. Och får han in den,

* Se »Sammanfattning» kap 9, sid. 129–133.

då slår han en stjärtkrok kring dem. Och så börjar han dra nedåt. I detta förnimmer ni en dallrande tjusning och en seg vidklibbning. Rycker ni er loss på en punkt, så griper han strax tag på en annan. Och så kan ni få stå under timmar, ja, dagar, och dra och dras innan ni kommer loss. *Detta är dragkampen med draken om känslor, tankar och begär.* Och om ni låter er dras, då slår stjärten en ring kring hela hjärtat. Och nu rycker han er loss från förstabudsfästet, fixstjärnefästet på himlen, och snart gör han kastet, och ni ligger som paddor på jorden. Vad var felet? Bara detta enda: utebliven manfödelse.

Och draken stod framför kvinnan som skulle föda, för att sluka hennes barn så snart hon hade fött det.

Och hon födde ett barn, en Son som ska styra alla folk med järnspira, och hennes barn rycktes upp till Gud och hans tron. (Upp 12:4-5)

Alltså vill draken uppsluka solkvinnans barn när hon fött det. Men varför vill han inte uppsluka kvinnan tillika med barnet *innan* hon fött det? Detta vore ju bästa sättet att göra slut på det farliga solkvinnoväldet.

Nej, det vågar han sig inte på. Ty han slukade henne en gång, men det gick honom illa. Det var i "skräckveckan" då hon föll i sållet (kap 7, sid. 8-11). Då fick han tillstånd att sluka henne i sin ande, som ett bittert vatten slukar ett sött vatten då de blandas. Och hans mening var att i sin mot-budsande upplösa och oskadliggöra hennes tubudsande, som var det Kristusbarn hon då gick med. Men det slog så illa ut för honom att det tvärtom blev hans ande, som upplöstes och oskadliggjordes för den gången. Det var Lammets ande med slaktmärket som grep in och utfödde henne ur drakens ande och uppryckte henne andligen till Gud och till hans tron på pingstdagen.* Så fick hon en krona och en tron. Och därmed satte hon foten på mån-parets nacke. Sådan står hon i vår text. Genom Kristi ande har hon besegrat draken. Det var han som blev uppslukad, då han slukade henne. Och nu aktar han sig för att göra om den saken. Han vet vem hon är och vad hon går för. Det ser han på kronan, tecknet till att hon i Kristi ande övervunnit honom.

Alltså tänker han inte på att direkt uppsluka henne. Hon står där havande med "den manlige" mitt för hans näsa. Och det havandeskapet kan han inte omintetgöra. Men då hon fött, då griper han in på nytt. Han vill uppsluka barnet. Och barnet är kvinnan själv, sådan hon i Kristus framträder som övervinnare eller utövar sin tronmakt över draken. Det är alltså kvinnan som *övervinnare*, som han vill åt. Ty att det finns en solkvinna som går havande det är visserligen illa nog, dock måste han nu finna sig i detta. Men att hon föder övervinnaren eller framträder som hans övervinnare, det väcker hans vrede så att han glöder som eld. Om hon bara ville låta bli att föda eller att angripa och besegra honom, då gick det väl an. Ty då dog barnet i hennes liv, och därmed dog hon själv. Men så hemföll hon åt stjärten. Det är just sådana icke-födande, som kastas till jorden.

Men se, nu föder hon "den manlige" – det är den stora olyckan för draken. Och då öppnar han sitt gap. Det känner ni solmänniskor tydligt. Då ni trampar på kattbjörnen eller på hans katta, då blir draken etter

* Det är inte denna grundläggande uppryckning, som åsyftas i vår text.

rasande och spärrar upp sitt gap över och omkring er, och ni håller på att kvävas av hans bittra och giftige ande. Hans eld lågar omkring er överallt och antänder allt, så att hela ert liv och hela er värld står i brand. Allt har draggap, allt gapar, allt vill uppsluka er.

Tyst, tyst! Vad är detta? Det bär uppåt, uppåt! Ja, det är "uppräckningen". Just som draken tror sig ha den födde i gapet och då ni känner er som slukade, då ingriper en högre makt. Ja, just "den vita handen", som ni känner igen från skräckveckan. Ni upprycks "till Gud och till hans tron".

– I himlen var ni förut, men nu öppnades en högre himmel. På varje övervinnande följer ett: uppåt!

– Hos Gud var ni förut, men nu ryckte han er närmare sig. På varje övervinnande följer ett: närmare Gud!

– En tron under Guds tron hade ni förut, men nu fick ni en högre tron. På varje övervinnande följer en tronsättning närmare Guds tron. Detta är modersglädjen efter moderssmärtan.

Den daglige övervinnaren är det dagliga barnet, som upprycks till Gud och hans tron. Det "upprycks". Det är fadershanden som rycker barnet ur drakens gap. Fadershanden som ibland så plötsligt griper in, att alla svarta händer och alla kattparets klor måste släppa. Det är som om de alla på en gång fick tvinsot och föll maktlösa ned.

Det finns inget säkrare skydd på vår jord än övervinnarens. Ty han rycks alltid i rätta stunden undan alla fiender som skulle kunna skada honom. Inte ett hår på hans huvud förmår de kröka Guds vilja förutan. Och då de tillåts att riva av honom vartenda hår, ja, att slå av honom själva huvudet, så sker det för att han ska kunna ryckas upp ända till den höga himmelshöjd till vilken han är ämnad. Vägen till paradiset högsta sfär är jordens törnigaste stig. Så för Kristus, så för hans efterföljare.

Men utom denna dagliga manfödelse av lindrigare eller svårare beskaffenhet ges det en tidtals återkommande sådan. Det är den "förnyade grundskolan" med mera djupgående skräckvecka, som vi nyss antydde. Då får draken verkligen sluka kvinnan, d.v.s. hans förfärande mot-ande får intränga som ett eldsvatten i människans hela varelse. Det brinner och bränner, river och svider i varje atom. Det är den förnyade sammanväxningen med Kristus genom en lika död. Och som Kristus, då han på korset föddes till mannen, ropade i barnsnöd och födslovånda: "Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?", så får också människan ropa, då hon är slukad av draken och innesluten i hans ande som i ett "moderliv" (kap 6, sid. 17–18). I det håller hon på att kvävas, och ur det måste hon utfödas, eller: i den anden håller hon på att upplösas, men den anden måste hon upplösa genom Kristi ande.

I denna närgående förening – vattenföreningen med drakens ande (kap 4, sid. 23–25) – får hon erfaras denne andes innersta väsen: det sataniska högmodet och trotset mot Gud. Av detta eldsväsen blir hon fruktansvärt berörd och påverkad. Därav kommer det sig, att hon här ofta känner sig frestad till bitterhet mot Gud. Ja, till hädelse mot honom och till det sataniska högmod, som vill ta sig gestalt i det förtvivalde vemodet och trotset. Här grips hon av förargelsen djupare än någonsin förut. Hela hennes varelse upprives i sin innersta grund och glöder. Och

här undgår ingen att ropa och klaga. – Och vilken föderska undgår det! Däri ligger inget ont. Detta rop är livets rop i kampen mot döden. Det ger lindring, ty det urladdar den kvävande ångesten. – Så ropar också en födande solmänniska. Däri ligger inget ont. Det är utblåsning av kvävande drak-ande. Och det ger lindring.

Och måhända går det dig här så illa, att du som Job förbannar din födelsedag. Ja, förbannar hela din tillvaro som tycks dig tusen gånger sämre än maskens i gruset. Ja, du arma lidandeskryp som här kryper och vrider dig djupt under gruset, djupt ned i förgårdshelvetet – illa är det att du så förbannar och rasar, och såg dig oerfarna människor så trodde de dig vara ifrån förståndet. Ja, vara besatt. Men din Fader i himlen ser djupare än så. Och om du så inte har någon vän på jorden som förstår din nöd – i himlen har du en vän som ropat i födslovånda på korset och som förstår ditt elände. Och i rätta stunden träder han fram och lägger handen på din dödsbleka och förtvivlade panna och ropar: **"Frid!"**

I denna periodiska manfödelse visar det sig i sanning vem det är, som föder "den manlige". Det är förvisso inte solmänniskan "*själv*". Ty här brinner det själviska självet upp i sin säregna eller individuella grund. Och här blir hon så grundligt tillstuckad och tillintetgjord, att där blir ingen annan plats över för henne än publikanens.

Nej, den som föder "den manlige" är innerst just han, som på korset föddes till mannen. Det är *han* som föder sig själv till "den manlige" i gestalten av den födda.

Så blev drakens ande på nytt uppslukad i solmänniskan, då han slukade henne. Och nu får hon inträda i det högre slaget av uppräckning med det högre slaget av modersglädje efter det djupare slaget av moderssmärta. Hon rycks upp till en himmelshöjd vars like hon aldrig skådat.

För Kristus gick vägen till Gud genom drakens gap. Och någon annan väg till Gud finns inte. "Min kalk ska ni dricka." Alla andra vägar är missledande månskensvägar.

Genom drakens gap till Gud och hans tron – det är av ålder de heligas väg. Dock, så glömd och föraktad den är! Men så är det också *så* som det är: "solfolket" är månfolket, "stjärnfolket" är stjärnfolket.

Den sjuhövdade draken är en ande. Och ond ande övervinns bara genom att som ett gift upplösas av en god ande. Så för Kristus på korset, så för alla hans heliga på deras kors. För varje sådan upplösning genom dem mister draken för evigt en del av sin kraft och makt. – Varför är han så stark t.ex. i vårt land? Jo, därför att hans ande inte blivit så upplöst som den kunnat och bort bli. Upplösningsevangeliet, som är övervinnandets eller manfödelsens evangelium, har i stort sett blivit lagt på hyllan i hela vårt land. Ja, den "evangeliska" månkattan har rivit bort det ur bibeln och ur de flesta hem bland vårt folk och i stället infört det ande- och budlösa månskensevangeliet. Hon är "fullkomligt frälst" utanför födelsen. Och när den svenska solkvinnan påvisat övervinnandets manlighets-evangelium, vid vilket mönstraren oefftergivligen bundit alla sju löftena, då har "förfalskarelutheranan" rivit och klöst som den argaste katta, och det gör hon ännu.

Men som Kristi djupaste livssak var att födas till mannen, så är också hans heligas djupaste livssak att genom honom föda "den manlige". Denna födelse är skriftens och Luthers dagligt förstabudsfullbordande tro och rättfärdiggörelse, som är den smyrnensiska och filadelfiska förstabudsfullkomligheten, vilken just är "den manliges" dagliga grundväsen. Endast genom denna födelse kan ni vita och varma solmänniskor stå och bestå inför draken som oövervinnliga och outrotliga. Alla som inte föder "den manlige", grips av drakens stjärt.

Solkvinnan betecknar Guds församling från och med pingstdagen till och med Harmagedons "långfredag". Och hennes födelse framställs som skeende bara *en* gång. Och hon föder "den manlige", som ska "styra alla folk med järnspira". Denne "manlige" är, som vi sett, inte Kristus i och för sig, utan Kristus i gestalten av den övervinnande eller "manliga" solkvinnan. Det är *hon* som ska styra alla folk med järnspira. Också har ju Kristus utlovat denna spira åt alla dem som "övervinner och troget göra hans gärningar intill änden", alltså lovat spiran just åt solkvinnan. Detta har vi sett i Tyatira-löftet (kap 9, sid. 65–68).

Och när övervinnarna fött "den manlige" på Harmagedon eller då solkvinnan blivit född till "den manliga" på det Harmagedoniska korset, då "upprycks" hon i bokstavlig eller lekamlig mening "till Gud och till hans tron". Detta sker strax före de fyra vindarnas lössläppande, som vi sett i vårt 10:e och 11:e kapitel. Då blir de heliga, jämte den första uppståndelsens barn, "borttryckta på skyar upp i luften, Herren till mötes" (1 Tess 4:17). Här använder Paulus samma ord som står i vår text.* Detta borttryckande innebär ett plötsligt ingripande av Gud för att rädda dem undan den 7:e vredesskålens slutakt, som krossar demonriket och dess demondöme och kastar vilddjuret och den falske profeten i eldsjön, varpå draken nedstörtas i avgrunden för tusen år.

Här har vi alltså återigen det "summariska" framställningssättet. Solkvinnans födelse framställs som bara *en* akt, så också hennes uppryckning. Men denna summariska födelse och uppryckning innefattar givetvis alla hennes historiska födelse- och uppryckningsakter som solkvinna eller församling betraktad, ända från pingstdagen och intill slutet av Harmagedons röda dag. En sådan födelse och uppryckning i andlig mening förestår just nu, då sjätterikskvinnan ska utgå ur Babel och övergå i den apostoliska byssuskvinnan, som är den Harmagedoniska solkvinnan.

Och inte bara detta, utan hennes summariska födelse och uppryckning innefatta även alla enskilda solmänniskors alla manfödelser och andliga uppryckningar ända intill deras födelse i den "prima döden" och deras uppryckning till Gud och hans tron, då de skördats av den krönte på den vita skyn. I varje "mogen" solmänniskas död skördar den krönte en järnspirebärare eller: han skördar sig själv som järnspirebärare i gestalten av "den mogne" som faller för lien.

I det ordet "upprycka" eller borttrycka och undanrycka ligger ett kraftigt ingripande av Gud. Det får solmänniskan erfara, som vi sett. Och då hon skördas av den kröntes lie, rycks hon undan de svårigheter

* harpazo, upprycka eller borttrycka.

och lidanden som skulle överstiga hennes uppgift och kraft, som vi sett i vårt 11:e kapitel.

Det ligger en obeskrivlig tröst och trygghet i detta "borttryckande", som alltid sker i den rätta stunden. Tyst med alla tröstlösa klagovisor, du manföderska! Inte en sekund längre i drakens gap än som behövs, för att du ska kunna ryckas ända dit upp där du har din av evighet beskärda himmelshöjd! Men vet, att Gud är aldrig blödsint, han kommer aldrig med hartassen. Nej, han är oändligt ömsintare än så. Han är **gudaöm** om oss och vårt evighetsväl. Det är en ömhet som överstiger alla mänskliga begrepp. Han trånar med den glödande kärlekens "silverblick" efter att få se dig på den salighetshöjd för vilken du är skapad. Men upp på denna eviga härlighetshöjd rycks bara den som genomgått sitt beskärda lidandesdjup.

III

Solkvinnans skeden

Här har vi först de två stora huvudskedena: det gammaltestamentliga och det nytestamentliga. Alltså:

1

Den gammaltestamentliga solkvinnan

Kvinnan i vår text är Guds församling från och med pingstdagen och intill tusenårsriket. Men det fanns en Guds församling *före* pingstdagen. Och hon är den gammaltestamentliga rot-kvinnan till pingst-kvinnan. Och henne ser vi redan i Abel.

Det fanns alltså en för-pingstlig solkvinna. Hon bestod inte bara av judar utan även av hedningar. Och hon hade fem skeden: den egyptiska solkvinnan, den assyriskt-babyloniska solkvinnan, den mediskt-persiska solkvinnan, den makedoniskt-grekiska solkvinnan och den romerska solkvinnan intill pingstdagen. Dessa skeden sammanfaller alltså med de fem världsrikenas skeden. Och under dem fanns även en sköka vid sidan av solkvinnan, som vi sett i vårt 10:e kapitel.

Under vart och ett av dessa skeden utgjordes solkvinnan av "alla dem bland allehanda folk, som fruktade Gud och övade rättfärdighet"; eller av "alla dem som uthålligt gör det goda och söker härlighet, ära och odödlighet" (Rom 2:7).

Även denna kvinna var krönt och klädd i solen och hade månen under sina fötter. Men det var bara rot-utrustningen till pingstutrustningen, rot-anden till pingstanden. – Och även hon gick havande, nämligen med rot-barnet till pingstbarnet.

Och även hon hade draken "framför" sig, som vi ser av Jobs boks första kapitel. Och i de för-pingstliga jättarnas kapitel ser vi henne i hans gap (Heb 11). Men där ser vi också att hon bevarar havandeskapet eller står övervinnareståndet efter sitt mått. Så räddade hon barnet, och så stod hon rot-kvinna till pingstkvinna.

Och så blev hon värdig att föda Kristus i lekamlig mening. Han föddes visserligen av Maria. Men hon representerade hela den för-

pingstliga solkvinnan bland alla folk och särskilt bland judafolket. Hon var själva höjdpunkten och blomman av alla föregående och samtida solmänniskor. En ensam Maria skulle aldrig kunnat föda Kristus, utan hon kunde föda honom bara i det organiska sambandet med hela skaran av Maria-själur från världens begynnelse.*

Också måste den för-pingstliga solkvinnan gå havande under en mångtusenårig vända av suckan, väntan och rop och under en djupt inskränande tuktan och fostran, innan Kristus kunde ta lekamlig gestalt i Marias moderliv. Också var det djupaste ropet i världen då Kristus föddes, just ropet på en frälsare och hjälpare från höjden.

På ett liknande sätt måste solkvinnan i alla tider föda sina "profeter, visa och skriftlärdar". De måste bedjas, ropas och lidas fram. Och i vår tid våndas solkvinnan i sådana födslokval. Hon känner ett fruktansvärt djupt behov av de "gudasända", som har läpparna bestrukna med det glödande kolet från det gyllene altaret. Och snart ska de komma.

Men den gammaltestamentliga solkvinnan finns även i Nya testamentets tid vid sidan av pingstkvinna. Och hon utgörs alltjämt av sådana som står på för-pingstlig ståndpunkt bland alla folk, och som ännu inte fått den utlovade anden. Och denna rot-kvinna, som omfattar alla rot-barn kring hela jordens rund, kommer att finnas till så länge det finns människor att frälsa.

2

Den nyttestamentliga solkvinnan

Här har vi det andra huvudskedet. Det sträcker sig intill tusenårsriket. Ty att solkvinnan i vår text inte betecknar Guds folk under tusenårsriket, det ser vi därav att draken står framför henne. Det gör han inte under de tusen åren, ty då ligger han innesluten i avgrunden.

Detta huvudskede består av två skeden: hemmaskedet och ökenskedet. Under det förra är solkvinnan hemmakvinna, under det senare är hon ökenkvinna. Alltså:

A

Hemmakvinnan

"Han kom till det som var hans eget, och hans egna tog inte emot honom" (Joh 1:11). Jerusalem var hans hem och Kanaan hans hemland. Men han blev *utan* hem och *utan* land. Den judiska skökan gjorde honom hemlös. Hon drev bort honom från "hans eget".

Återigen kom han till sitt eget. Det skedde på pingstdagen. Då kom han i gestalten av solkvinnan. Men hon fick snart samma lott som han fått förut. Hon kom till sitt eget, och hennes egna tog inte emot henne. Hon blev *utan* stad och *utan* land. Den judiska skökan gjorde henne hemlös. Hon drev bort henne från "hennes eget".

Men en liten tid fick hon vara hemma i den kära fädernestad och i det kära fädernesland som Gud givit åt sitt egendomsfolk. Hon fick födas i sitt hem och vandra några steg i sitt land. Sedan blev hon utkastad och bortdriven av skökan.

* Det är i denna mening vi talat om Kristi lekamliga födelse av solkvinnan i vårt kap 3, sid. 5-6.

Hon fick alltså vara "hemmakvinnan" en liten tid. Och under denna dyrbara hemmatid födde hon "den manlige", och det i sådan mankraft att hennes "egna" blev uppfyllda av häpnad och bestörtning (Apg 3:10) och "talade väl om henne" (Apg 5:13). Därmed var den sista besöksetiden inne för Herrens och hennes "egna". Och om de nu hade mottagit honom i och genom henne, då hade judafolket fått bo kvar i sin stad och i sitt land. Då hade Herrens hemmastad blivit medelpunkten och moderstaden för världsmissionen. Och då hade världsväldet snart blivit ryckt ur vilddjurets klor. – Och hade judafolket fått råda sig självt, då det kände och såg den himmelska världens överväldigande närvaro i hemmakvinnan, då hade det säkerligen gått så. Men se, nu grep skökoprästerna in och förstörde alltsammans. Petrus och Johannes fängslades och förbjöds att tala i det namnet. Ja, alla apostlarna sattes i häkte (Apg 5:17–18), Stefanus stenades av det stora skökorådet, och en svår förföljelse utbröt mot församlingen i Jerusalem (Apg 8:1).

Och nu blev det snart slut med den sista besökelsen. Skökoprästerna omintetgjorde den. Och därmed var det slut med solkvinnans hemmatid, och så blev det också slut med judafolkets hemmatid. Jerusalem förstördes och folket måste gå i en bitter landsflykt. Och där går det ännu (år 1912). Och allt detta var skökans verk.

B

Ökenkvinnan

Kvinnan flydde då ut i öknen, där hon har en plats som Gud berett för henne så att hon får sitt uppehälle där i ettusen tvåhundra sextio dagar (Upp 12:6).

Med öknen menas hednavärlden (Jes 32:15; 35:1–2). Dit ut flydde kvinnan då hon inte fick stanna hemma. Därmed började vad Herren kallar "hedningarnas tider", som alltså är 1 260 dagar.

Denna stora vändning i Guds riksplan uttrycker Paulus inför judarna så: "Guds ord måste först förkunnas för er. Men när ni avvisar det och inte anser er värdiga det eviga livet, då vänder vi oss till hedningarna" (Apg 13:46).

"Då vänder vi oss till hedningarna." Det var kvinnans flykt från sitt hem och ut i öknen. Så blev hon ökenkvinnan.

Och i öknen ska hon vistas i 1 260 dagar, som är 42 månader eller 3½ år, alltså ända intill tusenårsriket. Så länge är hon ökenkvinna. – Under hela denna tid är Herrens heliga *i öknen*. Och det får de erfara på otaliga sätt. Öknen är vilddjurens friaste hemort. Där har lammen och fåren det svårt.

Men här står för de heligas räkning ett dyrbart ord: Det är detta: "I öknen har Gud berett kvinnan en plats." Och det ordet står fast i 1 260 dagar. Alltså inte en dag, ja, inte en sekund utan plats. Och denna plats är beredd av Gud. Hela öknen, både under skökodömet och demondömet, har han gestaltat så att där ska vara plats för de heliga. Där må vara hur svårt som helst – plats är där åt dem. Och där må ske vad som helst – inget sker som tar platsen från dem.

Var är då de heligas plats? Jo, i öknen. Begär alltså aldrig att komma ut ur öknen under 1 260 dagar. Endast ibland vilddjurens ligger den plats

som är dig beredd av Gud. Någon hemmakvinna finns inte under havsdjurets och jorddjurets tid, som också är 1 260 dagar (Upp 13:5). Hon träder fram först på världspingstens stora dag, då det blir "Jerusalem" överallt och blir "Kanaan" kring hela jordens rund.

Alltså ligger de heligas plats i öknen. Men öknen är stor, ty den är hela världen som "är fången i den onde". Och *var* i öknen ligger då den av Gud beredda platsen? Jo, överallt där du står krönt och klädd och har månen under dina fötter. Så hade Antipas sin plats till och med där Satan bodde och hade sin tron (kap 9, sid. 35–38). Och han behöll den av Gud givna platsen in i döden och fick det högsta betyget:

"Mitt Vittne, det trogna", betyget inramat i blod.

Huvudvikten ligger inte på ett "här eller där", utan på att stå solmänniska både "här och där". Då är vart och ett "här" och vart och ett "där" den av Gud beredda platsen.

Överallt där du föder "den manlige", där är din av Gud beredda plats. Ty bara där kan han "upprycka dig" och i rätta stunden rycka dig undan. Men där du inte föder "den manlige", där kan ingen uppryckning ske. Där har du alltså förlorat den av Gud givna platsen.

Var manföderska, då står du på din plats och det mitt i vilddjurets gap. Ja, mitt i hetaste förgårdshelvete. Och då sörjer Gud för allt. Och då styr han det *så* att ditt "här" eller "där" blir just *det* "här" eller "där", där du *kan* föda "den manlige". Och han ska noga se till, både att du aldrig kommer dit där du inte kan föda "den manlige", och att du aldrig får stanna kvar där du inte kan föda "den manlige".

I vår text står också ett annat för de heliga dyrbart ord. Det är detta: på den av Gud beredda platsen ska kvinnan få sitt uppehälle, sin näring, i 1 260 dagar (Upp 12:6). Vad är det för ett uppehälle? Jo, det är de tre predikoänglarnas eviga evangelium från himlens mitt. Näringen är det första evangeliebudet, det eviga honungsbudet och vinbudet, som är förstabuds-Kristus, och som gör alla bud till honung och vin. Denna näring uttrycks på ett annat ställe så: "jag ska låta mina två vittnen profetera under ettusen tvåhundra sextio dagar, klädda i säcktyg" (Upp 11:3). *Det* är de gudasända vittnenas ord, den heliga oljans ord, som alltjämt skapar och när oljans söner och döttrar, vilka är oljedömet eller solkvinnan.

Vi har nu sagt ett par ord om ökenkvinnan i allmänhet. Och vi kommer nu att närmare betrakta henne. Ty hon har tre skeden: i det första är hon martyrkvinnan, i det andra är hon örnvinge-kvinnan, och i det tredje är hon byssus-kvinnan. Alltså:

a

Martyrkvinnan

När draken såg att han var nerkastad på jorden, förföljde han kvinnan som hade fött Sonen (Upp 12:13).

För att förstå dessa ord måste vi göra några erinringar ur det föregående.

På korset slukades Kristus av draken, som stod framför honom i gestalterna av Pilatus och Kaifas, "de två vilddjuren" (kap 4, sid. 10–28).

Deras ande var innerst drakens ande. Av denne ande slukades Kristus, som ett sött vatten slukas av ett bittert vatten då de blandas. Han inneslöts i denne bitre ande som i ett "moderliv". Men han upplöste den, vilket är det samma som att han utföddes ur den. Därmed föddes han till **mannen**, som är alla tre vilddjurens överman. Därpå upprycktes han till Gud och till hans tron. Där kröntes och tronsattes han. Och omedelbart därpå kröntes och tronsattes kvinnan på pingstdagen. Och nu kommenderar Mikael: "Framåt!" – och draken och hans änglar nedkastas på jorden. Men det var bara från anklagarens himmel han nedkastades (kap 3, sid. 6–7; kap 4, sid. 44–45), inte från solkvinnans, som är den kämpande och lidande trons himmel. Från denna himmel nedkastas han först *då* när han kastas i avgrunden för tusen år.

Kvinnan kröntes och tronsattes på pingstdagen. Därmed var hon i himlen, nämligen i den första kärlekens och de första gärningarnas himmel. Och redan på pingstdagen stod den nedkastade draken framför henne. Också gav han sig tillkänna i det djävulska och hädiska gäckeriet med henne, då somliga sa: "De har druckit sig fulla på sött vin" (Apg 2:13).

Men hemmakvinnan födde "den manlige". Och då sökte draken uppsluka den födde som var ett med den födda. Han for in i skökoprästernas "Stora råd", som blev hans stora gap. Och i Jerusalems fängelsehålor slukade han apostlarna. Men här födde de återigen "den manlige". Och Gud uppryckte de manfödda till sig och sin tron, och det så kraftigt att huset skakades, där de tillika med den övriga församlingen var stadda i uppryckningens bön (Apg 4:31).

Och nu kände draken, att det gungade under fötterna. Ty kvinnan födde sig ifrån honom gång på gång. Överallt framfödde hon sig till hans övervinnare. Nu såg han vad det innebar, att han blivit nedkastad till jorden som övervunnen av Lammet på korset. Han kände detta förfärliga "*nedåt*" som till sist ändar i eldsjön.

Men han ger inte upp försöket att utrota kvinnan. Också stod han ju inte alldeles förgäves inför hemmakvinnan. Redan här drog han två stjärnor och kastade dem till jorden. De var Ananias och Safira. De födde inte "den manlige" i frestelsens stund. Jorden var dem kärare än himlen. Och så miste de sin himmel och kastades till jorden. – Ävenså vann ju draken den stora segern, med prästernas tillhjälp, att bortdriva kvinnan från sitt hem, så att hon måste fly ut i öknen. Men han följde med henne dit och förföljde henne även där. Det är detta som beskrivs i våra textord så: "När draken såg att han var nerkastad på jorden, förföljde han kvinnan som hade fött Sonen." Ty vad detta är för slags kvinna, det ser vi tydligt av sammanhanget i 12:e kapitlet. Det är just hon som enligt den 6:e versen redan flytt till öknen, och som i egenskap av hemmakvinna så kraftigt fött sig ifrån honom, varom vi läser i Apostlagärningarna.

"Draken förföljde kvinnan." Vilket fasansfullt innehåll i de orden! Där ligger hela hennes martyrlidande under många mansåldrar ända intill år 323, då hon blev örvingekvinna. Om detta förskräckliga lidande kan vi läsa i martyrernas historia. Kvinnan hade draken framför sig i gestalten av hela det 5:e eller det romerska vilddjursriket och i gestalten av den judiska skökan, "Satans synagoga" som stod henne emot överallt, och i gestalten av den kristna skökan som hon hade inpå sig i egen krets, som vi ser t.ex. i Tyatira och Sardes.

I dessa förföljelser anställde stjärten stor förödelse bland stjärnfolket. Inför plågor och död avföll många och gick över till vilddjuret. Det vållade kvinnan många sorger och djupa smärtor. Att bröder och systrar i provets stund bröt den heliga syskonringen och bortstötte kronan, den härliga röda, det grep djupt i de heligas hjärtan och tog otaliga tårar ur deras ögon.

Men i dessa fasansfulla lidandestider stod där i öknen en kvinna, en krönt och majestätisk gestalt, den himmelska drottningen under vars fötter jorden och månen gick sina varv.

Dag och natt stod hon där högt över tiden och världen, och därför kunde hon stå orubblig i tiden och världen. Hon ropade i barnsnöd och födslovånda och födde "den manlige" ända in i den gräsligaste död. Under fräsande och sprutande blod strålade hennes himmelska majestät så mäktigt, att kejsare och konungar och deras djuriska hopar bleknade och bävade och stora skaror gick över på hennes sida.

Blodet flöt i strömmar i den romerska öknen. Men uppräckningar skedde även, och det så kraftiga att fängelsehålorna fylldes med de heligas sånger och jubel, och krossade pannor strålade som solen, och sönderslitna kroppar darrade av modersglädje.

Men det 5:e vilddjuret darrade också. Det började känna att dess blod upplöstes i de heligas segerblod. Och man blev betänkt på att sluta fred med den oövervinneliga och outrotliga. Nu ett par ord om detta.

b

Örnvingekvinnan

Och den stora örnens båda vingar gavs åt kvinnan så att hon kunde flyga ut i öknen, till den plats där hon blir livnär en tid och två tider och en halv tid, långt borta från ormen (Upp 12:14).

Här har vi tydligtvis ett Guds ingripande i ökenkvinnans svåra belägenhet. Hon får "den stora örnens båda vingar". Därmed försätts hon i ett "långt borta från ormen". Och det innebär att det utrotningskrig som det romerska riket fört mot henne nu upphör.

Ty vad menas med "den stora örnen"? Det kan inte vara den kerubiske örnen, som är den eviga kärlekens tubuds-örn i safirens rymder (kap 1, sid. 22–23). Ty den *hade* kvinnan förut, eller rättare: den örnen *var* hon. Och det var just genom hans vingar som hon skakade hela den romerska öknen. Deras då hördes i alla land som dånet av stora vatten, som den Allsmäktiges röst och likt dånet av en härskara (Hes 1:24).

Och där står inte i texten: en stor örn, utan: "den stora örnen". Alltså var han någonting som man allmänt kände till på den tiden. Ja, både Johannes och de sju församlingarna visste mycket väl vad det var för en örn. Nästan varje barn i det romerska riket hade sett honom. Ty man såg honom överallt på den romerska krigshärens standar eller "fanor". Detta rike avbildades nämligen med en örn, liksom t.ex. det ryska riket avbildas med en björn.

Att få den stora örnens vingar var alltså det samma som att tas in under skyddet av det romerska rikets världsbehärskande makt. Detta skydd fick ökenkvinnan år 323, då kejsar Konstantin den store

förklarade kristendomen för statsreligion. Därmed slutade de blodiga förföljelserna mot de kristna. Så blev martyrkvinnan örnvingekvinna.

Här har vi alltså statskyrkans uppkomst. Kristendomen togs om hand av den världsliga överheten och blev laga påbjuden. Miljoner människor blev kristna, men bara till namnet. Visserligen avskaffades den hedniska religionen, men hedningen satt kvar i hjärtat. Och där det uppstod en levande kristendom, där blev den oftast anfrätt av den allmänt rådande världsanden. Ståndpunkten blev i bästa fall den sekunda, vanligen bara den pergameiska och tyatiriska. Och statskyrkoprägeln, i stort sett, blev "Sardes", som är döden, och här och där med en tillsats av "Laodicea", som är döden med det skrytrika skenet av liv.

Märk nu, ni öknens solmänniskor, en viktig sak nämligen denna: *I vår text talas bara om kvinnan*. Och hon är den kvinna som Johannes såg i himlen, den oöverbinnerliga och outrotliga. Hon är nu visserligen ökenkvinna, men dock alltjämt den krönta himladrottningen som segerrikt genomgått århundradens blodiga prov. Märk: *bara åt henne gavs "den stora örnens båda vingar"*. Och här är Gud givaren. Konstantin är bara redskapet.

Men Konstantin gav örnvingarna även åt skökan. Ty han gav dem åt hela den "kristna församlingen" sådan den befanns år 323. Och i denna församling var även en sköka. Alltså fick även hon laga skydd och laga berättigad tillvaro år 323. Hon blev statssköka.

Men om örnvingar åt skökan nämner texten inte ett enda ord. Där står bara, att de gavs åt *kvinnan*, som är *Guds församling* eller Herrens heliga.

Alltså gav Gud inga vingar eller någon berättigad tillvaro åt skökan. Det var Konstantin, som gjorde det. Och sålunda fick skökan ingen rätt av Gud att finnas till. Alltså, krig på liv och död mot allt vad sköka heter, även mot statsskökan, hur laga berättigad och skyddad hon än är av den världsliga överheten. Hon har absolut ingen rätt att finnas till.

Det skoningslösa och järnhårda utrotningskriget mot skökoväsendet satte Herren i gång särskilt i sitt åttafaldiga ve över den judiska skökan. Och det kriget fortsatte han på Patmos mot den kristna skökan, som inträngt i fem av de sju församlingarna. Och det kriget ska fortgå, så länge skökan finns till. Och ve er, ni Herrens heliga, om ni upphör med det kriget! Ty det innebär, att ni tillerkänner skökan samma rätt att finnas till, som solkvinnan har att finnas till.

Men vad var orsaken till att kejsar Konstantin gav örnvingarna åt de kristna, och därmed åt både "kvinnan" och skökan? Jo, det har vi antytt. Orsaken var den outrotliga martyrkvinnan. Hon hade i århundraden framburit inför världen den eviga tubudskärleken, den eviga tubuds-rättfärdigheten, den eviga tubudsnåden, den evige tubudsanden, med ett ord: hon hade stått klädd i solen, och detta under otaliga förföljelser och in i tusen dödar. Därmed grep hon djupt in i miljoner människors hjärtan och samveten och gav respekt för den kristna tron. Hedningarna anade att i henne fanns just den sol som de behövde i sitt mörker. Och så mognade beslutet hos den världsliga överheten att ta de kristna under den stora örnens skydd.

Det var alltså martyrkvinnan, som genom prima liv in i prima död köpte vingarna åt sin efterträderska: örnvingekvinnan. Och dessa vingar

eller denna berättigade tillvaro och detta laga skydd till liv och lem och till hus och hem åtnjuta de heliga än i dag i alla statskyrkor och folkkyrkor och i alla småkyrkor, som fått lagligt berättigad tillvaro.

Men vad kostade inte dessa vingar! Otaliga lidanden och namnlösa kval och mångtusen heligas blod – se där priset! Men ur detta martyrlidande framväller en flod av välsignelse över de heliga i årtusenden. Ja, ända intill det 6:e världarikets undergång. Mins därför varje dag, att *det*, att ni ännu får behålla ert liv, det är en frukt av martyrkvinnans prima liv och prima död. Hon har med sitt blod köpt livet åt er och åt miljoner bröder och systrar i öknen.

Men samtidigt blev martyrkvinnan orsaken till att även skökan fick örningarna. Ty hade inte martyrkvinnan fött "den manlige", varigenom hon blev det romerska rikets överman, då hade ingen kristen fått örnens skydd. Men nu fick *alla* kristna detta skydd.

Alltså kom martyrkvinnan att köpa örningarna även åt skökofolket. Besinna detta, alla ni hundratals miljoner skökomänniskor! Och besinna detta särskilt, ni skökopåvar och skökobiskopar och alla andra skökofurstar i alla kyrkor. I många hundra år har ni suttit trygga i era ståtliga palats och vräkt er i allt slags bekvämlighet, överflöd och lyx och solat er i glansen av er ära och makt. Men vet dock, att era örningar är köpta med strömmar av blod! Det är i kraft av många tusen heligas fasansfulla död, som ni sitter där ni sitter. Och när ni suttit där skökotiden ut, då har ni fördärvat alla folk och fördärvat kristendomen med ert mänskesevangelium och bragt det kristna namnet i vanära i hela världen. Och då måste Herrens heliga åter träda fram och med Harmagedoniska lidanden intill blods köpa vördnad för det eviga änglaevangeliet från himlens mitt, solevangeliet som ni föraktat och utrotat bland alla jordens folk.

Men innerst var det väl ändå Gud som gav örningarna även åt skökan och som alltså gav henne berättigad tillvaro? Ja, naturligtvis, nämligen i samma mening som han "gav" åt kattbjörnen att "fara fram i 42 månader", eller "gav" åt skökoprofeten att "förvilla jordens innebyggare".

Sådana "Guds gåvor" är Guds straffdomar över dem som inte tar emot kärlek till sanningen. Statsskökans uppkomst är en dom över den för-konstantinska skökan. Ty en sådan fanns, som vi ofta sett. Skökoväsendet hade i betänklig grad inträngt bland de kristna redan på Johannes tid. Två tredjedelar av de sju församlingarna var mer eller mindre fördärvade av skökan. Och inte blev tillståndet bättre under den efter-apostoliska tiden, utan flertalet av de kristna tillhörde alltså skökan i större eller mindre grad.

Så gick den för-konstantinska skökan havande med stats-skökan under flera hundra år. Och det fostret växte till och måste födas. Och det föddes år 323. Statsskökans födelse är den för-konstantinska skökans straff. Ty hon fick nu framträda offentligt och ta världsväldet och så lägga i dagen hela sitt förfärande inre, som hon rotvis bar inom sig alltifrån apostlarnas dagar. Det är en förskräcklig straffdom. Örningarnas "gudsgåva" åt skökan är ett fasansfullt Guds: "Rulla!" som sätter skökovagnen i straffgång genom årtusenden. Ja, in i evigheters evighet" (Upp 19:3).

Men den för-konstantinska skökans straff-födelse till statssköka år 323 är en Guds nåd mot ökenkvinnan. Ty hade skökoväsendet fått fortsätta och fräta omkring sig i de kristna församlingarna, då hade skökan blivit "laga född" inom *dem*, d.v.s. hon hade skaffat sig en laga tillvaro med en allena härskande makt inom den kristna kyrkan. Och det hade blivit ödesdigert för ökenkvinnan. Ty då hade ställningen blivit väsentligen densamma som på Kristi och apostlarnas tid. Då var skökan så gott som allsmäktig. Och det visade hon också. Hon berövade Kristus hans "eget" och utrotade honom från jorden. Och hon berövade hemmakvinnan hennes "eget" och utrotade henne ur hemstaden och hemlandet och drev ut henne i öknen. Och på samma sätt skulle den kristna skökan ha gjort om hon blivit allhärskande i kyrkan: hon skulle ha utrotat solkvinnan ur öknen och därmed från jorden.

I jämförelse med en sådan sköka är skökan av år 323 en stor Guds nåd. Ty hon står under tukt av staten. Och den världsliga överheten har många gånger tuktat till henne och hutat åt henne, så att ökenkvinnans ställning blivit dräglig. Det har vi ju ofta sett även i vårt land. – Sju resor bättre att ha inpå sig en sköka som står under den världsliga armens tukt, än en sådan som står under *egen* tukt, som är *ingen* tukt. – Och alltså är året 323 ett domens år för skökan, men ett nådens år för ökenkvinnan.

" Och den stora örnens båda vingar gavs åt kvinnan så att hon kunde flyga ut i öknen, till den plats där hon blir livnörd en tid och två tider och en halv tid, långt borta från ormen ".

Alltså fick hon örnens vingar för att flyga ut i öknen. Men i öknen var hon ju förut, alltsedan hon bortdrevs från sitt hem. Ja, men år 323 blev det en *ny* öken. Förut var den hedningarnas öken rätt och slätt. Nu blev den de döpta, de namnkristna hedningarnas öken.

Och hon skulle flyga till sin *plats* i öknen. Men på den platsen var hon ju förut. Ja, men år 323 blev den en *ny* plats, nämligen en plats i *skökans* öken. Ty skökan är i "öknen" (Upp 17:3). Ja, hon *äger* densamma. Hon tronar över de "stora vattnen", som är öknens folk (17:15). Och där strålar hon, men inte i den himmelska soldräkten, utan i "purpur och scharlakan, guld, ädelstenar och pärlor". Hennes livsväsen är världsanden. Hon lever öknens vildliv under lamm-horn. Hon är öknens drottning. Öknen är hennes *hem*. Och i denna nya öken fick solkvinnan sin plats.

Alltså blev det en grundlig förändring i solkvinnans öken år 323. Förut hade hon att göra med "vilddjuret i eget namn"; nu fick hon att göra med "vilddjuret i Guds namn".

Men i den nya öknen och på den nya platsen hade hon två fördelar av år 323, som vi nyss sett. Den ena är *den*, att Gud givit henne örnens vingar. Med dem åtnjuter hon medborgerlig rätt, mänsklig tillvaro och laga skydd. Därmed är hon försatt i ett "långt borta från ormen", d.v.s. hans plan att utrota henne genom de grymma förföljelserna, eller att åtminstone på detta sätt få plåga och martera henne, misslyckades. Den stora örnens vingar håller honom i detta hänseende "långt borta".

Den andra fördelen är *den*, att Gud genom skökans straff-födelse till statssköka slog ökenkvinnans farligaste fiende i den världsliga maktens

bojor. Även därmed försattes hon i ett "långt borta från ormen", d.v.s. hans plan att utrota henne genom en egenmäktig och otuktad sköka misslyckades.

Men det är bara i dessa två hänseenden, som ormen hålls "långt borta". I övrigt står han framför kvinnan i himlen som förut. Det ser vi också av de fortsatta och förbittrade anfallen mot henne, som omtalas strax efter vår text och som vi ska betrakta i "ANDRA DELEN" av vårt kapitel.

De "två fördelarna" av år 323 var alltså en svår motgång för ormen. Emellertid fick han skökan född som statssköka, och det var ju inte så litet. Ty därigenom fick han en "laga gemål" åt kattbjörnen, och horn- och munförändringen nr 1 fick laglig rätt och kraft. Men han ger inte upp den gamla planen att utrota kvinnan genom en allsmäktig sköka. Också har han i den romerska påvekyrkan många gånger varit nära att nå detta mål. Ty denna kyrka är inte en statskyrka i egentlig mening, utan snarare en frikyrka. Men hon har dock aldrig lyckats att göra sig fullt fri från "Konstantin" eller från den världsliga makten. Och det är påvens stora sorg att han inte får alla kejsare och konungar att kyssa hans fötter. Också jämrar han sig ideligen över att han inte har världslig makt att sätta bakom sina ord. Ja, det fattas bara *det* att han skulle bli allsmäktig och därmed ormens plan bli genomförd. Ty en sådan makt i skökopåvars händer vore ökenkvinnans undergång. Men "Konstantins" knytnäve har varit och är hälsosam. Den har ofta örfilat upp den romerska skökan då hon varit alltför pösigt och nosigt. Och det har gjort henne gott. Och så har hon aldrig kunnat bli allsmäktig och blir det inte heller – tack vare "Konstantin den store".

Kvinnan skulle "flyga ut i öknen, till den plats där hon blir livnär en tid och två tider och en halv tid, långt borta från ormen".

Här talas återigen om hennes näring. Men här står inte som i den 6:e versen: "hon skall bli livnär", utan här står: "hon blir livnär". Det är alltså fortfarande samma uppehälle som hon haft under martyrtiden, och som hon fick löfte om då hon flydde från sitt hem. Och då sades att detta uppehälle skulle räcka i 1 260 dagar, och nu sägs om samma uppehälle, att det ska räcka "en tid och två tider och en halv tid". Alltså är "1 260 dagar" och "en tid och två tider och en halv tid" – *samma* tid. Den är tiden från kvinnans flykt från sitt hem och ända intill tusenårsriket, alltså hela ökentiden.

Härav förstår vi att uttrycket: "långt borta från ormen" inte kan gälla "en tid och två tider och en halv tid" i dess *helhet*. Ty då skulle ju kvinnan vara försatt i detta "långt borta" under *hela* ökentiden. Men då kommer profetian att motsäga sig själv, då hon ju låter detta "långt borta" inträda först *då*, när kvinnan fått örnens vingar.

Och inte heller kan detta "långt borta" gälla hela tiden från vingarnas erhållande och intill tusenårsriket. Ty då kommer profetian återigen i motsägelse till sig själv, då hon ju tydligt lär, att under demon- eller paddömet ska "de tio konungarna", som är den tidens världsliga överhet, ge sin makt och myndighet åt vilddjuret till utrotningskriget mot Lammet och dess heliga. Just genom detta överlämnande av makten åt vilddjuret, tar "Konstantin den store" vingarna från kvinnan. Därmed upphör detta "långt borta", och ormen träder henne in på livet

som under martyrtiden, innan hon fick vingarna. Alltså syftar det uttrycket "långt borta från ormen", endast på *den* del av "en tid och två tider och en halv tid", vilken utgörs av *örnvingetiden*, som sträcker sig från år 323 och ända till det 6:e världsríkets övergång i demonríket. Och alltså kommer detta "långt borta" att inbegripa den mellersta och allra största delen av "en tid och två tider och en halv tid" (eller av de 1 260 dagarna), nämligen hela skökotiden, som redan är bortemot 2000 år.

Tacka alltså Gud, ni öknens solmänniskor, för örnvingarna och för skökans straff-födelse, varigenom hon ställdes under "Konstantin den stores" starka arm.

Och tacka Gud för löftet om livsnäringen i öknen. Och lägg märke till, att denna näring under hela ökentiden består i den förste predikoängels eviga förstabuds-evangelium, som både sköko-paddan och demon-paddan förkastar. Och till denna näring hör dels den andre ängels skoningslösa kritik över skökans världsfördärv, dels den tredje ängels fasansfulla hot mot dem som tillber vilddjurets bild, vare sig i gestalten av skökodömet eller demondömet bild.

c

Byssuskvinnan

¹ Sedan hörde jag liksom en stark röst från en stor skara i himlen: "Halleluja! Frälsningen och äran och makten tillhör vår Gud, ² för hans domar är sanna och rätta. Han har dömt den stora skökan som fördärvade jorden med sin otukt och straffat henne för sina tjänares blod." ³ Än en gång sade de: "Halleluja!" Och röken från henne stiger i evigheters evighet. ⁴ Och de tjugofyra äldste och de fyra varelserna föll ner och tillbad Gud som sitter på tronen och sade: "Amen. Halleluja!"

⁵ Och från tronen kom en röst som sade: "Prisa vår Gud, alla hans tjänare, ni som vördar honom, både små och stora!" ⁶ Och jag hörde liksom rösten från en stor skara, som brusat av väldiga vatten och dånet av kraftig åska, och de sade: "Halleluja! Herren vår Gud den Allsmäktige är nu kung. ⁷ Låt oss glädjas och jubla och ge honom äran, för Lammets bröllop har kommit och hans brud har gjort sig redo. ⁸ Åt henne har givits att klä sig i skinande rent linnetyg, byssus*." Detta linnetyg, detta byssus, är de heligas rättfärdigheter.

⁹ Och ängeln sade till mig: "Skriv! Saliga är de som är bjudna till Lammets bröllopsmåltid."

¹¹ Och jag såg himlen öppen, och se: en vit häst, och han som satt på den heter Trofast och Sann, och han dömer och strider i rättfärdighet.

¹⁴ De himmelska härarna följde honom på vita hästar, och de var klädda i vitt rent linne, byssus.

(Upp 19:1–9, 11, 14)

Här har vi byssuskvinnan. Och vem är hon? Jo, hon är *den* Guds församling som framträder på stridsplatsen omedelbart efter det stora

* Byssos (i grundtexten) var forntidens "finaste bomull, varav gjordes de finaste och yppersta kläder" (se Melanders lexikon).

Babylons fall.

Detta ser vi tydligt i vår text. Ty där hör vi först "en stor skara", nämligen solkvinnans syskonskara i himlen, prisa Gud med ett tvåfaldigt "Halleluja" för hans rättvisa dom över den stora skökan som fördärvade jorden med sin otukt (v.1–3).

Därpå sammanfattas denna lovsång i ett "Amen" och i ett nytt "Halleluja" av de 24 äldste och av de 4 livsväsendena, alltså av hela skapelsen så långt som den står på Guds sida (v.4).

Och omedelbart därpå utgår en röst ifrån tronen med uppmaning till alla Guds tjänare att lova Gud (v.5). Och strax uppställs ett nytt "Halleluja", likt bruset av stora vatten och likt dånet av kraftig åska, i förening med ett nytt lov till den Allsmäktige därför att han nu trätt fram som konung, nämligen genom den världsomfattande domen över den folk- och jordfördärvande skökan, genom vilken dom det största hindret för Guds rike sedan världens begynnelse nu är undanröjt för evigt.

Och detta lov till Gud besvaras genom en väldig utgjutelse av ande, som kommer alla tjänande hjärtan och tungor i himmel och på jord att ropa till varandra: "Låt oss glädjas och jubla och ge honom äran, för Lammets bröllop har kommit och hans brud har gjort sig redo." Det var alltså denna nya flod av ande som gjorde henne redo. Och därför tilläggs de orden: "Åt henne har givits att klä sig i skinande rent linnetyg, byssus."*

Så högtidlig och betydelsefull är den stund då byssus-kvinnan träder fram på världens skådeplats omedelbart efter Babylons fall. Hela skapelsens otaliga ögon är riktade på henne i ny glädje och fröjd. Alla händer räcks henne till hjälp med förnyad kraft. Alla hjärtan och tungor bär henne på den kerubiske örnens Halleluja-vingar. Till och med de sju åskorna ställer sig på hennes sida med sina väldiga basstämmer (Upp 19:6; 10:3–4). Därmed har allt skapat ända ned till sandkornet heligt förpliktat sig att stå till hennes tjänst och med oemotståndlig kraft föra hennes sak till seger. Och först och sist och framför allt: *Den Allsmäktige träder fram som konung och ger henne byssusdräkten, den "skinande rena"*. – Stanna här, ni Harmagedons slaktfår, och besinna vilka väldiga makter som står på er sida, och vilka väldiga krafter som är ställda till er tjänst. Här finns inga skäl att blekna och darra, inget rum för fruktan och flykt. Allt är Halleluja, Halleluja, lov och pris och tack, och det bland bomber och kulor och i strömmar av blod.

Låt oss nu betrakta byssuskvinnan från fyra synpunkter: hennes dräkt, skydd, mission och strid. Alltså först:

Byssuskvinnans dräkt

Denna dräkt framställs under bilden av byssuskläder, som gjordes av byssustyg, vilket vävdes av finaste bomull och varav förfärdigas forntidens finaste dräkter (kap 9, sid. 82).

Det finns alltså ett himmelskt byssus. Och det är detta vi åsyftar då vi talar om kvinnans byssusdräkt. Och vår text ger oss den rätta förklaringen över denna dräkt. Den säger så: "Detta byssus är de heligas

* Så översätter prof. Myrberg.

rättfärdigheter".*

Men akta er här, ni heliga, för den lutherska parasolldamen! Ty hon ska prompt ha detta byssus till att betyda "Kristi tillräknade rättfärdighet". Den är hennes parasoll, som hon spänner upp till ett skydd mot Guds brännande vrede, och under vilket hon kan dölja sig, "så att Gud inte ser hurdan hon är".

Nej, vad "byssus" är för ett slags rättfärdighet det ser var och en som *vill* se, och någon annan är här inte fråga om. Ty det är, som vi ser, endast fråga om "de heliga". Och deras byssus är deras "*rättfärdigheter*" som naturligtvis är sammanfattningen av hela deras rättfärdighetsväsen, rättfärdighetsliv eller rättfärdighetsgärningar, både den sekundliga stamgärningen och de dagliga fruktgärningarna inne i Kristi stamgärning och fruktgärningar.

Byssusdräkten är naturligtvis "solen", som kvinnan har "till sin klädnad". Men inte denna soldräkt i den försvagade gestalt som inträdde under skökodömet, utan i dess ursprungliga gestalt som den apostoliska hemmadräkten.

Under skökans tid förhindrades de himmelska flödena i betydlig grad genom hennes otuktsande, som "i Guds namn" höll folken i förstabudslösheten, och som låg likt en tyngande och kvävande mara över de heliga. Men nu är detta hinder borttaget genom Guds rättvisa dom över henne. Och nu får de heliga klä sig i hemmadräkten, den dyra och kära, som de i årtusenden saknat och sökt under utsägliga suckar och tårar.

Och det är underbart att se vilket djupgående och kraftigt iklädningsverk som Herren nu utför hos sina heliga. Underbara ingripanden och uttaganden, kraftiga och smärtsamma utfödelse ur förlamningsväsendet under skökotiden och härliga infödelse i förstabudsevangeliets byssusande från himlens mitt, med ett strålande förstabudsliv högt över jorden och månen! Han "ger" åt kvinnan i våra dagar att klä sig och göra sig redo för att stå som brud vid hans sida först på Harmagedons blodiga långfredag, vars röda flammor nu strålar i öster, och därefter på tusenårig dag och under evigheternas evigheter.

Ja, Herren ger åt kvinnan att klä sig i byssusdräkten, "den skinande och rena". Och härpå ligger hela vikten. Ty han måste nu få en sådan mannagestalt *inne i* de heliga, att han kan stå *bredvid* dem i hela den härskarerustning, som krävs för att i och genom dem föra kriget mot all världens besatta konungar och folk.

Alltså, bered er nu på djupare och bittrare födslökval än någonsin. Ty i vår övergångstid, då skökodömet övergår i demondömet, sker en motsvarande övergång hos de heliga. Örnvingekvinnan ska föda byssuskvinnan eller övergå i densamma och bli Harmagedons martyrbud, som med ett himmelskt Halleluja faller i brudgummens famn.

Ja, nu är det bråttom med iklädnaden. Det känner ni tydligt. Också har ju redan Harmagedons bödelsskara ryckt in på jorden, och hela härar av demoner vältra sig dagligen över Euftrat. Ve den som nu försummar att klä sig och göra sig redo. Ty Harmagedons dag är "tjuvens dag".

* Så står det ordagrant i grundtexten.

Byssuskvinnans skydd

Detta härliga skydd ligger i dessa härliga ord (v. 6): "Herren vår Gud den Allsmäktige är nu kung."

Med det 6:e världarikets undergång, som är dess övergång i demonriket, mister kvinnan örnens vingar. Det visar sig redan i våra dagar. Den världsliga överhetens skyddande makt blir alltmer försvagad genom det inbrytande demondömet. Och när bajonetternas flertal övergått i "den laglöses" händer, då är örnens vingar försvunna. Och då står kvinnan blottställd för alla kulturdemoners och rådemoners djävulska raseri.

En sådan blottställdhet kan, t.ex. i vårt land, delvis inträda vilken dag som helst, även om bajonetternas flertal vore pålitligt. Ty demonpaddorna är organiserade. Ja, österns djävlar i människogestalt är organiserade i hela vårt land. Och om till exempel en revolution bryter ut, då räcker inte den världsliga makten till överallt, utan på många ställen står de heliga blottställda för den råaste misshandling. Ja, för den kvalfullaste död.

Alltså blir den jordiske "Konstantin den store" allt svagare dag för dag. Men i hans ställe träder nu den himmelske "Konstantin den store" fram. Han heter i vår text: **"Herren vår Gud, den Allsmäktige"**. Och han kommer, som vi sett, med byssusanden, som ger byssusdräkten, den glänsande och rena, vilken upplyfter kvinnan i ett högre förstabudsliv högt över jorden, världen och kvalen. Ja, lyfter henne upp på byssustronen, från vilken hon sätter segerfoten på alla jordens demoniska konungar och folk. I stället för "örnens vingar" får hon den kerubiske örnens byssusvingar, som för upp i safirens väldiga förstabudshöjder på himlens mitt.

Låt alltså "Konstantin" och hans vingar fara. I hans ställe kommer den Allsmäktige just så som det behövs på "den allsmäktige Gudens stora dag". Utan hans vilja kröks inte ett hår på ditt huvud. Och då han låter det värsta och grymmaste ske dig, så är det endast för att det härligaste och bästa ska ske dig ovan solen och månen, i paradiset höga sfärer.

I rätta stunden griper han in och rycker dig *upp* och *undan* och *bort* från alla demoniska händer och klor. Som vissnade faller de till jorden på en vink av den himmelske "Konstantin den store", ja, den *store*.

Byssuskvinnans mission

Omedelbart efter kvinnans beklädnad med byssusdräkten fick Johannes denna befallning (v. 9): "*Skriv: Saliga är de som är bjudna till Lammets bröllopsmåltid.*"

Vad är detta för en kallelse eller bjudning? Jo, sammanhanget visar tydligt att här är fråga om en kallelse, som utgår *efter* Babylons fall och *efter* kvinnans beklädnad. Just som hon gjort sig "redo" ljuder det ordet: "Skriv!" Och det som nu skrevs gäller alltså henne. Det är *hon* som ska inbjuda till bröllopsmåltiden. Här har vi byssuskvinnans världsmision, som är sjunderiksmissionen.

Det måste vara något säreget med denna mission, eftersom Johannes fick särskild befallning att skriva dessa ord. Och vari består detta

säregna? Naturligtvis i den *byssusande* som utför denna mission.

De som får sin kallelse genom byssuskvinnan, har en fördel framför dem som fick sin kallelse genom örnvingekvinnan. Ty hos den senare stod den missionerande anden lågt på grund av skökans fördämning mot de himmelska flödena, och på grund av det lumpna och småaktiga mångkyrkeriet och partisinet som flertalet missionärer för med sig till hedningarna, t.ex. de katolska som företräder den *allena* saliggörande kyrkan.

Och nu förstår vi varför *de* prisas "*saliga*" som får sin kallelse genom byssuskvinnan. Det är därför att de får evangelium i apostolisk ande och kraft, som sätter dem på en förstabudshöjd, vartill örnvingekvinnan inte kunde lyfta dem. Här återkommer de väldiga kraftgärningar och de härliga massomvändelser som utfördes av hemmakvinnan. Och i hela hopen av missionärer och omvända kommer att finnas "*ett hjärta och en själ*". Det ger styrka.

Och redan nu börjar byssusanden att göra sitt inträde på hednafälten. Många missionärer och missionärskor höjer hjärteskriande rop till Gud om apostoliskt förstabudsliv. Och flera av dem har börjat att ikläda sig dräkten, den "*glänsande och rena*". Och snart ska vi få se skaror av missionärer, vilka står "*redo*" att möta det antikristiska demondömet som nu bryter in även i hednavärlden, och som kan bekämpas endast genom byssusanden. Dessa gudasända män och kvinnor får läpparna bestrukna med det "*glödande kolet*" och hjärtat fyllt med det eviga förstabudsevangeliet från himlens mitt. "*Saliga*" är de, som genom dem blir kallade till Lammets bröllopsmåltid, som äts i "*tusen år*".

Byssuskvinnans strid

Omedelbart efter talet om de kallades salighet och efter Johannes tacksamhetsbetygelse till den ängel som visat honom såväl domen över den stora skökan som också byssuskvinnans framträdande, såg Johannes en härlig syn. Han såg himlen öppen, och där kommer den vite rytteren i spetsen för det vita rytteriet. Det är de himmelska härskarorna, som rycker in på jorden samtidigt med skökodörets övergång i demondömet. De kommer till striden på den allsmäktige Gudens stora dag. Hela Harmagedon kring jordens vida rymd besättes med vitt rytteri. Överallt, ja, i varenda buske och i varenda vrå och på varenda fläck håller en himmelsk ryttare med höjd järnspira. Kunde vi se som Elisas tjänare såg, då skulle vi se varje berg och dal, varje fält och stad fullsatt av eldiga hästar med stampande hovar och blixtrande ögon riktade på Skaparens fiender. Och vi skulle se hur järnspirorna drar upp de gränslinjer över vilka inga demoner, inga gastar och spöken, inga hornugglor och korpar kan komma. Då du vaknar om morgonen, du Herrens helige, då är hela din väg under dagens lopp kantad av vita ryttare. Stundtals ser du ju också hur förunderligt vitt det är överallt, och du känner beständigt hur mäktigt tryggt och lugnt det är överallt. Och då du lägger dig om kvällen, då slår en skara ryttare den starka vaktkedjan kring din bostad, och järnspirorna bilda häck kring ditt läger. Också ser du hur vitt du ligger, och känner hur sött du sover till och med i Satans bostad och invid hans tron. Och om du under natten eller dagen därpå grips av demoniska människor och släpas till slaktbänken, som för länge sedan Antipas, så ska du i din ande få höra och känna ryttarevaktens himmelska Halleluja – stäm in, du blodiga

"vittne, det trogna"!

Himlen står öppen över byssuskvinnan under hela hennes stridsdag. Den striden är mångsidigt beskriven förut i Uppenbarelseboken.* Och det är huvudsakligen dess slutakt som nu framställs i det 19:e kapitlet strax efter vår text, sedan kvinnan blivit uppryckt undan de 4 vindarnas världskrossande domar.

Eja, eja! Skönt att strida under öppen himmel, samma öppning som slaktefåret Stefanus såg, och ur vilken han fick ta emot den väldige hemmaande som lyfte honom högt över bödlarna och kvalen! Härligt att kämpa i kretsen av otaliga syskon från ovan, gott att få dö i deras starka och ljuva armar! Amen, Halleluja, Amen!

ANDRA DELEN

Solkvinnan närmare betraktad från två synpunkter

De två synpunkterna är dessa: solkvinnan är den vattenbesprutade kvinnan (I), och: solkvinnan är de kvarblivna ättlingarna (II).**

I

Solkvinnan är den vattenbesprutade kvinnan

Ormen sprutade då vatten ur sin mun som en flod efter kvinnan, för att svepa bort henne med floden. Men jorden hjälpte kvinnan, den öppnade sin mun och svalde floden som draken sprutade ur sin mun. (Upp 12:15–16).

Ormens första anfall mot ökenkvinnan bestod i hennes blodiga förföljande genom det romerska vilddjuret i förening med hennes försvagande genom den för-konstantinska skökan. Och detta anfall misslyckades då hon fick örns vingar och hennes lömska fiende föddes till statsköka. Alltså kunde han inte på denna väg utrota henne.

Men nu gör han ett nytt anfall. Han sprutar en ström av vatten efter kvinnan som nu är örningekvinnan. Och meningen var att bortföra henne med strömmen, alltså föra bort henne från den skyddade ställning hon nu fått och dränka henne.

Vad menas då med detta vapen? Det inser vi lätt om vi lägger märke till vad profetian menar med vatten. Ty med vatten i ond betydelse menar hon onda folk eller rättare: ond folkande. Så liknas den av vilddjuret behärskade mänskligheten vid "havet" (Dan 7:3; Upp 13:1). Och den av skökan behärskade mänskligheten liknas vid "våldiga vatten" (Upp 17:1). Ja, inte bara liknas utan det sägs rent ut att de stora vattnen "är folk" (17:15).

Alltså finns det ett vatten som består av folk. Och detta folk-vatten

* t.ex. Upp 16:12–16; 17:12–14.

** Vår mening från början var att med ledning av texter ur Uppenbarelseboken betrakta solkvinnan från flera synpunkter, vilka också blivit antydda i det föregående. Men då vår bok redan antagit ett omfång långt utöver den ursprungliga planen för densamma, så slutar vi med dessa "två synpunkter".

är folk-anden. Och detta folk-ande-vatten är på *sitt* område det samma som det lekamliga vattnet är på *sitt*.

Alltså finns det i bokstavlig mening ett andligt hav, ett folk-hav, som är folkets ande. Och alltså finns det i bokstavlig mening ett andligt världs-hav, som är alla folkens eller hela världens ande.

Och nu behärskas detta världshav, i stort sett, av vilddjuret och skökan. Och vilddjuret och skökan är *innerst* ormen. Alltså behärskas världshavet innerst av ormen. "Hela världen är i den ondes våld." (1 Joh 5:19)

Alltså är ormens ande blandad i folk-anden som vatten i vatten. Denna blandning är den fallne världsanden, som är vilddjuret och skökan.

Alltså har ormen hela folkhavet, hela världshavet *inne i sin ande så* som det vatten, vilket är blandat i ett annat, har detta vatten inne i sig. Därmed är han i stånd att sätta folkhavet i rörelse. Och det kan ske bara genom utsprutning eller därigenom att han utsprutar sin egen ande och därmed folk-anden som han har i sin ande. Sådana utsprutningar har ofta skett i folkrörelser av förfärande art. Men den fasansfullaste sprutningen återstår. Den är den samma som den treeniga padd- eller demonblåsningen på världens motpingstdag, varom vi talat i vårt 10:e kapitel.

Och så är han också i stånd att åstadkomma strömmar i folkhavet. Det sker på det sättet att han utsprutar sin egen ande i förening med folk-anden i en särskild riktning och för ett visst ändamål. Och det är just en sådan ström som han utsprutar i vår text, vilket vi strax ska se.

Men varför fatta strömmen i vår text i denna *förmedlade* betydelse eller som en ström i folkhavet? Bör den inte snarare fattas som strömmen av ormens och avgrundens andemakt i enbart *omedelbar* och osynlig gestalt? Nej, det är omöjligt. Ty denne omedelbare och osynlige ande hade han i hela dess styrka använt mot kvinnan ända från pingstdagen, särskilt i de skräcktider då han i denne ande fick sluka de heliga för att söka kväva eller dränka dem i det bittra mot-ande-vattnet. Men *det* hade misslyckats. De upplöste hans ande, eller: de födde sig ut ur densamme genom att föda "den manlige". Denna omedelbara ström har alltså försökts, men befunnits otillräcklig. – Också tog strömmen i vår text snart slut, som vi strax får se. Jorden kom kvinnan till hjälp och drack upp den. Detta slut passar inte ihop med strömmen av hans omedelbare ande. Ty den tar inte slut före tusenårsriket. Ända till dess kväljer han de heliga med denne ande, särskilt på manfödelsens "onda dag", då ormen i spetsen för andevärldens furstar och väldiga omedelbart angriper dem (Ef 6:10–12).

Nej, här finns bara en utväg. Och den består i att låta profetian själv förklara vattenströmmen i vår text och alltså fatta densamma som en ström i folkhavet, som vi nyss antydde. Och den förklaringen passar alldeles förträffligt. Ty just vid den tiden då kvinnan fick örnens vingar, uppstod en ström i folkhavet eller en folkrörelse, vars like i avgrundande och världs betydelse ännu inte funnits på vår jord. Den rörelsen kallas "**Folkvandringarna**". De är strömmen i vår text. Och om dem kan vi läsa i världshistorien. Här bara ett par ord.

Just då kvinnan fått laga skydd och mänskligt berättigad tillvaro på jorden, började hela världen att skakas i grund. Våldiga människomassor satte sig i rörelse mot det romerska världsriket, i vilket kvinnan hade vingarnas skydd och rätt. Hunner, Östgoter, Västgoter, Allemanner, Vandaler, Franker, Longobarder, Svever och Alaner m.fl. vältrade sig fram som en förfärande flod mot detta rike och in över dess gränser. Likt härar av förhärjande gräshoppor slog de ned över allt. Hela romarriket skakades i sina grundvalar. Alla dess folk greps av förfäran. Man trodde världens sista dag var inne, och en samtida författare vid namn Zosimus säger att en ond ande bragte hela den mänskliga tingens ordning i förvirring*.

Dessa vilda och råa folkmassor kastade sig först över det östromerska riket och tillfogade det förfärande skador och nederlag. Men de förmådde inte störta det. Då satte sig folkfloden i rörelse mot väster och bröt in i Italien och intog Rom år 476. Det var det västromerska rikets undergång. Och det var "det 5:e huvudets sår till döds", det sår som läks av skökan under det 6:e världsriket och som nu snart är läkt.

Det finns en berättelse från den tiden, att när Västgoternas konung Alarik ämnade inta och plundra Rom, gick en av Herrens heliga till honom och talade varningens ord. Men konungen svarade: "Jag drar inte av egen vilja mot Rom, utan det är en som dagligen faller mig besvärlig. Han plågar mig och säger: Drag åstad och förstör staden Rom."* Vi förstår vem det var som intalade konungen att förstöra Rom. Det var just vattensprutaren i vår text.

Men nu ska man naturligtvis inte fatta folkvandringarna *så* som om de vore ett verk av ormen. Nej, dessa folkrörelser hade sina naturliga förklaringsgrunder och hade en väldig uppgift i Guds världsstyrelse. Men ormen passade på och begagnade sig av den vilda och råa folkströmmen för att *inom densamma* sätta i gång en ström av avgrundsande och folk-ande i förening. Och hans mål var att bortföra kvinnan genom denna förskräckliga ström i folkhavet. Och vi inser lätt, att denna översvämning av gudlösa och sataniska folkmassor innebar en fruktansvärd fara och mycket lidande för Herrens heliga. Här föreligger många och djupa kval, som endast Gud i himlen känner.

"Men jorden hjälpte kvinnan, den öppnade sin mun och svalde floden som draken sprutade ur sin mun."

Här har vi alltså kvinnans räddning. "Jorden hjälpte kvinnan." Men vad menas då med denna hjälp? Jo, det inser vi lätt, om vi lägger märke till vad profetian menar med "jorden" då den sätts i motsats till folkhavet.

Likasom profetian säger oss vad hon menar med vattnet i vår text, så säger hon också vad hon menar med jorden. Båda delarna säger hon på samma ställe, nämligen i det kapitel som följer strax efter vår text. Där talas nämligen inte bara om havet utan även om jorden. Ur havet

* Se Bibelforskaren för 1885, sid. 171 och 174.

* Se Bibelforskaren för 1885, sid. 171.

uppstiger det första vilddjuret som är kattbjörnen, ur jorden uppstiger det andra vilddjuret som är den falske profeten. Både havet och jorden är mänskligheten. Men jorden är mänskligheten som bara namnkristen. Den är skökoprofetens element.

Sålunda finns det inte bara ett hav som består av folk, utan även en jord som består av folk, alltså inte bara ett folk-hav utan även en folk-jord.

Folken har blivit namnkristnade av skökan. Därmed har havets orolige folk-ande övergått i en visserligen stillad och ordnad, men *jordbunden* folk-ande under kristligt sken. Det är denna jordiska folk-ande, som profetian i vår text och i det 13:e kapitlet kallar "jorden". Denna "jord" som är en ande, har alltså i bokstavlig mening en *mun*. Den är kattbjörnens förändrade mun nr 1 som är skökodömet eller skökans mun, varom vi talat i vårt 10:e kapitel. Och den är "jordens mun" i vår text. Det är *den* munnen, som öppnade sig och drack upp strömmen. Så "hjälpste jorden kvinnan".

Och nu anar vi vad som menas med denna hjälp. Den måste innebära, att de vilda folken kom i beröring med en kristnad folkjord eller med en jordisk folk-ande under kristligt sken, samt att de lät kristna sig. Och det är just vad som skedde med dessa folk. De kom i beröring med det namnkristna romarriket och lät kristna sig och bildade kristna samhällen.

Så övergick folkvandringarnas brusande havsström i en stillad folk-jord. Det var den romerska namnkristenheten, som drack upp denna ström. Den upptog den i sig genom att kristna den och därmed förvandla den till sin like eller till en folk-jord.

I detta kristnande deltog många Herrens heliga. Men det var skökan, som satte sin prägel på det hela. Därvid fick hon slita mycket ont. Hon fick dricka barbarernas kalk. Hon öppnade sin mun och svalde folkraseriets bittra vatten. Och i sin andes inälvor förvandlade hon den vilde folk-anden till sin andes like, till en i det yttre hyfsad folk-ande, men innerst till en jordkrypande padda med lamm-horn.

Så övergick den råe och hejdlöse folk-anden, som ormen begagnat sig av, i en någorlunda anständig folk-ande. Därmed förlorade han det brusande havsvatten som var ett så förträffligt element för honom. – Ställningen i det stora hela blev alltså denna: folkvandringarnas vilda folk-hav övergick i folk-jord, den råe kattbjörnen övergick i lamm-or men, skökan tämjde vilddjuret och klev upp på dess rygg, och där sitter hon delvis ännu.

Så hjälpte jorden kvinnan. Det var skökan som med sin jord-ande hjälpte henne. Men inte var det skökans mening att hjälpa solkvinnan, utan hennes mening var bara att utvidga sitt välde över de nya folken. Därmed blev hon ett medel i Guds hand till solkvinnans hjälp. Ty allt måste tjäna de heliga. Och skökan har många gånger måst göra solkvinnan stora tjänster.

Vi har nu betraktat strömmen ur drakens mun och kvinnans räddning från densamma. I dessa världsomvälvande tilldragelser föreligger en underbar sammanstötning mellan Guds och Satans världsstyrelse. Se här några antydningar.

Drakens närmaste plan var att störta det förhatliga romarriket, som

tagit kvinnan i sitt skydd och givit henne rätt att finnas till på jorden. I stället för detta rike tänkte han att med de vilda folken upprätta ett helt och hållet gudlöst och antikristiskt världsrrike, där kvinnan skulle bli dränkt och därmed utrotad från jorden.

Men se nu, hur Gud inflätar sin världsstyrelse i ormens listiga plan. Han lät honom få sin vilja fram. Vattensprutaren fick tvinga Alarik att inta Rom och därmed störta det romerska riket. Så fick han utföra Guds dom över detta rike som i århundraden utgjutit martyrkvinnans blod, och som genom detta blod blivit så berusat och förbannat att det sjönk ned i ett gränslöst syndaelände och så mognade för sin dom genom strömmen. Så fick sprutaren verkställa Guds dom. Och se vidare. Då draken fick störta det världsbehärskande Rom för att själv bli enväldig världshärskare och därmed få solkvinnan i sitt våld, då bar det sig inte bättre än att han bara fick tillfoga vildjurets 5:e huvud, som *innerst* var hans *eget* 5:e huvud, ett dödligt sår, vilket för många århundraden försatte hans världsrrike i de 10 hornens eller de 10 tårnas söndrade och försvagade rike. Då han "högg ned" Rom för att få till stånd ett starkare "Rom", då råkade han hugga sig själv i huvudet så att han fick ett svagare Rom än förut. Ja, så gick det med hans storartade planer.

Och se vidare. Draken hade med otrolig möda och flit uppammat skökan för att i henne ha en hjälp mot solkvinnan. Men se, nu strejkar hon. Hon helt enkelt tar sig för att dricka upp strömmen för honom och kommer därmed att hjälpa solkvinnan *mot* draken. Så fick han möta Guds styrelse, inflätad i själva skökan. Och så har Gud många gånger använt skökan för att tukta kattbjörnen och därmed kväsa draken.

Och se vidare. Draken var så upptagen av sin närmaste plan: att störta det romerska riket för att riktigt komma åt solkvinnan, att han tills vidare och i det stora hela lämnade henne i fred. Detta ser vi tydligt i folkvandringarnas historia. De främmande folkens raseri riktade sig inte närmast mot de heliga, utan mot det folk i vilket de hade sitt skydd. Visserligen fick även de lida fruktansvärt av den allt förhärjande folkfloden, och säkerligen drog stjärten här många stjärnor på grund av utebliven manfödelse, eller – vilket är det samma – många drunknade i strömmen. Men ett planmässigt och allmänt utrotningskrig mot dem hade draken ännu inte satt i gång. Det skulle komma *sedan* då han fått makten därtill. Men den makten fick han inte. Här ser vi återigen Guds plan inflätad i ormens plan. Gud låter honom rusa i väg mot hans närmaste mål och därmed rusa kvinnan förbi, tills strömmen utsinade i jorden. En högre hand höll folkvandringarnas flod stadigt i sig och tvingade den att tjäna sina syften.

Alltså gick ormens plan sönder på varje punkt. Så ska också hans största och sista plan, som han i vår tid förehar mot solkvinnan, gå sönder totalt och för alltid. Han anordnar nu den stora invandringen från östern och ämnar dränka de heliga i det 7:e världsrrikes demoniska paddträsk. Nu får han verkligen störta "Konstantin den store" och därmed beröva kvinnan vingarnas skydd. Men nu ska ni, Herrens heliga, få se hur grundligt hans plan kommer att trasas sönder av den Allsmäktige. Han, som i sin hand höll både strömmen och kvinnan i vår text, han ska i samma allsmäktiga hand hålla både den nya strömmen från öster och den kvinna som draken tänker dränka i den.

Vi har nu sett, att strömmen ur ormens mun var en ström i det dåtida folkhavet, och att den bestod i avgrundsande och folk-ande i förening, samt att den hade sin yttre och synliga gestalt i den världsskakande och världsomvälvande rörelse som kallas folkvandringarna.

En så väldig tilldragelse måste givetvis få sin vederbörliga belysning i Uppenbarelseboken. Ty här föreligger en i både kvinnans och mänsklighetens tillvaro så djupt ingripande och så underbart hopflätad knut av gudomlig vishet och satanisk list, att profetian inte kunde gå den förbi, utan att hennes djupa riks- och världssammanhang blev rubbat.

Och just på grund av detta dubbla sammanhang har profetians ande upptagit folkvandringarna på två ställen i Uppenbarelseboken, nämligen både i vår text och i det 9:e kapitlet. På det senare stället har vi folkvandringarna i den 5:e basunen. Här framställas de som "det första ve", vilket störtar det västromerska riket. Här har vi alltså deras världshistoriska betydelse, då de däremot i vår text framställas från kyrkohistorisk synpunkt.

I den 5:e basunen framträder de vilda folken under bilden av förhärjande gräshoppor ur avgrundens brunn. Denna bild visar till rotprofetian hos Joel kap. 1 och 2. Under denna bild beskrivas dessa folk som hemska vidunder, liknande både människor och hästar och gräshoppor och skorpioner på samma gång (Upp 9:7–10). Här skildras alltså folkvandringarna från synpunkten av den avgrundsande som behärskade dem och som var Guds straffdom över det romerska riket. Detta avgrundsväsen, som fick till uppgift att plåga och fördärva det rike som plågat Herrens heliga och fördärvat många av dem, framställs på ett förfärande sätt särskilt genom namnet på den konung som gräshopporerna hade över sig. Han sägs nämligen vara avgrundens ängel med det förskräckliga namnet Abaddon eller Apollyon, som betyder: Fördärvaren. Han förde alltså befälet under urfördärvarens överbefäl.

Här skulle nu kunna vara plats för en närmare utredning av den 5:e basunen. Men då den inte har någon omedelbar betydelse för oss, så går vi den förbi. De som önskar en sådan utredning hänvisar vi till de lärde, som t.ex. Gräber, Auberlen och Myrberg.*

Till sist vill vi påminna om en underbar händelse som timade i början av folkvandringarna, och som under alla tider är för Herrens heliga ett säkert bevis för att strömmen i vår text och den 5:e basunen är just folkvandringarna.

I senare hälften av det 3:e århundradet levde i det romerska riket en skriftställare vid namn Commodianus, en av Herrens heliga. Han har författat en skrift till försvar för den kristna tron. Och den skriften finns ännu i behåll.**

Under det att Commodianus författade denna skrift, läste och

* Den sjätte basunen, som är "det andra ve", handlar också om en förfärande folkrörelse, nämligen muhammedanernas eller turkarnas som störtade det östromerska riket. Och somliga lärde hänföra även denna rörelse till strömmen i vår text. Men vi ansluter oss till dem, som inte göra detta. Ty denna folkflod, som är en art av det falska profetdömet, fortgår ännu och hotar hela kristenheten. Det passar inte väl ihop med jordens uppdrickande av strömmen i vår text.

** Se Bibelforskaren för 1885. På sidan 174 omnämns den händelse vi berättar här.

begrundade han den 5:e basunen. Plötsligen greps han av profetians ande. Då fattade han pennan och nedskrev dessa ord:

"När ska detta (som står i den 5:e basunen) inträffa? Förnim i få ord med vilka tilldragelser detta ska ske. Många ska tecknen vara till det förskräckliga fördärvet. Men början ska utgöras av vår 7:e förföljelse. – Se, redan klappar han på dörren, och redan ser man honom med svärdet, där han med de inbrytande goterna överskrider floden. Apollyon – så ska denne konung heta med de sina. Denne med det gruvliga namnet ska försmå att under krigslarmet förfölja de heliga. Han går löst på Rom, med honom många tusenden av hans folk. Och efter gudomligt rådslut tar han till fånga de redan till hälften under oket tvingade. Många av senatorerna ska då som fångar jämra sig och smäda himlens Gud, emedan de blivit besegrade av dessa barbarer... Sådana öden drabbar dem som förfölja Guds älskade. Under fem månader blir de ihjälslagna av fienden."

Här har vi alltså en profetia. Och vi känner den heliga fläkten och hör den höga rösten. Hon uttalades på en tid långt innan goterna bröto in i Italien. Profeten såg Apollyons svärd höjt över Rom mer än 100 år innan det högg till. Det var alltså det svärd som fördes av gräshoppornas konung "med det gruvliga namnet", alltså den 5:e basunens svärd. Och sålunda var det just detta svärd som sårade det 5:e huvudet "till döds".

Märk alltså, ni Herrens heliga, att i strömmens förskräckliga tid grep Gud in och uppväckte en profet, som med fingret på den 5:e basunen visade just på den punkt i profetian där de heliga då stod.

Folkvandringarnas avgrundsflod försatte hela världen i förvirring, bävan och ångest, så att "människorna sökte döden, men fann den inte" (Upp 9:6). Förfärande tecken visade sig, och både himmel och jord tycktes förlora sina grundvalar. Men genom Commodianus riktade profetians ande den 5:e basunens ljuskastare över dessa världsskakande händelser och gav därmed åt de heliga ljus, ledning och tröst i det fasansfulla mörkret och virrvarret.

Ja, de fick en bergfast tröst, ty just i den 5:e basunen står för deras räkning detta härliga ord: "Det blev sagt till gräshopporna ur avgrundens brunn, att de skulle skada endast de människor som inte hade Guds sigill på pannan" (v.4). Kring det ordet klängde sig de heliga fast som vid en klippa i havet och sökte under helig fruktan och bävan endast ett: att bära Guds och Lammets namn på sina pannor. Det är att föda "den manlige". Därmed var de oåtkomliga för all annan skada än den som Gud i sin lidandesnåd lät drabba dem. Och man märker att profeten Commodianus ser i sin syn sanningen av detta härliga ord. Han ser "Apollyon under krigslarmet försmå att förfölja de heliga". Där har vi den allsmäktiga handen, som stadigt höll den brusande folkfloden och lät den strömma kvinnan förbi, tills den utsinade i jorden.

Detta var alltså den "underbara händelse" som vi ville påminna om. Av den ser vi tydligt att Gud grep in och visade folkvandringarna vara den 5:e basunen.

Men vi har något mer att lära av denna händelse. Och vad är det? Jo, att i de svåra tider som nu stundar för solkvinnan ska Gud uppväcka "Commodianer" eller profeter, som med fingret på profetian ska visa de heliga var de står och vad det gäller, och det i en ande och kraft, som lyfter dem upp över det skummande och fräsande demonhavet och

ställer dem på den höga och härliga förstabuds-höjd under himlens mitt, där ingen annan skada når dem än den som för dem upp på deras evigt tilldelade paradishöjd.

Ja, här ska komma gudasända Commodianer, både män och kvinnor – det skriar ju i allas våra hjärtan efter dem – genom vilka Gud ska nedgjuta en flod av himmelsvatten över sin församling, så att hon lyfts upp över allt slags paddträsk, och i svallande fröjd och kraft står beredd i byssusdräkten, den glänsande och rena, till kampen mot "Apollyon" på Harmagedons röda fält.

II

Solkvinnan är de kvarblivna ättlingarna

I sitt raseri mot kvinnan gick draken bort för att strida mot de kvarblivna av hennes ätt, dem som lyder Guds bud och håller fast vid Jesu vittnesbörd. Och han stod på sanden vid havet. (Upp 12:17–18).

"I sitt raseri mot kvinnan." Här har vi alltså en stegrad vrede, ty han var ju vred på henne förut. Ja, hans vrede var "*stor*" (Upp 12:12), men nu blev den större. Och varför det? Jo, på grund av de många misslyckade försöken att utrota henne och nu särskilt på grund av det fåfänga försöket att bortföra henne genom strömmen. Här är alltså fråga om hans vrede mot kvinnan *efter* Roms fall, alltså hans vrede närmast under det 6:e världariket, som började med det 5:e huvudets sår genom Apollyons svärd.

Vi tar nu två synpunkter: de kvarblivna ättlingarna, och drakens krig mot de kvarblivna ättlingarna.

1

De kvarblivna ättlingarna

Här ställer vi två frågor: Vad menas med de kvarblivna ättlingarna? Och: Vad är deras kännetecken?

A

Vad menas med de kvarblivna ättlingarna?

*"I sitt raseri mot kvinnan gick draken bort för att strida mot de kvarblivna av hennes ätt."**

Här talas, som vi ser, både om kvinnan och om hennes ätt eller säd. Och det talas härom på sådant sätt att kvinnan tycks både finnas till och inte finnas till. Ty att hon finns till framgår ju tydligt därav, att draken sägs vredgas på henne. Men nu står där att denna vrede riktar sig mot *hennes ätt*. Ty det är ju mot *den* han ämnar föra kriget. *Alltså är kvinnan och hennes ätt här samma sak, och sålunda finns hon nu till endast i gestalten av sina ättlingar.* Och de sägs vara "de kvarblivna". Följaktligen har en del av hennes ätt gått förlorad.

Det har alltså skett någonting förskräckligt. Vi står här inför en

* "De kvarblivna av hennes ätt". Så översätter prof. Myrberg m.fl.

händelse av ett förfärande innehåll och av en djupgående och världsomfattande betydelse. Och den måste vi noga lära känna. Vi återkommer strax till densamma.

Med kvinnan i vår text menas naturligtvis här, som i hela det 12:e kapitlet, den stjärnekrönta och solbeklädda kvinna som Johannes såg i himlen (Upp 12:1). Där står hon ännu kvar. Och därmed står hon ännu kvar på jorden, trots alla de förskräckliga öden hon genomgått allt intill Roms fall för Apollyons svärd. Och både i himlen och på jorden kommer hon att stå kvar, trots allt det förskräckliga hon får genomgå under det 6:e och det 7:e världsriket. Ty hon är *den* församling som inte ens dödsrikets portar övergår i styrka. Den krönta himladrottningen inför Johannes blickar är en bild av *de* Herrens heliga, som har sina namn i boken (Upp 13:8) och som står det orubbliga namnståndet. Hon är alltså en bild av hemmakvinnan, martyrkvinnan, örnvingekvinnan och byssuskvinnan, nämligen så långt dessa historiska "kvinnor" är oövervinneliga och outrotliga. Och det är mot denna outrotliga solkvinna som draken vredgas i vår text, ty hon gäckar oavlåtliga alla hans anfall.

Under flera århundraden hade nu denna kvinna, i egenskap av hemma-, martyr- och örnvingekvinna, utsatt tubudsevangeliets säd bland många folk. Därmed hade hon fått en härlig och talrik ätt. Många tusen barn hade hon fött. Så t.ex. säger sig Paulus ha fött korintierna genom evangelium (1 Kor 4:15). Han födde också galaterna (Gal 4:19). Men det var solkvinna eller den bakom Paulus stående församlingen som födde dem. Ty hennes ande bodde i honom och födde genom honom. Så var de hennes barn.

Men under tidernas lopp hade draken frånryckt kvinnan många barn. Och det skedde på grund av utebliven manfödelse eller på grund av sviktande namnstånd, som vållade namnets utstrykning ur boken. Redan som hemmakvinna fick hon vidkännas förluster, t.ex. Ananias och Safira. Och som ökenkvinna ännu fler. Se på de sju församlingarna. De bestod en gång av hennes härliga ättlingar. Men i mönstringens stund var en tredjedel förlorad och en tredjedel på väg att förloras. Här hade hon alltså bara en tredjedel som – "*kvarblivna ättlingar*".

Och som martyrkvinna gjorde hon stora förluster. Många sviktade i den blodiga striden och miste sin krona.

Och som örnvingekvinna förlorade hon många tusenden av de sina, vilka slöt sig till statsskökan och blev *ett* med henne. Detta grep henne så djupt att många av hennes ädlaste barn flydde ut i vildmarkerna. Där tillbringade de sitt liv i ensamheten med Gud, fjärran från statsskökoeländet som de inte uthärdade att se. De var de s.k. eremiterna.

Och i strömmen ur drakens gap drunknade säkerligen många. Och då skökan drack upp denna ström och lade de nya folken under sitt välde, då gick många tusen söner och döttrar förlorade.

Så väldiga förluster hade kvinnan lidit, så många hade fallit ned från berget, och detta på grund av utebliven manfödelse eller på grund av sviktande namnstånd. Namnet på pannan, "**Jag är**", bleknade bort och försvann, och så ströks det ur boken. Så miste hon stora skaror av sin heliga ätt.

Men *hon*, den outrotliga krönta och klädda, *hon* däruppe högt över jorden och månen, *hon* härnere i öknen, *hon* med den himmelskt majestätiska pannan som strålar av namnet ”**Jag är**” i Jesus ”**Jag är**” – *hon* fanns kvar. Men i vilken gestalt? Jo, som **Ättlingekvinnan**. Solkvinnan finns nu till endast i gestalten av – ”*de kvarblivna ättlingarna*” som alltjämt kommer att finnas till, trots den alltjämt fortgående förlusten av medättlingar ända intill tusenårsriket.

Men hur kunde den heliga slakten så förskräckligt vansläktas och detta redan så snart som på Johannes tid? Man läser med bestörtning och grämlse de sju breven och undrar, om kristendomen verkligen är vad den ger sig ut för att vara. Den talar om sitt himmelska liv och om evangelium som ”en Guds kraft” (Rom 1:16), och så ligger den här till större delen i ruiner redan i slutet av apostlarnas tid.

Och vad är ”kristendomen”, i stort sett, i dag? Jo, en ruin. Den har ruinerat hela världen. Den är en världsskandal, ett världsfiasco.

Europa har varit ”kristet” i snart två årtusenden. Och i den dag som i dag är, står det inför oss inte bara som *vildjuret* utan som det snart uppstigna *avgrundsdjuret*, färdigt till utrotningskriget mot Lammet och dess heliga.

Det var inte värt att skryta med den ”kristna kulturen”, då kristenheten årligen offerar miljarder kronor på krigsgudens, spritgudens och på lyx- och fåfänglighetsgudens altare, under det att miljoner människor saknar nödvändiga existensvillkor. Och den ligger där, denna kristenhet, söndersliten i en tusenfaldig inbördesstrid på alla områden, ett inbördes padd- och demonkrig långt värre än i alla hedningars länder och riken. Och så skryter man med den kristna kulturen!

Nej, *i stort sett*, ligger där en förfärande sanning i demonprofeternas predikan: ”*Kristendomen är en död religion*”. Att förneka den sanningen är absolut omöjligt. Den står där oemotsäglich i det folkfördärvande och världsförtrollande skökodömet. Ja, där står denna sanning som ett fasansfullt *världsfaktum*. Här är inte rum för skryt, men väl för blygsel och skam. En kristen rodnar och skäms var han går eller står för den ”kristendom” som ”förleder jorden och dess invånare att tillbe vildjuret och dess bild”. (Upp 13)

Här måste alltså redan i början ha hänt någonting förskräckligt, något som fört Guds frälsningsplan ur dess normala gängor och tvingat utvecklingen in på en avväg, som blev en ödesdiger krokväg till målet.

Här måste ha kommit någonting emellan som hämmat floden från Guds och Lammets tron, så att den inte kunde utgjuta sina fulla och normala flöden över ”allt kött” (Apg 2:17), utan blev – och det rätt snart – betänkligt försvagad.

Här måste föreligga en djupgående och alltjämt upprepad *synd*, ett fasansfullt *brott*, som fortfarande håller de kristna folken under en skuld, som förhindrar Guds frälsningsråd att gå fram på sin från början tillämnade väg. – Vad har då hänt? Jo, låt oss se.

Gud hade berett åt solkvinnan ett eget folk, ett eget land och en egen stad. Han hade givit och gjort allt vad som krävdes för att det utvalda

folket skulle kunna bli ett även i *inre* mening utvalt folk.

Och på pingstdagen födde han hemmakvinnan i gestalten av de 120. I henne tog det Jerusalem, som är ovan till, synlig gestalt. Hon blev dotter till det himmelska Jerusalem, som är vår moder (Gal 4:26). Också känner de heliga att de bor i en stad eller *är* en stad som har grundvalar.

I och med hemmakvinnans födelse steg alltså det Jerusalem, som är ovan till, ned i det synliga Jerusalem. Och att det kom någonting överjordiskt och överväldigande ned i den utvalda staden, det kände alla dess innebyggare *utom* skököprästerna. Folket greps av häpnad och bestörtning, och allas hjärtan började öppnas för den nedkommande staden. Och den hade också kommit ned och förvandlat hela Jerusalem till sin dotterstad, om inte den judiska skökan förhindrat det. Det himmelska Jerusalem skulle för alla tider i den utvalda staden haft sitt synliga uttryck, sin stående hemort och stamort på jorden. Det var frälsningsplanens normala gång.

I och med hemmakvinnans födelse sänkte sig Sions osynliga berg ned på och ned i Sions synliga berg och skulle i detta för alla tider haft sitt synliga uttryck, sitt världscentrum för evangelii utbredning till alla jordens folk. Det var frälsningsplanens normala gång. Men den förhindrades av den judiska skökan. I och med hemmakvinnans födelse gick alltså till en början denna centrala profetia i bokstavlig fullbordan.

Det ska ske i den yttersta tiden att berget med Herrens hus ska stå fast grundat och vara högst bland bergen, upphöjt över höjderna. Alla hednafolk ska strömma dit, många folk ska gå i väg och säga: "Kom, låt oss gå upp till Herrens berg, till Jakobs Guds hus. Han ska lära oss sina vägar så att vi kan vandra på hans stigar." För lag ska utgå från Sion, Herrens ord från Jerusalem. (Jes 2:2–3; Mika 4:1–2)

Se, där har vi centralstaden med centralberget och centraltemplet, världscentralen för världsmissionen. Det var frälsningens normala gång. Men den förhindrades av den judiska skökan.

I Petrus predikan på pingstdagen utgick "Herrens lag", som är "Andens lag" eller evangelium, från det utvalda berget. Och "Herrens ord", som är tubudsordet eller evangelium, utgick från den utvalda staden. Denna lag och detta ord skulle i alla tider utgått från detta berg och denna stad som centralberget och centralstaden för evangeliets utbredning på jorden. Det var frälsningsplanens normala gång.

Också ser vi, att Petrus med stadig hand håller Guds frälsningsråd i dess normala gängor. Han räknar just pingstdagen som den första dagen av vad profeterna kallar "de sista dagarna" (Apg 2:17). Allt det härliga som de förutsagt om dessa dagar, det ser han nu gå i uppfyllelse. "Här uppfylls" säger han "detta som är sagt genom profeten Joel: att Gud ska utgjuta av sin ande över allt kött". Där har vi alltså den centrala fulla och normala strömmen från Guds och Lammets tron. Den började just på de "sista dagarnas" första dag. Och den *kunde* och *skulle* fortgått ohämmad varje dag av dessa sista dagar, alltså i apostolisk ande och med apostoliska kraftgärningar, som vi ju tydligt ser i fortsättningen av hans predikan. Och så hade frälsningsplanen gått sin normala gång. Men den judiska skökan ställde sig i dess väg och tvingade den in på en avväg, som blev en ödesdiger krokväg till målet.

Gud födde hemmakvinnan på pingstdagen i gestalten av de 120. Hon

kom till sina "egna". Och hon kom med Guds sista erbjudande om frälsning för dem. Å Guds vägnar tillsade hon det utvalda folket en fullkomlig förlåtelse för alla dess synder, om det ville ändra sinne. Och hon erbjöd Guds kraft till denna sinnesändring och framräckte det eviga livets gåva i Guds Son, som de "*ovetande*" hade korsfäst.

Här förelåg alltså full möjlighet till fullkomlig frälsning för hela judafolket. Och hade nu denna frälsning mottagits, då hade Israel blivit det i inre mening utvalda folket bland alla jordens folk, förstlingsfolket med den höga uppgiften att lägga alla världens folk på knä inför Israels Gud, blivit det hemmafolk eller den alltjämt kvarstående **Hemmakvinna** som Gud avsett.

Då hade det heliga landet blivit vad Gud ämnat det till, nämligen evangeliets hemland och centralland bland alla jordens länder.

Då hade den heliga staden Jerusalem blivit evangeliets hemstad och huvudstad på jorden, och "*alla hednafolk hade strömmat dit*".

Just den centrala ställning som Rom intar i *falsk* mening, skulle Jerusalem intagit i *sann* mening. Just det moderskap som den romerska "modern" utövar i *falsk* mening, skulle hemmakvinnan i Jerusalem utövat i *sann* mening. Just den centrala ställning som Peterskyrkan på berget i Rom innehar i *falsk* mening, skulle helgedomen på berget i Jerusalem innehaft i *sann* mening. Just den ström av alla världens folk som strömmar till Rom under namn av "pilgrimer", skulle strömmat till Jerusalem och Sions berg i egenskap av den heliga släktens besök hos sin moder i hemmet. Så hade Guds frälsningsplan fått gå sin normala och tillämnade gång.

Ty det utvalda folket var ämnat till det moderfolk som på den normala och alltså genaste vägen skulle fött alla folk till sina dotterfolk genom evangelium och därmed snart ryckt världsväldet från vilddjuret. De 42 månadernas verkliga tid skulle då blivit kort mot vad den nu blir, sedan sköko-Rom ryckt till sig världscentralen. Också klingar där i Nya testamentets skrifter ett "*snart, snart*", som hade verklig grund i den på pingstdagen givna möjligheten, men som så småningom blev bara det bortdöende ekot av den försvunna hemmarösten.

Denna världscentrala moderförsamling, omfattande Guds egendomsfolk, skulle ha utsänt den normala, fulldjupa och fullbräddade tempelflod som snart gjort hedmarken fruktbar och havsvattnet friskt.

Denna stående moderförsamling skulle ha bildat dotterförsamlingar över hela jorden med fortfarande apostolisk ande och apostoliska kraftgärningar, tecken och under, som allt efter behov slagit folken med "häpnad" och försatt dem i "vördnad".

Och hur denna stående moderförsamling och alla hennes döttrar skulle hållit sig rena från draken, vilddjuret och skökan, det ser vi av Petrus rensande kraftord, som slår Ananias och Safira döda till jorden. Det var en församlingstukt just av hemmakvinnan. Och en därmed likställig hemmatukt skulle ha utövats överallt, där det funnits någon att tukta. I hemmabarnet Petrus ser vi "den manlige" född, redan då med järnspiran. Och *så* skulle hemmakvinnan och alla hennes döttrar ha fött "den manlige" överallt där järnspiran behövts. – Men även denna spira har fått sin vederstyggliga motsats i Rom, den sataniska och djävulska mot-staden till Guds utvalda stad. Där har påven fört skökospiran t.ex. i bannlysningar och hemska förföljelser mot hemmakvinnans heliga ättlingar och gör det ännu. Så förvänd har ställningen blivit på alla

punkter.

Det har hänt någonting förskräckligt redan i början, sa vi. Och nu ser vi vad som hänt. En djupgående synd har ryckt det centrala från Jerusalem och förlagt det till Rom. Ett fasansfullt brott har tillintetgjort Guds världscentrum i den utvalda staden och i stället skapat ett sataniskt världscentrum i sköko-Rom som så blivit mot-staden till Guds stad, mot-kvinnan till **Hemmakvinnan**, mot-modern till **Hemmamodern**.

Den gudafödda hemmakvinnan i de 120 kom med förlåtelse och evigt liv till sina "egna". Men den judiska skökan stötte bort henne och drev ut henne i öknen. Därmed förlorade hon sin centrala hemmaställning. Hon försvann som hemmakvinna då hon blev ökenkvinna. Vår höga hemmamoder finns inte mer.

De judiska skökoprästerna hade genom det förstabudslösa löftet fördärvat judafolket, och gjort det till den sköka som bortstötte Kristus och förde honom på korset. Nu kom han åter till detta folk genom hemmakvinnan. Men det stora skökorådet bortstötte honom även nu och kvarhöll folket i det budlösa löftet. Så blev Kristus för andra gången korsfäst och dödad, nämligen andligen i hemmakvinnan. Här har vi den "djupgående synden, det fasansfulla brottet". Genom detta brott gick Israels höga och heliga världsuppgift förlorad för 3½ år. Under hela denna tid har Herrens heliga inget hemmafolk, ingen hemmamoder på jorden.

Och den kristna skökan fortsatte samma synd, samma brott. Likasom den judiska skökan förfalskat löftet, så förfalskade den kristna skökan evangelium. Hon gjorde det förstabudslöst. Och genom *det* fördärvade hon redan i början större delen av den heliga släkten som vi ser i de sju breven. Och som statsköka av år 323 fördärvade hon många folk. Därpå slog hon sig ned i Rom och ryckte till sig världs-moderskapet över alla jordens folk. Överallt korsfäster hon Kristus i de heliga (Upp 11:8). Så kvarhåller hon utvecklingen på den ödesdigra avväg som den judiska skökan beträdde. Och så gör hon de 42 månaderna till en Satans och djävulens tid (Upp 12:14), varunder himlens "ve" vilar tungt över världen. Så tar himlens ve sin väg genom förbannelsens Rom, då himlens väl inte fick ta sig väg genom välsignelsens Jerusalem. Ve-floden är eldsfloden från Guds och Lammets tron, och den koncentrerar sig där det falska centrumet är, nämligen i förbannelsens Rom där all synd och skuld från världens begynnelse är magasinerad, och varifrån denna fasansfulla ve-flod gjuter sig ut i otaliga förbannelseflöden bland alla folk.

Men denna oerhörda förvändhet, varigenom kristendomen blev världsfördärvande i stället för världsfrälsande, kom givetvis inte så som en överraskning för Gud. Han hade naturligtvis förutsett både den judiska skökans grundläggande synd och den kristna skökans fortsättning av densamma och inrättat frälsningsplanen därefter. Det ser vi ju också på många ställen i Skriften vid sidan av sådana, som med väldig kraft framhåller frälsningens normala väg och som hotar *dem* med förfärande ansvar och straff, som rubbar denna väg. Men han hade inte förutsett skökans synd som *nödvändig*, lika litet som han förutsett

Evas synd som *nödvändig*. *Detta ska vi orubbligt hålla fast. Ty i annat fall blir ju synd inte synd, och det abnormala i utvecklingen blir inte det abnormala utan det normala. Och därmed är skuldmedvetandet försvunnet.* Just så har det gått, just så tar skökan saken. Hon är den normala utvecklingen. Det påstår hon ideligen och med förfärande avgrundskraft. Påven säger sig vara Kristus sanne vikarie och Petrus sanne efterträdare på jorden. Ja, säger sig till och med vara *ofelbar* på Petrus stol. Till den grad har han fått det abnormala till att vara det normala, fått själva avvägen till att vara den rätta vägen. Därmed är varje spår av skuldmedvetande försvunnet. Och därmed är skökan inlåst i synd- och skuldanden. Därav hennes stockförblindelse och stenförhärdelse. Därav den styve och strame romare-nacken och den ofelbara romare-pannan i alla sköko-kyrkor och framförallt i centralskökan. På mot-berget i Rom sitter det hemska mot-mysteriets mot-moder bergfast i det stora brottet och i den stora skulden och med den "stora vreden" mot den heliga ätten, i vars blod hon druckit sig drucken.

Om du kommer till Rom och träffar påven, så ge honom de titlar han har i profetian och tilltala honom så: "Du djävulske **hädare** på det sjuhövdade vilddjuret med de många hädelsenamnen. Du **lamm-hornsorm** som gör det abnormala till det normala och därmed föder Satans "stora vrede" till en himmelsstormande folkvrede, som till sist söker utrota Gud och hans Son och hans heliga på Harmagedon. Du **tvåhorns-padda** i purpur och scharlakan som öppnar himlens ve-flod över "jorden och havet" och gör hela världen till en ve-tyngd värld. Du **trollgubbe** som förhäxar alla folk med ditt förstabudslösa evangelium, vilket lägger dem på knä vid din fot och vid din bild åt vilddjuret. Du **köpmannafurste** med de otaliga kramvarorna, genom vilka du förvillar och behärskar jordens innebyggare. Du uppbläste och förgudade **antikrist** som under Jesus-namnets sken och förklädnad spelar hela världen i händerna på Antikrist. Du avskyvärde **fyllbult** som berusar dig ur horerikalken i din hand och är drucken av de heligas blod."

Ja, tilltala honom så på profetians språk, som inte åsyftar personen i och för sig – vilken ju någon gång kan ha en sekunda men *aldrig* en prima fromhet – utan åsyftar den mot-centrala, folkförvillande och världsfördärvande kristna skandal-ande, för vilken påven är högste målsman på jorden.

Vi sa nyss att det måste ha kommit någonting emellan som hämmat floden från Guds och Lammets tron, så att det centrala och normala pingstflödet "över allt kött" snart avstannade. Och nu ser vi fördämningen. Den är skökans förstabudslösa evangelium, som i Kristi namn håller människorna i förstabudslösheten. Och så kan han inte utgjuta sin ande "över allt kött". Ty han är först och sist och framför allt förstabuds-Kristus. Utan honom ingen Kristus. Skökans evangelium är ve- och domsevangeliet, förtorkningsevangeliet med vilket hon förtorkar alla folk och därmed banar väg över Euftrat för den Förstabudslöse i spetsen för österns barbarer.

Så blev den centrala, fulldjupa och fullbräddade tempel-floden ödesdigert försvagad och kan inte utgjuta sig till *folkfrälsning*, utan bara till *ättlingefrälsning*. I stället för den folkfrälsande floden genom det utvalda centralfolket har vi fått den folkfördärvande floden från den

falska centralen i Rom. Så förvänd har ställningen blivit.

Där står i Uppenbarelsebokens 13:e kapitel ett förskräckligt ord. Och för många har det svartnat för ögonen då de läst eller hört det. Det lyder så: "*Och vilddjuret fick rätt att strida mot de heliga och besegra dem*" (v.7). Märk det fasansfulla uttrycket: "*besegra dem*".

Vari består då denna seger? Jo, det har vi nu sett. Den består däri att draken genom vilddjuret och skökan gjort de heliga **moderlösa**, ja, *moderlösa* på jorden.

De kvarblivna ättlingarna i vår text är närmast barn av den föregående örvingekvinnan, och hon är barn av den för-konstantinska martyrkvinnan, och denna är barn av hemmakvinnan, och denna åter är barn av det Jerusalem som är ovan till, och som alltså är de heligas stammoder *i himlen*, under det att hemmakvinnan är de heligas stammoder *på jorden*. Från denna senare härstamma de heliga i rätt nedstigande led. I deras ådror flyter det högättade hemma-blodet, det apostoliska förstabuds-blodet, den fyrsidiga **all**-kärlekens solkvinno-blod.

Men var är nu hemmakvinnan? Hon är försvunnen. Då den judiska skökan ryckte det utvalda folket ur den rot- och stamställning som det i Guds folkutkorelse har i förhållande till alla folk (Rom 11:13–18), då försvann detta folk ur Guds frälsningsplan för 3½ år. Det försvann som nytestamentligt hemmafolk eller som folkfrälsande moderfolk för alla folk. Och därmed försvann solkvinnan som *hemmakvinna*. Hon blev hemlös och moderlös på jorden och förjagades till öknen.

De kvarblivna ättlingarna har alltså mist sin moder och är förskingrade i det babyloniska och månghövdade världsskökodömet. Där är de fångar. De har ingen stående moderförsamling på jorden. Den starka medelpunkten, det världsbehärskande centrum som Gud förlagt till det utvalda folket, är tills vidare förlorat.

Men skökans många hundra miljoner ättlingar är inte moderlösa. De har sin stammoder i Rom. Och *hon*, den hemska mot-modern, utsänder en modersande, en moderskraft och en moderstukt, som ännu i dag slår den blinda världen med häpnad och försätter den i vördnad. Här finns ett världscentrum, en stående centralförsamling, som med både lamm-mänskliga och lamm-djävulska krafter håller samman och bär upp det hela till ett kraftigt världsmaskineri, som miljoner hornorms-människor beundrar och tillber.

Här ser vi innebörden i det förskräckliga ordet: "*Och vilddjuret fick rätt att strida mot de heliga och besegra dem*". Genom vilddjuret och skökan har draken gjort dem moderlösa. Därmed har han frånryckt dem det centrala världsmoderskapet i den utvalda moderstaden och upprättat det världsbehärskande mot-moderskapet i den sataniska mot-staden. Så har de blivit förödda och förströdda och försatta i ett skymundan, där de inte förmår förhindra att vilddjuret och skökan förvillar och fördärvar alla jordens folk. De får i det stora hela bara stå och se på – och gråta däröver. Den folkfrälsande, världsomskapande och världsbehärskande hemmafloden är dem tills vidare berövad. *Så är* de besegrade av draken.

Alltså försattes solkvinnan, då hon blev moderlös och utdrevs i öknen, i samma läge som Kristus hade. Även han blev besegrad av

draken. "Detta är er stund och nu råder mörkrets makt", sa han (Luk 22:53). Mot denna makt förmådde han inget. Han kunde inte hindra att skökan fördärvade judafolket. Han fick bara stå och se på och – gråta däröver. På samma sätt hans heliga under ökentiden. Vilddjuret (och under det 6:e världsriket även skökan) råder över alla folk och håller de heliga moderlösa och därmed besegrade. Så hade det inte *behövt* gå. Ty i Kristus, *den uppståndne*, fanns tillräcklig segerkraft över draken, vilddjuret och skökan. Ja, där fanns även järnspiran till deras nacke och rygg att handhas på hemmavis. Men det utvalda folket "aktade sig inte värdigt" denna kraft och makt. Och så blev det som det blev. – Liksom herden själv blev slagen och fåren förskingrade, så blev också hemmakvinnan slagen och hennes ättlingar förskingrade.

Alltså hade solkvinnans nederlag inte sin orsak i något fel å hennes sida. Hon har ingen skuld i drakens seger över henne. Också nämns inte ett ord om någon sådan, varken i vår text eller på något annat ställe i Uppenbarelsebokens 12:e kapitel. Det är skökoprästerna och det Stora skökorådet som bär skulden, och därjämte även folket som lät sig förledas av dem. – Ostrafflig stod Kristus i sitt nederlag. Ostrafflig står solkvinnan i sitt nederlag, ty hon stod och står alltjämt inne i hans straffrie ande med slaktmärket. Hon är den ostraffliga Smyrna- och Filadelfiakvinnan.

Alltså blev ställningen denna: genom den judiska skökans grundläggande synd mot Kristus i hemmakvinnan lyckades draken vinna en grundläggande seger över de heliga, och genom den kristna skökans fortsättning av denna synd mot Kristus i ökenkvinnan lyckas han hålla de heliga besegrade i 3½ år. I sanning en förskräcklig ställning! Och just därför går oljans söner och döttrar klädda i **säckar** i 1 260 dagar (Upp 11:3).

Denna grundläggande seger över de heliga började snart visa sina ödesdiga följder, som vi sett. Redan på Johannes tid ligger kristendomen till två tredjedelar i ruiner. Och den blev snart den stora folkförvillelsen som ruinerar hela världen och fördärvar själva jorden. Den blev trolleriskandalen från troll-Rom utbredd genom alla dess trolldöttrar, både stora och små. Och vad är den s.k. levande kristendomen i vår tid. Jo, den är till större delen ingenting annat än ett trolleriliv utanför det första budet, utanför den smyrnensiska och filadelfiska förstabudsfullkomligheten. Ja, låt oss öppet och ärligt erkänna den kristna världsskandalen och ikläda oss säcken och bortlägga skrytkåpan. Ty under 1 260 dagar finns inte på hela vår jord en enda gnista av sant andligt liv utan att gå i säck. – Och så börjar hela världen att se den kristna skandalen. Folken grips av ett allt djupare förakt för kristendomen och av en allt djupare fiendskap mot densamma, en fiendskap som snart vräker överända hela skökodömet och därmed hela det 6:e världsriket och tillgriper utrotningskriget mot Lammet och dess heliga.

Den judiska skökans grundläggande synd, som drev kvinnan från det av Gud givna hemmet och genom vilken det utvalda folket för årtusenden förlorade sin världshistoriska uppgift i frälsningsverket, *var Paulus bittraste tagg, hans ”stora sorg och ständig vanda i hjärtat”* (Rom 9:1–5). Han såg det förskräckliga öde som denna synd skulle dra

över judafolket och över hela världen och över alla Herrens heliga under många tusen år. Och han gick så prästerligt in i denna synd, att han önskade sig vara "fördömd och skild från Kristus" för sina bröder. Det är: han önskade sig vara en ställföreträdande förbannelse bort ifrån Kristus, likasom Kristus var en ställföreträdande förbannelse bort ifrån Gud under övergivenheten på korset – om det vore möjligt att på detta sätt rädda judarna. Detta är en ställföreträdande kärlek, som går långt in i Kristi ställföreträdande kärlek. Här har vi prästen i svartaste säck. Den "stora sorgen och ständiga vandan" var Paulus oavslåliga säck.

Detta Paulus hjärtequal går igen hos alla heliga, som står skrivna i boken och som är Nya testamentets präster. Det går igen som den "stora sorgen" över den kristna skökans fortsättning av det stora brottet, som de dagligen ser men inte kan hindra. De kvarblivna ättlingarna rodnar överallt var de går eller står, de slår ned ögonen och skäms över den kristna skandalen, detta oerhörda fiasko som evangelium blivit genom skökan och som är det inbrytande demondörets nöje och framgång. De inte bara lider av hennes synd, utan de ingår i densamma som i sin egen och bär den fram inför Gud, att han måtte förbarma sig över den förvillade mänskligheten och över alla dessa förvillade skaror som blivit förledda att lägga sin frälsning utanför det första evangeliibudet.

Denna bedrövelse, blygsel och skam och detta prästerliga ingående i det världsfördärvande brottet – *är säcken*. I den är de moderlösa och besegrade ättlingarna klädda under ökentiden, som är det "stora brottets", den "stora vredens", det "stora veets" och den "stora sorgens" tid. Säcken är de heligas sorgedräkt över deras mistade moder och deras ställföreträdande botdräkt över det brott som berövade dem deras moder.

Vad menas med de kvarblivna ättlingarna? Den frågan satte vi som överskrift till denna avdelning. Och nu ser vi något litet av vad som menas med dem.

De kvarblivna ättlingarna är:

De heliga som efter Roms fall för Apollyons svärd stod kvar med namnet på pannan och i boken, och som står kvar under det 6:e och det 7:e världariket.

De högättade heliga som härstamma från urmodern i himlen genom hennes höga dotter, den apostoliska hemmamodern på jorden.

De heliga som draken övervunnit genom att beröva dem deras stammoder på jorden, och som han håller övervunna genom att hålla dem moderlösa.

De heliga som saknar den centrala och stående moderförsamling på jorden, vartill det utvalda folket var kallat.

De heliga som på grund av denna sin moderlöshet blivit och blir förödda genom stora förluster av medättlingar och är förskingrade i det babyloniska världsskökodömet och försatta i samma pinande och tårekrävande läge av förnedring och svaghet som Kristus.

De heliga som är ve-tidens präster klädda i den "stora bedrövelsens" sorgedräkt och botdräkt och bärande hela världen på sina hjärtan.

De oövervinnliga och ostraffliga heliga som gäckar drakens alla

försök att beröva dem namnet på pannan och i boken.

De heliga som är den solbeklädda och stjärnekrönta ättlingekvinnan, stående högt över jorden och månen och därmed stående outrotlig mitt i ve-tyngd värld där "mörkret har makten.

Den solkvinna som oavlåtligen föder "den manlige" och därmed oavlåtligen blir "den manliga", som är drakens, vilddjurets och skökans överman även då, när de "gör med henne vad de vill" och besestrar henne så som de besegrade Kristus på korset.

Den solkvinna som kan avläsa förnedrings- och svaghetstidens rikssignatur: "***Din kraft är liten***", och som på äkta filadelfiavis kan så hushålla med "smulan och grynet", att mönstraren står med höjt finger över denna ättlingekvinna, som för länge sedan över Filadelfia, och säger: "*Se, se, se!*" (kap 9, sid. 113 f.).

Detta var en liten antydning om vad som menas med de kvarblivna ättlingarna. Men om det har vi något mer att säga, och det ska vi säga längre fram.

Alltså fick de heliga under ökentiden en ställning, som i mycket liknande den ställning vilken de heliga hade under Gamla testamentets tid. Där förelåg möjlighet för det utvalda folket att bli den för-pingstliga rot-kvinnan eller bli det välberedda rot-folket till det nya förbundets moderfolk för alla folk. Men i stället för rot-kvinnan blev det rot-skökan till den kristna skökan.

Men på varje tid fanns bland det skökofördärvade judafolket en för-pingstlig solkvinna. Hon hade sin moder i den högättade fädernekvinnan, som utgjordes av Abraham, Isak och Jakob m.fl. Men även hon blev moderlös på jorden, då hennes folk avföll från Abrahams tro och i stället för Abrahams barn blev "djävulens barn". Så blev även hon ättlingekvinna och förlorade många av sina medättlingar och kunde inte förhindra att vilddjuret och skökan fördärvade judafolket. Men hon stod alltjämt kvar, i varje tid fanns det några som "inte böjde knä för Baal". De var det gamla förbundets kvarblivna ättlingar eller den "**heliga kvarlevan**", varom det talas så mycket i dess skrifter.

På samma sätt under Nya testamentets tid. Här förelåg möjlighet till en direkt och allmän folkfrälsning med det utvalda folket som moderfolk. Men skökovägen beträddes, och den fasthålls och försvaras av den kristna skökan som den "normala utvecklingen". Men under moderlöshetens tid finns det en solkvinna som inte böjer knä för "Baal". Hon är vad vår text kallar de "kvarblivna ättlingarna", vilka alltså är det nya förbundets "**heliga kvarleva**".

I grundtexten kan man se släktskapen mellan det ord som är översatt med "kvarleva", och det ord som är översatt med "kvarblivna". Det förra heter "leimma" (Rom 11:5), och det senare heter "loipoi". Båda kommer av ett gemensamt stamord, som heter "leipo", och som betyder lämna eller kvarlämna. Alltså: vad Paulus i Rom 11:5 kallar "kvarlevan", är det samma som Johannes i vår text kallar "de kvarblivna".

B

Vad är de kvarblivna ättlingarnas kännetecken?

I sitt raseri mot kvinnan gick draken bort för att strida mot de kvarblivna av hennes ätt, mot dem som lyder Guds bud och håller fast vid Jesu vittnesbörd. (Upp 12:17)

Här ser vi deras kännetecken. Det är detta: "De lyder Guds bud och håller fast vid Jesu vittnesbörd". De är **budhållare**.

Det är alltså genom budhållningen som de hållit sig kvar i den höga släktskapen med den mistade modern. Det är budhållningen som gjort dem outrotliga och oövervunna mitt under det att de var övervunna av draken.

Så under hela det 6:e och det 7:e världariket. De höga ättlingarna behåller sina höga anor endast genom budhållningen. Genom den står de oövervunna av draken, vildjuret och skökan mitt under det att de står övervunna av dem och inte kan förhindra deras gräsliga själamord och världsfördärv. Ja, budhållningen är den heliga ättens stående kännetecken. Märk det, ni kvarblivna ättlingar!

Och budhållningen är alltid tubudshållning, nämligen den eviga kärlekens, den eviga rättfärdighetens, den eviga livsnådens, den evige andens första- och andrabudshållning. De kvarblivna står som tubudsbarn inne i Lammets tubudsande med slaktmärket. Därmed står de i släktskapen med den apostoliska hemmamodern i rätt nedstigande led. Budsläppning är vansläktning.

Det är alltså inte sinaitisk utan sionitisk budhållning, den fulltonigt evangeliska budhållningen. Ty de kvarblivna känner inget annat evangelium än Jesu budevangelium, som är den paulinska andelagen, Hebreerbrevets hjärte- och sinnelag, det petrinska budet, det johanneiska budet, den jakobiska lagen och de tre änglarnas eviga budevangelium från himlens mitt (kap 5, sid. 56–59). Och något annat evangelium finns varken i himmel eller på jord. Någon annan Jesus än tubuds-Jesus finns varken i tid eller evighet – detta är sagt för 1000:e gången.

Men skökans "Jesus" är den tubudslöse "Jesus". Det är just genom honom, som hon stänger tubudsströmmen från tronen och förtorkar alla folk. Hon har ryckt av honom tubudsdräkten och påhängt honom en massa av bud och stadgar, som omintetgör Guds bud, så att han liknar ett spöke. Ja, ett troll. Och med detta spöke förtrollar hon alla jordens folk och större delen av de troende i alla kyrkor.

De kvarblivna ättlingarnas budhållning är inte någon lagisk stretakamp, utan den är en livs levande och sekundligt stående gärning, nämligen den prima stamgärningen som gör Gud till "Gud och ingen mer" och gör nästan till broder i prima och dagliga fruktgärningar. Denna höga och djupa, heliga och saliga stamgärning inne i Jesu eviga stamgärning är det eviga livet i Guds Son. Den är tubudsfloden från Guds och Lammets tron. Den är alltså den centrala och normala strömmen från moderskällan i det Jerusalem som ovanför är, men i *försvagad* gestalt. Ty den har inte den moderskälla *på jorden* som den skulle haft i det utvalda moderfolket. Och därmed är den inte den folkfrälsande hemma-floden "över allt kött", utan tills vidare bara

öken-, skymundan-, förnedrings- och svaghetsfloden, som endast genom filadelfisk hushållning eller subjektivering kan ägas och hållas vid makt som prima. Märk detta, ni kvarblivna ättlingar! Den "stora kraften" ges inte förrän det utvalda folket låter frälsa sig. Ända till dess har ni bara Filadelfias "lilla kraft". Här står förnedrings- och svaghetsprovet: om ni vill hushålla med "smulan och grynet" så att er budhållning står prima och era höga anor räddas. Ja, här står budhållningsprovet, ökenprovet, förskingringsprovet. Och hur går det här? Jo, inför detta prov mister ni "två tredjedelar" av era medättlingar. Budsläppning är vansläktning.

Så ser vi profetians djupa, starka och fina sammanhang. Ty märk: det var genom den stora budsläppningen på grund av det *budlösa löftet*, som den judiska skökan begick det stora brottet, vilket berövade kvinnan hennes gudagivna hem och bragte utvecklingen in på det stora ve-ets krokväg. Och det var genom den stora budsläppningen på grund av det *budlösa evangeliet*, som den kristna skökan fortsatte och ännu fortsätter det stora brottet, vilket håller kvinnan moderlös på jorden och därmed håller utvecklingen kvar på det stora ve-ets krokväg. Och se nu: gentemot denna skökans ödesdigra budsläppning sätter profetian fint och starkt, tvärt och skarpt de kvarblivna ättlingarnas budhållning, som håller dem kvar i släktskapen med den mistade modern och därmed håller dem utanför det stora brottet. Och så står denna budhållning som det ena och enda och absolut oeftergivliga kännetecknet på de kvarblivna ättlingarna under hela det falska profetdömet och då först och främst under skökodömet, där draken söker utrota den heliga ätten genom skökans budlösa tvångsevangelium i gestalten av den förstabudslösa lärobilden åt vilddjuret.

Märk nu hur budhållningskännetecknet närmare beskrivs i vår text. Där står inte bara så: "de håller Guds bud", utan även så: "de har Jesu vittnesbörd".

Här har vi en oändligt viktig sak. Och den ska ni högättade heliga noga känna och aldrig glömma. Ty glöms den, då står budhållningen – den må vara så nitisk och välmenande som helst – i fara att sjunka ned från den höga och saliga, fristående och vittskådande höjd på vilken profetian har ställt den. Ty de orden: "Jesu vittnesbörd" sätter budhållningen på profetisk grund, så att den blir *tidsenlig* och alltså fyller det *särskilda* krav som varje särskild tid ställer på densamma. Detta ser vi tydligt av den förklaring som profetian själv ger över detta "vittnesbörd". Hon säger nämligen så: "Jesu vittnesbörd är profetians ande" (Upp 19:10).

Vi har alltså här att göra med "Jesu vittnesbörd" inte bara i dess allmänna betydelse utan i den särskilda betydelse som det har, då det rycks in i "profetians ande" och därmed får sin särskilda plats på det profetiska programmet.

För att förstå denna viktiga sak tar vi två synpunkter, nämligen: vad som menas med Jesu vittnesbörd i allmänhet, och vad som menas med Jesu vittnesbörd på profetisk grund.

a

Jesu vittnesbörd i allmänhet

Jesus var det trogna vittnet (Upp 1:5). Han vittnade om Gud. Och det gjorde han genom att bära Faderns namn på sin panna (kap 9, sid. 45 f.). Det namnet är **Ehjah, Jag är**. "*Jag är*" den eviga kärleken, "*Jag är*" den eviga rättfärdigheten, "*Jag är*" den eviga nåden, "*Jag är*" den evige anden. Det är Faderns namn på Sonens panna. Jesu "**Jag är**" är Jesu vittnesbörd. "Den som har sett mig har sett Fadern." (Joh 14:9)

Denna fyrsidiga namnverklighet eller namnväsen *var* han i livet och i döden, och den *är* han i all evighet.

Denna eviga verklighet, denna djupa och höga tubudsrealitet som fyller alla himlar och evigheter, den inlade han i alla sina tankar, ord och gärningar. Han *var* vad han tänkte, talade och gjorde. Så vittnade han om Fadern. Detta är "Jesu vittnesbörd". Och alltså är "Jesu vittnesbörd" det samma som Jesu budhållning.

Och nu säger vår text om de kvarblivna ättlingarna, att "de har Jesu vittnesbörd". Det är alltså det samma som att de har Guds och Lammets namn på sina pannor. Deras namn är det höga namnet **Ehjah, Jag är**. De *är*, efter sitt mått, den eviga tubudskärleken i Lammet, den eviga tubuds rättfärdigheten i Lammet, den eviga tubudsnåden i Lammet, den evige tubudsanden i Lammet. Detta "**Jag är**" är Faderns och Lammets namn på de högättade barnens pannor. Och detta deras namn är "Jesu vittnesbörd", eller *Jesu eget vittnesbörd, subjektiverat eller fött i dem, eller Jesu eget vittnesbörd, förbundsmässigt lagt i deras hjärtan och skrivet i deras sinnen*. Så "*har de Jesu vittnesbörd*" eller Jesu namnväsen – ja, just hans eget vittnesbörd. De har det i sig som hans eget namnväsen. Och alltså har de Jesu budhållning i sig – ja, just hans egen budhållning eller hans eget namnväsen.

Så är de kvarblivna ättlingarna "Jesu vittnen", *som vittnar Jesu eget vittnesbörd*. Just så tog Johannes saken. Ty just så sa han sig ha gjort. Han kallar sig nämligen "*Jesu tjänare, som vittnat Guds ord och Jesu Kristi vittnesbörd*". Ja, så står det bokstavligen i grundtexten: "*Vittnat Jesu Kristi vittnesbörd*" (Upp 1:2).*

Alltså är de kvarblivna ättlingarna, efter sitt mått, samma fyrsidiga namnverklighet eller namnväsen som Kristus *var* och *är*. Ja, de *är*, efter sitt mått, denna eviga verklighet, denna djupa och höga tubudsrealitet som fyller alla himlar och evigheter. Var och en av de höga ättlingarna med de höga namnen *är* denna den eviga kärlekens, rättfärdighetens, livsnådens och andens realitet. Det känner ni också, ni kvarblivna heliga med de höga anorna. Där bor någonting inom er, som står oändligt uppöver alla era tankar och begrepp. Det glimmar till någon gång, som ni ju känner, ni solmänniskor, på er klaraste och varmaste soldag – och ni häpnar och sjunker ned i detta oändliga **Inget**, som inrymmer detta oändliga **Allt**. Ja, ni nästan förskräcks för den höga verklighet, den himmelska och eviga "skatt", som ni bär i "lerkärlet", och som genom den "stora barmhärtigheten" kommit er till del. Och ni ska i tid som nu stundar, då hela världen sjunker allt djupare på knä inför den ändliga och fåfängliga verkligheten, få erfara Jesu höga namnverklighet. Så att

* Så står det ordagrant i grundtexten.

* Emartyräsen tän martyrian Jäsu Christu.

ni vittnar även hans *blodiga* vittnesbörd med strålande pannor och halleluja-sjungande tungor.

Denna firsidiga tubudsverklighet inlägger de heliga ättlingarna, genom filadelfisk hushållning med den "lilla kraften", i alla sina tankar, ord och gärningar. De *är* vad de tänker, talar och gör. Så står de, trots sekundlig synd och brist, det ostraffliga vittnes- eller budhållareståndet på filadelfiavis. Så "*har de Jesu vittnesbörd*" eller så är de Jesu vittnen ut i fingrar och tår. Så vittnar de hans vittnesbörd eller frambär hans eget vittnesbörd. Därmed vittnar de också *om* Jesus. Ty det är endast som grenvittnen i honom, stamvittnet, som de förmår vittna eller frambära hans vittnesbörd. Endast som namn i hans namn kan de stå namnståndet. En millimeter – så att säga – utanför Jesusnamnet "**Jag är**", och deras namn bleknar bort till ett "**Jag är-inte**". Endast ett namn i hans namn kan vittna hans namn och därmed vittna *om* hans namn.

b

Jesu vittnesbörd på profetisk grund

Vi har nu talat om Jesu vittnesbörd i allmänhet eller om dess allmänna väsen och beskaffenhet, som måste finnas hos alla Jesu vittnen i vilken tid de än lever. Och vi har sett att detta vittnesbörd består i den eviga kärleken, rättfärdigheten, livsnåden och anden. Det kan alltså även uttryckas så: Jesu vittnesbörd består i Herren Sebaots ande som subjektiverad först i Jesus själv och sedan genom honom i de heliga, eller kort sagt: *Jesu vittnesbörd är Jesu ande*.

Men nu sägs det, som vi sett: "*Jesu vittnesbörd är profetians ande*". Alltså är Jesu ande och profetians ande samme ande. Här står sålunda Jesu ande eller vittnesbörd på profetisk grund. Och på den grunden står alltid Jesu ande. Den finns inte till i någon annan gestalt än som profetians ande. Med andra ord: den framträder alltid *tidsenlig* hos solkvinnan så att hon kan fylla den särskilda uppgift som varje särskild tid kräver av henne. Och det ligger en omätlig vikt på att Jesu ande *får* framträda i profetisk eller tidsenlig gestalt hos de heliga. I annat fall mists denne ande, ty han finns till endast som profetians ande.

Sålunda måste de heliga ha en noggrann kännedom om solkvinnans profetiska skeden, ty inom vart och ett av dem måste Jesu ande eller vittnesbörd frambäras tidsenligt. Och sålunda får Jesu vittnesbörd lika många skeden som solkvinnan har skeden.

Här har vi då först hemmakvinnan. Hon frambar Jesu vittnesbörd tidsenligt, alltså i *den* profetians ande som utmärkte hennes tid. Och den anden var den apostoliske anden. I den anden vittnade hon *emot* sin tids särskilda onda, som var det judiska vilddjuret och den judiska skökan.

Därpå kommer ökenkvinnan. Hon frambär Jesu vittnesbörd tidsenligt, alltså i *den* profetians ande som utmärker hennes tid. Och den anden är ökenanden, som är den försvagade och av draken besegrade anden.

Ökenkvinnan framträder först som martyrkvinna. Hon frambar Jesu vittnesbörd tidsenligt, nämligen i en så stark hushållning med den svage ökenanden, att hon i strömmar av blod vittnade omkull hela det

romerska riket.

Sedan framträder ökenkvinnan som örningekvinna. Hon frambar Jesu vittnesbörd tidsenligt, alltså i ökenanden, som är den "lilla kraften". I den anden stod hon inför det kristnade vilddjuret eller statsskökan. Och hon hushållade så väl med "smulan och grynet" att hon stod ren inför detta skökodjur.

Och snart blev hon den vattenbesprutade kvinnan. Även som sådan frambar hon Jesu vittnesbörd tidsenligt, alltså i *den* profetians ande som utmärkte hennes tid. Och även den anden var ökenanden med "den lilla kraften". Men den stod inte bara inför statsskökan utan även inför strömmen ur drakens gap. Och med kraftigt stöd av den 5:e basunens profetia frambar hon Jesu vittnesbörd så att hon på ökenvis stod oöverbunden av både draken och skökan, fastän hon var överbunden av dem och i det stora hela inte kunde förhindra deras själamord och världsfördärv.

Sedan framträder örningekvinnan som ättlingekvinna. Hon frambar Jesu vittnesbörd tidsenligt, alltså i *den* profetians ande som utmärker hennes tid. Och även den anden är ökenanden med "den lilla kraften". Men den står inför drakens organiserade skökokrig, som förs centralt ifrån troll-Rom i förening med alla dess trolldöttrar. Härom har vi talat i det 10:e kapitlet och ska säga ännu ett ord i sista avdelningen av vårt kapitel.

Till sist framträder ökenkvinnan som byssuskvinna. Hon frambar Jesu vittnesbörd tidsenligt, alltså i *den* profetians ande som utmärker hennes tid. Även den anden är ökenanden, som är besegrad av draken. Men den undergår en stor förändring genom kvinnans beklädnad med det himmelska byssus, "det glänsande och rena". Här återkommer den apostoliske anden. Men den är ännu inte *den* hemmaande som skulle uppstått i och genom det utvalda folket, om det övertagit sin världshistoriska uppgift som det kristna moderfolket för alla folk. Denne ande kommer först *då* och i *den mån* som Israel låter frälsa sig. – Byssuskvinnan har alltså att frambara Jesu vittnesbörd genom sjunderikes-missionen och gentemot sin tids onda makter, som är alla världens besatta konungar och folk. Härom har vi ofta talat, och särskilt i det tionde kapitlet, och ämnar säga ännu ett ord i nyssnämnda avdelning av vårt kapitel.

Så ser vi, hur viktigt det är att känna solkvinnans skeden, vilka profetian så tydligt och kraftigt påvisar. Därför har vi gjort några små antydningar om dem även i en särskild avdelning av detta kapitel.

Dessa skeden är solkvinnans historia eller den sanna "kyrkohistorien". Men den vill naturligtvis skökan inte veta av, ty den avslöjar och dömer henne. Hon har *sin* kyrkohistoria, som är historien om skökan vilken utges för att vara solkvinnan.

I vart och ett av solkvinnans skeden påvisar profetian två viktiga saker. De är dels den ande, som under det ifrågavarande skedet står till solkvinnans förfogande, dels de fiender, som hon där har att bekämpa. Och båda sakerna måste de heliga noga känna för att kunna tidsenligt

frambära Jesu vittnesbörd.

Så ska t.ex. de heliga, som lever i vår tid och som utgör ättlingekvinnan under skökodömet, veta vilken ande som ges dem under denna tid. Denne ande är, som vi ofta antytt, ökenanden med "den lilla kraften". Och det krävs äkta filadelfisk hushållnings- eller subjektiveringskonst för att få "smulan och grynet" att räcka till för alla behov*. Men få är de som förstår denna konst, och därför är "Filadelfierna" så få, så få i alla kyrkor. Och den fiende som dessa "Filadelfier" har att bekämpa är framför allt den *döpte* draken, som är det kristnade vilddjuret eller skökan. Ja, de har att möta särskilt den *troende* draken, som ber och sjunger och tackar Gud för sin frälsning. Och inför denne frälste Satan står "Filadelfierna" *besegrade* och kan i stort sett inte förhindra hans gräsliga själamord och världsfördärv i Guds namn. Här gäller det att frambära Jesu vittnesbörd tidsenligt, så att man står oöverbunden av draken, mitt under det att man är överbunden av honom. Ja, här gäller det att vittna i tidsenlig säck, som är de kvarblivna ättlingarnas säck, sorgedräkten över den mistade modern och den ställföreträdande botdräkten, under vilken klappar det hjärta som omfamnar hela världen och bär all dess synd inför Gud som sin egen.

Vi sa nyss, att Jesu ande inte finns till i någon annan gestalt än som profetians ande. Och alltså måste alla heliga i alla tider ha profetians ande. Och det har de även. Det säger oss också en ängel från himlen, nämligen samme ängel som säger oss vad Jesu vittnesbörd är.

Denne höge ängel hade fått i uppdrag att visa Johannes domen över den stora skökan samt byssuskvinnans framträdande. Då Johannes sett detta, föll han ned för ängelns fötter och ville tillbe honom enligt den tidens sätt att visa sin vördnad och tacksamhet. Men ängeln sa:

*Gör inte så! Jag är bara en medtjänare till dig och dina bröder som har Jesu vittnesbörd. Gud ska du tillbe. Jesu vittnesbörd är profetians ande (Upp 19:10).**

Här talar ängeln om Johannes bröder. Och vilka är de? Naturligtvis alla de heliga som fanns på Johannes tid och som finns i alla tider. Om dessa bröder säger ängeln att de har eller frambär "Jesu vittnesbörd". Och så förklarar han strax vad som menas med detta vittnesbörd: "*Jesu vittnesbörd är profetians ande*". Alltså har alla Johannes bröder profetians ande, d.v.s. alla Herrens heliga i alla tider har profetians ande. Och det är just i och genom denne ande som de kan vittna profetiskt eller tidsenligt.

Nu är det, som vi ser, en ohygglig brist på profetians ande bland de troende i vår tid. Varpå beror det? Naturligtvis därpå att de inte har Jesu ande, som alltid är profetians ande. De har inte den smyrnensiske och filadelfiske Jesus-anden, vilken är den ende ande som mönstraren på Patmos godkänner, och därmed har de inte profetians ande. Därav deras liknöjdhet för en rätt insikt i profetian och deras totala brist på en sådan

* Läs härom i Filadelfiabrevet, kap 9, sid. 111–128.

* Hör, du skökopåve i troll-Rom, läs om denna djupa änglaödmjukhet, som inte vill se en människa vid sina fötter, och läs om densamma än en gång i Upp 22:9, och skäms för att sticka fram foten att kyssas!

insikt. De har inte den *verkliga* nyckeln till profetian, vilken nyckel är profetians ande, utan på sin höjd någon av de många falska nycklarna till densamma, vilka är lika många som det finns arter och grader av skökoande. Och så är profetians heliga och härliga helgedom stängd för dem. – Och så kan de inte frambära Jesu vittnesbörd tidsenligt mot den samtidige fienden, ty den känner de inte, liksom de inte heller känner den säck-ande i vilken han ska bekämpas. Och så kommer de att i all sin välmening vittna *mot* Jesus, i stället för att vittna för och *med* Jesus. Ty deras Jesus är den förstabudslöse eller förstabudshalve Jesus. Och så vittnar de *med* skökan och *emot* solkvinnan, ty de har inte profetians ande, som håller människan på smyrnensisk och filadelfisk förstabudshöjd och därmed håller henne *utanför* och *uppöver* skökans ande. Och så har vi fått detta ohyggliga virrvarr, detta vittnande huller om buller och härs och tvärs och alldeles uppåt väggarna. Och här ser vi en ny sida i det förfärande spratt som skökan spelat människorna, då hon lärt dem att lägga den personliga frälsningen utanför födelsen, utanför Kristi ande, som hon bara tar som släp till en fullkomlig utanförfrälsning. Därmed har hon berövat människorna profetians ande och så gjort det omöjligt för dem att tidsenligt frambära Jesu vittnesbörd. Vilket förfärande brott!

Alltså, ni kvarblivna ättlingar, ni måste ha den smyrnensiske och filadelfiske Jesus-anden som är profetians ande, beklädd med ättlingesäcken eller med den "stora bedrävelsen och det oavlåtliga kvalet i hjärtat" över skökans gräsliga själamord och världsfördärv som ni inte kan förhindra, men som ni måste vittna emot och protestera *emot* för att kunna hålla er rena från "det stora brottet". Tystnar detta ert tidsenliga vittnesbörd, då är det höga ättlingeskabet, som är förstlingsskabet, förlorat.

Vad är de kvarblivna ättlingarnas kännetecken? Den frågan satte vi som överskrift till denna avdelning. Och nu har vi sett, att detta kännetecken består däri att de håller Guds bud, vilket är det samma som att de har eller frambär Jesu vittnesbörd, vilket åter är det samma som att de har profetians ande. Svaret på frågan är alltså detta:

De håller Guds bud
eller:
De har Jesu vittnesbörd
eller:
De har profetians ande

2

Drakens krig mot de kvarblivna ättlingarna

I sitt raseri mot kvinnan gick draken bort för att strida mot de kvarblivna av hennes ätt, mot dem som lyder Guds bud och håller fast vid Jesu vittnesbörd. Och han stod på sanden vid havet.

(Upp 12:17–18)

Här får vi två synpunkter, nämligen: drakens krig mot de kvarblivna ättlingarna under det 6:e världsriket (A), och drakens krig mot de

kvarblivna ättlingarna under det 7:e världsricket (B).

A

Drakens krig mot de kvarblivna ättlingarna under det sjätte världsricket

"I sitt raseri mot kvinnan gick draken bort för att strida mot de kvarblivna av hennes ätt, mot dem som lyder Guds bud och håller fast vid Jesu vittnesbörd."

Detta är i sanning ett hemskt ord. Ty det säger oss att draken nu kommit så långt, att han inte har några andra att föra krig emot än de kvarblivna ättlingarna. Endast dem gäller kriget som vi ser. Och varför? Jo, ty de håller Guds bud och frambär Jesu vittnesbörd. Därför ska de bekrigas. Det är alltså inte de "kristna" som draken vill åt, utan *de* kristna som håller Guds bud. Det är inte "kristendomen" som han vill utrota, utan *den* kristendom som består i budhållning. Det är inte "evangelium" som är hans stötesten, utan *det* evangelium som är "Andens lag" i liv och lära. Allt annat har han på sin sida, och det behöver inte bekrigas.

Draken gick bort för att föra kriget mot dessa budhållare. Han "gick bort" står det. *Varifrån* gick han då? Jo, han gick naturligtvis bort ifrån den gamla krigsställningen gentemot kvinnan och intog en ny sådan. Han övergav det förra stridssättet och tillgriper ett nytt. Varför det? Jo, han har två skäl därtill, nämligen dessa:

Det första: *Han hade nu vunnit vad som stod att vinna på den gamla krigsvägen.* Och vad hade han vunnit? Jo, han hade lyckats göra kvinnan moderlös på jorden, så att han nu bara har att göra med ättlingekvinnan, som består av de kvarblivna ättlingarna. Han behöver alltså inte föra krig mot en stående moderförsamling och hennes döttrar. Som sådan är solkvinnan besegrad.

Det andra skälet. *Det består i det svåra nederlag som han lidit.* Hans plan var att genom den ström som han utsprutade ur sin mun tillintetgöra hela det kristna romarriket, alltså både statsskökan och örvingekvinnan, och sålunda utrota allt vad kristendom heter. Men det misslyckades.

Han hade alltså starka skäl till en tidsenlig och förbättrad krigföring. Och därför "gick han bort". Och *vart* gick han? Jo, han gick och "ställde sig på sanden vid havet! Varför just där? Jo, ur havet uppstiger vilddjuret nr 1, och ur jorden uppstiger vilddjuret nr 2 som under det 6:e världsricket är skökoprofeten. Det är alltså genom dem som han ska föra det nya kriget, nämligen kriget mot de kvarblivna ättlingarna. Hans krigshär består alltså av hela vilddjursmänskligheten och hela skökomänskligheten och i all synnerhet av den senare. Det är alltså inte småsaker som ni förskingrade ättlingar har emot er. Och vad gäller striden? Jo, ert höga kännetecken. Draken strider bara mot dem som håller Guds bud eller har Jesu vittnesbörd eller har profetians ande. *Bara mot dem, som vittnar tidsenligt eller som angriper honom tidsenligt, strider han tidsenligt. De andra låter han vara i fred, ty dem har han på sin sida.*

Och vilket fruktansvärt krig han fört och ännu för mot de kvarblivna ättlingarna, det har vi sett i vårt 10:e kapitel. Skökan utövar vilddjurets

hela makt i dess åsyn. Denna makt består i mot-budet, genom vilket hon kommer jorden och dess innebyggare att tillbe det första vilddjuret. Detta mot-bud bringar hon till stånd genom mot-födelsen från nedan i kraft av det uppstigande vilddjurets ande. Så skapar hon djävulsbarnen i Guds namn, som är drakens fullt dugliga och pålitliga soldater i striden mot de förskingrade ättlingarna. Och hon förmår jordens innebyggare att göra läro- och kyrkobiliden åt vilddjuret, och hon gör den till tvångsbild vid vite av livets förlust. Inför denna förstabudslösa bild, som vill beröva ättlingarna deras budhållningskännetecken, har kriget rasat fasansfullt, särskilt i den romerska kyrkan där det krävt strömmar av de heligas blod. Påvedjävulen har frossat i detta blod. Men så länge de pinade och budhållande ättlingarna kunde röra sin tunga, frambar de Jesu vittnesbörd tidsenligt emot den blodiga trollpackan och centralskökan.

Alltså för draken det nya kriget med en förunderlig klokhet och med en djupsinnig list. Då han såg att han inte som uppenbar fiende till kristendomen kunde utrota den från jorden, beslöt han att själv bli kristen. Han tog dopet, lät inskriva sig i kyrkoboken, blev konfirmerad och gick till nattvarden, satt flitigt i kyrkan och bad och sjöng och tackade Gud för sin frälsning. Ja, draken blev påve, kardinal, biskop, präst, predikant, kyrkvärd, klockare och kyrkvaktare m.m. Han helt enkelt tog hand om kristendomen och blev överallt dess målsman, försvarare och sakförare. Och varför? Jo, för att med kristendom kunna utrota kristendomen från jorden. Har du sett på maken till list? Nu förstår du varför profetian så flitigt kallar Satan för draken och ormen.

Och hur allmänt och grundligt han lyckats göra slut på kristendomen genom att själv bli kristen, det visar hans kristna världsvälde, skandalväldet i Guds namn. Och så har han bara att bekriega den "heliga kvarlevan", de budhållande ättlingarna som är förskingrade i det världsbehärskande skökodömet. Och mot dem strider han genom kristendomen, genom det lagstadgade eller hävdvunna skökoangeliet i lära och liv. Så listig och klok är "denna världens Gud", och så grundligt har han dragit hela världen vid näsan genom att låta kristna sig. Denne kristne Satan är just vilddjuret nr 2, som har två horn vilka likna ett lamms och som talar likt draken. Ja, så ser den kristne draken ut. Och han har lyckats "förvilla jordens innebyggare" och göra dem till den kristna krigshären mot de kvarblivna ättlingarna.

Ja, sådan är er ställning, ni förskingrade budhållare. Det får ni också dagligen se och erfara. Den kristne draken har satt sin prägel på allt. Hela kristendomen är budlös. Handel och vandel, affärer och allt slags liv omkring er är budlös. Ja, själva luften är budlös, giftig, tyngande och sövande. Allt har sammansvurit sig till att dra ned er från budhållarefästet i Kristi ande. Och gentemot denna fiendemakt har ni bara ökenanden med "den lilla kraften", som kräver så energisk hushållning eller subjektivering att ni ofta går som på nålar.

Och det gick väl an, om ni hade emot er bara vanliga världsmänniskor och namnkristna. Men nu kommenderar draken mot er stora hopar av troende, som är den frälste draken. De svärma omkring er likt spyflugor och försöker lägga sina drakägg i era hjärtan, så att ni

blir skökoättlingar. Och särskilt är den evangeliska månskenskattan flitig till att påtruga er sin juridiska och budlösa utanför-frälsning. Hon vill trolla er in i himlen med "straffsumme-blodet", som inte finns till. Och får hon inte det, då morrar och klöser hon. – *Så får ni känna vad det är att bo i öknen och stå i säcken och gå fattigvägen och sitta i skymundan och vara korsfästa med Kristus av skökan.*

"Och vilddjuret fick rätt att strida mot de heliga och övervinna dem" (Upp 13:7). Detta förskräckliga ord har vi påvisat i det föregående. Och de kvarblivna ättlingarna får dagligen se vad det ordet innebär. *Ni är drakens övervunna övervinnare.* Det är den hemska och djupa hemligheten i er ställning. Ta några exempel från vår statskyrka.

Vad förmår ni i kyrkomötet? I det stora hela ingenting. Ni framför där Jesu vittnesbörd tidsenligt, nämligen så som det ska framföras *emot vilddjuret och skökan* under det 6:e världariket. Men då börjar gubbarna att må illa och vrida sig i bänkarna. Ni yrkar på en tidsenlig reform, som t.ex. att prästen ska befrias från att stå och läsa en lögn varje gång han döper ett barn. Men se, nu griper man till med hornen och de myndiga "fäderna" streta emot, som om de bestod helt och hållet av gamla torkade bockhorn. Och så blir det omröstning. Och hur den i allmänhet utfaller, det vet ni. Skökan ställer och styr. Hon äger kyrkomötet. Ni har inget kyrkomöte. *Så* är ni övervunna av draken.

På samma sätt i de lagstadgade prästmötena i stiftet. Vad förmår ni där? I det stora hela ingenting. Ni framför Jesu vittnesbörd tidsenligt, nämligen så som det ska framföras emot vilddjurets och skökans gräsliga själamord och folkfördärv under det 6:e världariket. Och se, vilken oro det blir bland skökans myndiga prostar och präster. Och strax blir ni nedklubbade. Skökan ställer och styr. Hon äger prästmötet. Ni har inget prästmöte. *Så* är ni övervunna av draken.

På samma sätt i kyrko- och skolrådet. Vad förmår ni där? I det stora hela ingenting. Ni framför Jesu vittnesbörd tidsenligt, nämligen så som det ska framföras emot vilddjurets och skökans gräsliga själafördärv i församlingen. Men se, hur gubbarna vändas och river sig bakom öronen. De såg helst att ni inte var där. Och i omröstningen håller de er utanför. Skökan ställer och styr. Hon äger kyrko- och skolrådet. Ni har inget sådant. *Så* är ni övervunna av draken.

På samma sätt i kyrkostämmorna. Vad förmår ni där? I det stora hela ingenting. Ni framför Jesu vittnesbörd tidsenligt, nämligen så som det ska framföras emot vilddjuret och skökan under det 6:e världariket. Men strax börjar kattbjörnen och hans katta att slå kutrygg och morra och sträcka klor. Man mumlar och spottar och ser på klockan och väntar att det där vittnesbördet ska ta slut. Och så blir det ett rungande nej eller en väldig röstpluralitet emot er. Vilddjuret och skökan ställer och styr. De äga kyrkostämman. Ni har ingen sådan. *Så* är ni övervunna av draken.

På samma sätt vid prästval. Vad förmår ni där? I allmänhet ingenting. Det är oftast draken, som sätter till präst genom vilddjuret och skökan. Ty vad väger ert lilla röstetal mot drakens? Ingenting. *Så* är ni övervunna av honom.

Så har de kvarblivna ättlingarna i vårt land hållits övervunna av

draken under århundraden, och så hålls de ännu. Allt ligger i händerna på vilddjuret och skökan. *Hon innehar det kristna moderskapet och utövar modersmakten.* Hon har sin beslutande och styrande centralförsamling i kyrkomötet med underlydande centralförsamlingar i prästmöten, kyrko- och skolråd samt i kyrkostämmor, med underlydande folkförsamlingar som består just av hennes "förvillade jordinnebyggare", *vilka bor på ett visst jordområde och är jorddjurets jordförsamlingar.*

Se där, vad som trätt i stället för den av Gud tillämnade modern, som skulle utgjorts av alla folkens rot-, stam- och moderfolk, det frälsta hemmafolket i hemmalandet och hemmastaden. Detta centralfolk för alla jordens folk skulle utövat det centrala moderskapet med den centrala modersmakten och moderstukten genom den väldiga hemmaströmmen från Guds och Lammets tron, vilken började sina härliga flöden "över allt kött" redan på "yttersta dagarnas" första dag.

Detta utvalda folk har redan av naturen en alldeles särskild begåvning för denna sin höga uppgift. Inget folk på vår jord kan så *älska* och därmed även så *hata* som judafolket. Detta folk skulle hanterat den kristna centralstyrelsen och utövat sin makt genom underlydande centralstyrelser och solkvinnoförsamlingar i alla jordens länder, och detta med en **all**-kärlek till Gud och **hel**-kärlek till nästan som inget annat folk i världen kan åstadkomma. Juden går där med anlag för ett sådant förstabudshjärta som kan klappa endast i ett judebröst. O, du utvalda Israel, du Guds hjältefolk utan like, du helgjutna och storslagna hjärtefolk, hur länge dröjer du att inta din plats som vårt rot-, stam- och moderfolk!

Men i stället för detta normala moderskap har trätt det abnormala moderskapet. Centralstyrelsen och därmed all styrelse har blivit frånryckt solkvinnan och förlagd till månkvinnan i Rom. Där har vi den stora mot-centralen, som fortplantar sin mot-centrale ande till alla sina sköko- och trolldöttrar. Och en sådan dotter är den svenska statskökan. Så förvänd har ställningen blivit genom det falska moderskapet, som är skökans moderskap. Och så har de heliga blivit övervunna av draken genom vilddjuret och skökan. Och räkna, mät och väg den som kan, alla de suckar och tårar, sorger och kval, som denna drakens seger över de heliga kostat dem! Men allt detta står upptecknat i boken och ska rättvist utkrävas av den judiska och kristna skökan, som ryckt frälsningsplanen ur dess normala gängor och därmed tvingat Gud att "ge åt vilddjuret att övervinna de heliga".

Drakens seger över de heliga sträcker sig även till småkyrkorna. Man söker bilda församlingar av troende både inom och utom storkyrkorna. Däri ligger inget ont då det sker i **all**-kärlek till Gud och **hel**-kärlek till nästan. Och det är möjligt att sådana församlingar, i synnerhet i början, innehar en prima, en smyrnensisk och filadelfisk ståndpunkt. Men förr eller senare överlistas de av den "troende draken" eller av skökans smygande och "ljuvliga" orm-ande. Så blir de till en del och så småningom till större eller största delen skökodöttrar, som saknar den smyrnensiska och filadelfiska förstabudsfullkomligheten, vilken mönstraren på Patmos oeftergivligen kräver. Och så får de heliga inom dessa församlingar erfara att de står där som "de kvarblivna

ättlingarna". De frambär Jesu vittnesbörd tidsenligt, nämligen så som det ska frambäras mot vilddjuret och skökan under det 6:e världariket. Men deras ord förklingar oftast ohört i den sekunda och under-sekunda hopen. Och så är de övervunna av draken.

Men snart ljuder signalen: "*ut, ut, ut* från Babel, ni mitt folk!" Och uttågets dag är måhända närmare än vi tror. Ty sköko-Babel börjar övergå i demon-Babel. Österns "gastar och spöken, hornugglor och korpar" i människogestalt börjar ju ta särskilt storkyrkorna om hand och styra och ställa i dem efter behag. Och ve den som då stannar kvar i Babel (kap 11, sid. 18 f.).

Sådan är er ställning, ni budhållande ättlingar, sådant ert läge under det 6:e världariket. Ja, just sådant som profetian framställer det i vår text. Det ser ni tydligt.

Guds nytestamentliga församling under skökodörets tid utgörs endast av "den heliga kvarlevan", som är de kvarblivna och moderlösa ättlingarna, vilka håller Guds bud eller har Jesu vittnesbörd, som är profetians ande. Genom detta höga kännetecken bevarar de släktskapen med den mistade hemmamodern och med den höga urmodern i himlen.

Ja, bara denna "kvarleva", detta "Smyrna" med sin "fattigdom", detta "Filadelfia" med sin "lilla kraft", detta prima "Tyatira" med sin "börda", detta prima "Sardes" med sina "obesmittade kläder" – är Guds nytestamentliga församling, den i mönstringens stund ostraffliga.

Gränslinjen kring denna församling går inte kring den eller den storkyrkan eller småkyrkan, hur mycket man än må bemöda sig om den, utan den skär tvärt igenom alla kyrkor både stora och små, och ställer alla "smyrnensiska" och "filadelfiska", "tyatiriska" och "sardesiska" budhållare på den ena sidan och alla de övriga på den andra sidan. Ja, just så som mönstraren på Patmos ställde dem. Ättlingeförsamlingens rämärke är hennes i skriften givna tresidiga kännetecken: *Hon håller Guds bud, hon har Jesu vittnesbörd, hon har profetians ande.* Men det är bristen på denne ande och därmed bristen på insikt i solkvinnans "kyrkohistoria", som är orsaken till detta vidriga käbbel och skrik: "*Här, nej här, nej här* är den sanne Kristus." Och under allt detta öronbedövande larm är saken mycket enkel och tydlig, ty saken är denna: *Kristus framträder under tidernas lopp endast som profetians Kristus, d.v.s. som samtidig eller tidsenlig och alltså med det tidsenliga andemåttet och med det tidsenliga kravet.* Bara de som har denne Kristus och som alltså håller hans bud eller frambär hans vittnesbörd, inte tidsvidrigt, utan tidsenligt under solkvinnans olika skeden och lägen – endast de är hans församling, den i mönstringens stund ostraffliga. Detta är ju till och med så tydligt att det säger sig självt att det är så. Saken hänger alltså helt och hållet på ett sådant andedop som ställer människan på smyrnensisk och filadelfisk förstabuds-höjd, den enda ståndpunkt som mönstraren godkänner. Endast på detta Sions förstabudsberg, som alltid är *nu*-berget eller som alltid befinner sig i samtidighetsläget, står Guds församling, den i mönstringens stund ostraffliga.

Men nu skriker skökan, ja, hon alldeles gallskriker. Ty hon är Guds församling – förstås. Hon är den normala utvecklingen alltifrån

pingstdagen – naturligtvis. Och "de där ättlingarna – ja, de är pietister, läsare, svärmare, tokar, kärlekslösa domare, överspända och stormodiga kräk, som vill vara förmer än vi andra".

Draken står i vår text som den högstkommenderande generalen på sanden vid havet. Hans eldröda ögon spejar efter budhållare. Där han upptäcker en sådan, där rycker han fram med sina härar. Han strider mot "*ättlingar*", alltså mot dem som *en och en*. Lagg märke till det. Just där du är ställd, just i dina dagliga sysslor och plikter, i dina sorger och i dina fröjder. Ja, just *där*, sekundligen alldeles inpå dig och in i dig rasar kriget mot dig, för att försvaga och rubba budhållningen och frånrycka dig det höga kännetecknet, genom vilket du tillhör den höga ätten. Ja, just detta sega och ihärdiga krig *mot var och en särskilt*, är drakens krig mot de kvarblivna ättlingarna, som bor i skökans öken och står i säcken. *En* seger har han vunnit över de heliga, då han gjorde dem moderlösa på jorden. Men det är segern nr 2 han vill vinna: göra dem moderlösa även i himlen.

B

Drakens krig mot de kvarblivna ättlingarna under det sjunde världsricket

Vid början av det 6:e världsricket "gick draken bort och ställde sig på sanden vid havet". Det var den förändring i stridsättet som de dåvarande förhållandena krävde. Denna förändring är den samma som den fullt genomförda horn- och munförändringen nr 1. Och vi har nu sett, hur han för kriget mot ättlingekvinnan under detta världsrrike.

Men vid början av det 7:e världsricket går han och ställer sig vid "den stora floden Euftrat". (Upp 16:12–13) Där står han enligt den 6:e vredesskålen, som vi sett i vårt 10:e kapitel. Det betyder en ny förändring i stridsättet mot ättlingekvinnan. Och denna förändring är den samma som horn- och munförändringen nr 2.

Redan genom den judiska skökans grundläggande korsfästelsesynd mot Kristus i hemmakvinnan, lyckades draken att på ett grundläggande sätt uttorka tubudsfloden från tronen. Han berövade tubuds-Euftrat dess folk-frälsningsflöden "över allt kött".

Och genom den kristna skökans fortgående korsfästelsesynd mot Kristus i ökenkinnan, lyckas han hålla denna folk-frälsande Euftrat torrlagd. Så blev han i stånd att genom skökans torr-evangelium förtorka alla folk. Så blev tubudsgränsen i hjärtana utplånad. Budens heliga råmärken blev upprivna genom det budlösa evangeliet. Ja, Euftrat har torkat ut, och nu ställer sig draken vid densamma. "Framåt!" kommenderar han och den nya krigshären rycker in. Österns barbarer tar folken i besittning på födelseväg genom den stora demon- eller paddblåsningen. Därmed börjar det nya kriget som draken för genom all världens besatta konungar och folk. Det är sjunderikskriget mot ättlingekvinnan på Harmagedon.

Den nya förändringen i stridsättet är alltså en återgång till det gamla stridsättet. Draken framträder nu återigen som den *uppenbare* fienden mot kristendomen och solkvinnan. Nu tar han inte dopet mer, spelar inte kristen längre. Det behövs inte. Ty med skökans hjälp och framförallt

genom den romerska centralskökans kraftiga handräckning har han fått alla folk grundligt beredda för den *uppenbara* gudlösheten och antikristendomen. Hela världen tillgriper nu det lagstadgade och offentliga utrotningskriget mot de kvarblivna ättlingarna. Det under skökodömet fördolda och smygande demonväldet avkastar slöjan och framträder som det öppna och världsbehärskande demonväldet. Med en så förfärande konsekvens framträder det onda i världsutvecklingen. Men det vill människorna inte höra talas om. Ja, de gapskrattar åt sådant tal, ända tills de sitter järnhårt insmida i det förskräckliga öde de gjort åt sig själva. Säg t.ex. den evangeliska skökan i vårt land: att hon genom sitt budlösa evangelium som hon i århundraden vräkt ut över vårt folk, och genom sitt hejdlösa raseri mot Guds bud som för liv och död inte får vara med i den personliga frälsningen. Ja, säg henne: att hon därigenom har förtorkat vårt folk och banat väg för de härar av demoner, "gastar och spöken, hornugglor och korpar" som nu vältra sig över Eufrat – och du ska få se hur oskyldig hon ställer sig. Ja, så gjorde även den judiska skökan, då Herren påvisade att hon genom det budlösa löftet fördärvat judafolket. Hon ställde sig alldeles oskyldig. Ja, hon blev så ettrigt rasande då hon fick höra denna sanning, att hon helt enkelt lät korsfästa Kristus.

Hur draken kommer att föra det nya kriget mot ättlingekvinnan har vi sett i vårt 10:e kapitel. Han förmår jordens innebyggare att göra den antikristiska vetenskaps-bilden åt vilddjuret. Den blir lagstadgad tvångsbild, som kräver underkastelse och tillbedjan vid vite av livets förlust. Och alla regerande kulturdemoner och alla rådemoner kommer att dra försorg om straffets utkrävande genom livslångt pinande eller genom dolk, revolver och dynamit eller andra den tidens plågo- och utrotningsmedel. Då inträder i högsta mening den tid, om vilken det är sagt att det blir en tid av nöd, vars like inte funnits allt ifrån den dag då människor blev till på jorden (Dan 12:1; Matt 24:21). Ty då kommer den fasansfulla motsvarigheten till "Jerusalems förstörelse". Då blir det nämligen fråga om att med våld storma, inta, och förstöra det himmelska dotter-Jerusalem som är ättlingekvinnan. Ja, detta Jerusalem ska stormas av den himmelsstormande anti-kristendomen på Harmagedon.

I det 7:e världariket, som är demonriket, möter alltså draken de kvarblivna ättlingarna med en övernaturlig andemakt i människogestalt, en fruktansvärd kraftbeklädnad från nedan. *Detta känner alla verkligt troende människor redan nu.* De inser att de står inför ett nytt krig, där deras hittills varande andemått inte räcker till. Här går ett rop ur alla heligas hjärtan efter en ny pingstdag med en ny kraftbeklädnad från höjden. Ja, ett skriande rop ur andarnas djup efter en tidsenlig dräkt, utan vilken de inte kan uppta striden mot österns barbarer.

Ja, sälla är alla ni som ser att ni nu behöver *något nytt*, sälla är alla de som ropar efter den nya dräkten! Den kommer, den kommer: **byssusdräkten**, "den glänsande rena". Men den kommer endast till dem som av *allt* hjärta, *all* själ, *all* kraft och *allt* förstånd begär densamma. Ty endast dessa trånande förstabudsandar kan bära den nya förstabudsdräkten och bestiga den nya förstabudshöjden.

Överallt där de förskingrade ättlingarna nu samlas i ett litet

"Smyrna", ett litet "Filadelfia", där är deras första och sista bön. Ja, deras stående böneämne just detta: *"Herre, Herre, ny dräkt, ny dräkt! Ta ut oss, föd ut oss, om än med onämnbara kval! Och föd in oss i Harmagedons segerande, den glänsande och rena!"*

Och överallt där en ättling nu går eller står, där suckar han så: *"Herre, Herre, kläd mig i det himmelska byssus, ty utan det är jag ohjälpligt förlorad i det nya krig som nu börjar föras mot mig!"*

Ja, nu försiggår dagligen en grundlig sällning i andarna. Ty endast åt dem för vilka byssusdräkten är dyrare än allt på vår jord, endast åt dem som låter allt annat fara, ges den nya dräkten.

Endast de storslagna och helgjutna Smyrna- och Filadelfiaandar, som på nytt skakar av sig jorden, världen och tingen, som djupare och skarpare än någonsin spränger och krossar alla bojor från nedan. Endast dessa trånande och glupska **allt**-andar i öknen, vilka svävar fram över marken, lätta och liksom på tå, och vilkas valspråk är detta: **"allt eller inget!"** – *Endast de* blir klädda i himlens byssus, "det glänsande och rena". Ja, "rena" d.v.s. sjunderiksrena, som är något mer än det sjätteriksrena.

Se upp, se upp, ni öknens förskingrade barn! Vad ser ni? Jo, se, se, Sions berg flyttar sig! Det övergår från sjätteriksberget till sjunderiksberget. Se, det skrider, det skrider sakta och majestätiskt för att stanna mitt på Harmagedon! Se upp, se upp, du öknens skara! Fort upp på det nya berget, så att det inte går dig förbi! Fort på med byssushjälmen, den glänsande och rena! På med byssus-pansaret och byssusbältet, det glänsande och rena! På med byssus-skorna, de lätta, glänsande och rena! Tag byssus-skölden, den starka, glänsande och rena! Grip byssus-svärdet, det skarpa, glänsande och rena! Ja, fort, fort på med den nya vapenrustningen och fort upp på det nya berget! I dag är det bredvid dig. I morgon skrider det förbi dig! – O, om alla troende nu visste i vilken tid de lever: iklädnings- och bergbestignings-tid! Men vilken sällning i andarnas värld! Vilka skaror som dräkten och berget nu går förbi! – Herre, Herre, låt berget gå sakta och samla många, många på det!

Så blir ättlingekvinnan tidsenligt rustad för det nya kriget. Skökans fördämning mot hemmafloden är raserad genom Guds rättvisa dom över henne. Den apostoliske anden gjuts så som över de 120 på pingstdagen. *Och med något mindre var det aldrig värt att möta det demoniska och antikristiska världsväldet!*

Med denne ande blir de förskingrade ättlingarna i stånd att organisera sig efter det nya krigets behov. Kraftiga Smyrna- och Filadelfiaförsamlingar här och där i byssusdräkt och byssusvapen. De kommer att föra inte bara försvarskrig, utan även anfallskrig genom sjunderiks-missionen. Apostoliska kraftgärningar slår människorna med häpnad och försätter dem i vördnad. Men draken svarar med "stora tecken och under".

Under hela det 7:e världsriket är ättlingekvinnan fortfarande i öknen. Men nu är det en ny öken. Hon bor inte längre tillsammans med skökan, utan tillsammans med österns barbarer i människogestalt. Ja,

tillsammans med "pilormen, gästar och spöken, hornugglor och korpar" i människogestalt. Det är demon-öknen där det gäller att bevara ättlingekännetecknet, som är att hålla Guds bud tidsenligt eller att frambära Jesu vittnesbörd i profetians byssusande. I denna öken blir "Smyrna- och Filadelfiaförsamlingarna" ofta sprängda och ättlingarna förödda och förströdda. Så får de känna att de fortfarande är övervunna av draken och står i säcken. Israel har ännu inte blivit deras moder. Folk-frälsningens tid är ännu inte inne.

Låt oss nu flytta fram till den evigt avgörande striden. Den stora demon- eller paddblåsningen är fulländad och världsomfattande. (Upp 16:13) Alla jordens besatta konungar och folk är församlade på Harmagedon. "Framåt!" ropar överdemonen vid Eufrat. Apollyon svänger förödelsens svärd. Härarna sätter sig i gång. Sions berg ska stormas. Det himmelska dotter-Jerusalem ska intas och förstöras. Tiden med nöd utan like är inne.

Nu provas din vapenrustning, du dödsdömda skara! – O, vad ser vi! Se, berget strålar av hjältemän och hjältekvinnor i glänsande dräkter och vapen! Inget tårat öga, ingen fruktan och bävan för de anryckande härarna. Osynlig, men dock synlig står den vite ryttaren i ättlingarnas mitt. Hans närhet känns så mäktig att allas anleten strålar av segerfröjd, *innan* striden har börjat. Och hela berget är fullsatt av vitt rytteri med höjda och flammande järnspejor.

"Svinga andens svärd, det blixtrande och skarpa", ropar Cyprianer, "låt huggen falla skoningslösa och tunga över en himmelsstormande värld!"

Berget strålar i rött. Det är de heligas blod. Ja, vad mer. Det är ju deras långfredag. Varje droppe av det högättade blodet vinner tusen fiender, som kastar vapen, byter dräkt och inträder i ättlingarnas led.

Fruktlöst är utrotningskriget, ointagligt är det himmelska Jerusalem. *Det* börjar fienden ana, men den stryker inte flagg, nedlägger inte sina vapen.

Nu är den tecknade förstlingsskaran fulltalig, och de slaktades antal är fullt (Upp 6:11). – Men vad är detta? Se, här stod ju nyss en, nu är han borta. Och där stod en, han är också borta. Och se nu är hela ättlingeskaran försvunnen från jorden! Uppryckningen, uppryckningen i rätt stund!

Men – O, fasa! Se, kolsvarta moln överallt vid horisonten! Det mörknar, blixtar flammor, åskorna mullrar, hela världen börjar darra, och fiendehären grips av hemska aningar.

Nu lössläpper de fyra änglarna jordens vindar. (Upp 7:1–3) Och en världsorkan utan like bryter ut. "Tiden av nöd utan like" är inne för jordens demoniska konungar och folk. Och likt överdådets Titanic i den fasansfulla natten, går hela den himmelsstormande världen i kvav för att aldrig mer stå upp.

Men liksom det vid Titanics undergång visade sig att många av de drunknandes skara var besådda av det 6:e världsrikets ättlingekvinna, så ska det också vid världs-Titanens undergång visa sig att *många, många*, blivit besådda av det 7:e världsrikets ättlingekvinna. Bland världsvrakets spillror ska ljuda ett mäktigt:

"Närmare, Gud, till dig, närmare dig! Slut mig till ditt bröst!"

Ty likasom i Titanics hemiska dödsstund – då hon med all sin gudlösa kultur, sin hemiska fåfänglighet och lyx stupade på huvudet ned i sin djupa grav – likasom en hjälteskara då trädde fram, grep instrumenten och spelade: *"Närmare, Gud, till dig!"* – så ska också, när den demoniska världs-Titanen stupar i sin grav, en hjälteskara träda fram och stämma upp ett hjärtegripande och världsgenomträngande: *"Närmare, Gud, till dig!" Den skaran är Israels hjältefolk, som då träder fram som folkens rot-, stam- och moderfolk.* – Nu är folkfrälsningens tid inne. Ty i den djupa graven på demonoceanens botten ligger den demoniska fördämningen mot floden från tronen krossad för alltid. Det mångtusenåriga hindret är borta. Israel frälses. Och dess frälsning är **"liv ifrån de döda"** för hela världen (Rom 11:15).

Det utvalda folkets pingstfödelse drar med sig alla folkens och hela skapelsens pingstfödelse. – Denna centrala pingstflod från centralfolket i centrallandet och i centralstaden strömmar in även i dödsrikets judaregioner till frälsning, först för rotfolket även där och sedan till frälsning för alla andra därvarande folk. *Ty utan Israel som rot och stam blir inget folk frälst, varken på jorden eller i "jordens hjärta".*

Och så kommer i stort sett alla folk att lämna sina mångtusenåriga irrvägar i öknen, och vända sig till "folkens konung" och uppstämman världspingstens psalm, den härliga folksången som inleder tusenårsriket (Upp 15:3–4):

**"Stora och underbara är dina gärningar,
Herre Gud Allsmäktig.
Rätta och sanna är dina vägar,
du folkens Kung.
Vem skulle inte vörda dig, Herre,
och prisa ditt namn?
Bara du är helig,
och alla folk ska komma och tillbe inför dig,
för dina rättfärdiga domar har uppenbarats."**

ANDENS LAG av N.P. Wetterlund

TOLFTE KAPITLET

Språkligt moderniserad – PRELIMINÄR VERSION

Bibelcitaten är hämtade från Folkbibeln 2015.

I några få citat har dock, för att bättre anknyta till det som Wetterlund betonar, enstaka ord ersatts med motsvarande ord i professor O.F. Myrbergs bibelöversättning från 1890. Det var Myrbergs bibelöversättning som Wetterlund använde.

N.P. Wetterlunds Skriftkommitté tar tacksamt emot synpunkter på den språkliga moderniseringen. Se vår hemsida www.npwetterlund.se

Uppdaterad 2025-08-28